

EMPERYALİZME, FAŞİZME ve HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

MÜCADELE

Sayı: 209 • Ocak 2011 • Masrafı: 2€

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) Yayın Organı • İnternet: www.atik-online.net

AVRUPA'DA "TERÖR" DEMAGOJİSİ ALTINDA DEVLET TERÖRÜ ARTIYOR

Avrupa'da her geçen gün terör giderek artmaktadır. Bu terör, devletlerin terörüdür. Emperyalistler bu terörü estirenken "terör saldırıları", "terörizm" veya "islami terör" yaygaraları eşliğinde devlet terörü estiriyorlar!

→ sayfa 3'te

ATİK-Yeni Demokratik Gençliği'nin 20. Kültür-Sanat Festivali Başarıyla Sonuçlandı

Yeni Demokratik Gençlik'in her yıl geleneksel olarak düzenlediği Gençlik Kültür Sanat Festivali bu senede "YDG'nin 20. Yılında Örgütlü Mücadeleyi Güçlendirelim!" sloganı altında 11 Aralık tarihinde Almanya'nın Frankfurt şehrinde gerçekleşmiştir.

→ sayfa 14'de

Avrupa'da 10. Yılında 19 Aralık Katliamı Protesto Edildi

10. yılında 19 Aralık katliamı Avrupa'da bir çok ülkede çeşitli eylem ve etkinliklerle protesto edildi. Düzenlenen eylem ve etkinliklerde hayatını kaybeden devrimci tut-saklar bir kez daha anıldı!

→ sayfa 21'de

BAŞYAZI

TARTIŞMALAR POLİTİK İRADE İÇİNDİR!

Uzun bir süreden beri devam eden bir tartışmayı bugün tekrardan ele almak istiyoruz. Bunun başlıca sebepleri hem sürecinin yaklaşılmış olması hem de var olan tartışma düzeyi ve yoğunluğudur. Açık ki ATİK kendisi merkezi olarak da bir program taslağı çıkartabilir ve bunu resmileştirebilirdi. Ancak bu sadece tepeden atanmış ve meşruluğu tartışılacak bir program olurdu. Öte yandan halen de ATİK'in misyonu üzerine var olan tartışmalar var. Bu tartışmalar genel olarak pratik süreçte eylemin şekli, örgütleniş ve/veya amacı konusunda yapılan tartışmalarda ortaya çıkıyor.

Oysa ki, ATİK olarak seçilen metod bütün üyelerin bu tartışmalara katılmasıdır. Hatırlanacağı gibi bir çok faaliyetçimiz irade birliğini sağlayamamaktan, dernek veya komitelerde eylem birlikteliğini sağlayamamaktan, örgütlülük konusunda birden fazla düşüncenin eylemlere temel olmasından ve bundan ötürü yaşanan karmaşadan bahsetmektedir. Lakin diğer yandan program tartışmaları halen elit bir kesimin katılabileceği tartışmalar olarak görülmekte, eleştiriler haricinde kapsamlı değerlendirmelerin ve alternatif taslakların varlığından bahsedilememektedir.

Görünen şey gerçekte tartışmaların gereğinin kavranmamışlığıdır. Kavranmamıştır, çünkü gerçek anlamda kavranmış olsa bugünkü manzara muhtakak farklı olacaktır. Bu sayımızda özellikle değerlendirmek istediğimiz şey buna yaklaşımımızdır. Mücadele olarak yayınladığımız gazetemiz gerçekte bu tartışmalara ilişkin fazlasıyla örnekle doludur. Örnekleri işaretlemek imkansız ama-velakin üzerine tekrardan yazmak her zaman mümkün. İşte bu yüzden bu arayışı artık deşmek gerektiği inancındayız.

Öncelikle çok tartışılan, üzerine alıntılar verilen ve her yerde karşımıza çıkan irade ve eylem birliği mevzusuna gelelim. Bu konu üzerine en çok geçen ve klişeleşen söz Stalin'in "Disiplin, irade ve eylem birliğinin ta kendisidir" sözü lakin hatırlanmayan şey ise irade ve eylem birliğinin sağlanma metodudur. Bir eylem için disiplin denip irade ve eylem birliğinin korunması talep edilebilir. Ancak biz de bu konunun fay hattı örgütsel anlayıştıdır. Herkesin dilinden bir örgütün kimliği onun tüzüğüdür söylemi düşme de tüzükler ilgi alanlarının sadeleştirilmiş bir halde yazılıp, işleyişin altını kalın çizgilerle çizmek içindir. O örgütün sadece anatomisini ortaya koyar, kimyasını anlatmaya yetmez. İşte bu kimya anlatılmadığındandır ki örgütün niteliği ve izlemesi gereken yollar konusunda bu kadar başlık çıkmaktadır. Oysaki irade birliğinin aynı ortak ruh ve fikrin olmadığı yerde eylem birliği sağlamayı beklemek sadece hayalperestlerin işidir ve nafi bir çabanın ötesinde sadece hot-zotçulukta kendisine ifa-

de bulabilir.

Program taslağı ile tartışılmak istenen kimin nerde duracağı değil, bir bütün olarak bizim nerde duracağımızdır. Kendi kimyamızdır tartışılan, nelere ne şekilde reaksiyon vereceğimize. Bunu tartışmaktaki öncelikli amaç aristokrat bir gevezeliğin önünü açmak değil en geniş kitle ile yani tüm üye, aktivist ve çevremizde bize yakın duranlarla bir irade birliğine varmaktır. Aynı zamanda içimizdeki farklı geri veya yanlış anlayışlara karşı gerçek anlamda bir ideolojik-politik mücadeledir, "Doğru olan var olsun" sloganını dile getirmektedir.

Özellikle Program gibi can alıcı bir konunun en geniş kitleye açılmasını kafasında sindiremeyen arkadaşlarımız vardır, nitekim bu sindirememeye durumu gerçekte örgütün kökünü de çürütebilen bir tavrıdır ve kaynağında statükocu anlayışlar yatar. Açık ki, Türkiyeli göçmenler demokrasi konusunda eksik olan bir toplumdandır gelmiştir ve burada da bu durum devam etmektedir. Ailelerinden aldıkları kültür halen demokrasi anlayışına ters düşmekte ve daha fazla küçük burjuvazinin "İtaat et ve itaat ettir" zihniyetine dayanmaktadır. Oysa ki, gerçek anlamda kitlelerden yetişecek kadrolar ve kitlelerin mücadeledeki anlamı gerçek demokrasi ile ortaya çıkar. Bizlerin amacı kitlelere rağmen mücadele değil kitlelerle birlikte mücadeledir. Öncüler ancak bu şekilde önder olabilir ve devamlılığını sağlayabilir. Bu tartışmanın kitlelere açılması gerçekte onlarla irade birliğine varmaktır. Onların göçmenlerin demokratik mücadelesine aktif katılımını sağlamaktır. Bir diğer yandan ise yeni insanların yetişmesine olanak sağlamaktır. Demokrasinin, gerçek demokrasinin yani ideolojik-politik mücadele sonunda sağlanmış irade birliğinin yani disiplinin temel anlamı burada yatmaktadır. Her fikrin dile gelmesini sağlamak aynı zamanda onlara müdahale edebilmeyi de getirir. Öte yandan her fikre müdahale edebilmek (ona katılmak veya yanlış olduğu için onu değiştirmek) karşımızdaki insanları da mücadeleye katmaktır. Onların gerçekten kendilerini mücadelede bulmasını sağlamaktır.

Kimsenin reddedemeyeceği bir gerçek var ki çevremizdeki kitleler sık sık kendilerini kurumlarımızda bulamadıklarını belirtmektedir. Bunun çözümü olarak ise yaptığımız şey bunu mahkum etmek veya yetinmektir. Öylece fikirleri damgalamak ve/veya var olan ve sayı bakımından asla yeterli olmayacak sayıda insanlarla yetinmek değil, yanlış fikirlerin bilimsel tartışmalarda ve pratikte kökünün kurutulması ve kitleler içinde dostça verilecek bu mücadelede ortaya çıkan insanların sürekli olarak faaliyetlere katılmasıdır.

Gerçek bir disiplin ve bunun temeli olan

demokrasi, insanları kazanan bir kitle ve kadro politikasının temeli bunları ciddi kavramaktan geçer. Önümüzde duran program taslağı tartışmaları gerçekte bundan ötürü önemlidir. Yetersiz bir program elbetteki değiştirilebilir. Ancak böyle bir politikleşme ortamı kaçırıldığında zamanı geriye sarmak, saatleri değiştirmek imkansızdır.

Bundan ötürüdür ki, her alan, dernek, komite gerçekte buna böyle yaklaşmalıdır. Elimize henüz tam anlamlı değerlendirmeler gelmemiştir. Tartışmalar lokallerdeki aktivistlerin kendi içinde kısaca yaptığı tartışmalarla sınırlı kalmaktadır. Bu dar çevrelerde tartışmak, diğer insanları bu tartışmaların dışında bırakmak daralmamızın da sebepleri arasındadır. Yıllardır altını kalın çizgilerle çizdiğimiz ve gerekliliğini aktardığımız "göçmenlerin politik mücadelesinin" de önünü kesmektedir. Bizim amacımız kitlelerin yeni sözcüleri olmak ve sanki sarı sendikalar gibi onlar adına ezberlenmiş sorunları tekrarlamak değil, gerçek anlamda kitlelerin önderliğini var etmektir. Nasıl ki bir seçim sürecinde kitlelerin politikleştiğini söyleyebiliyorsak aynı şey bu tarz tartışmalarda da geçerlidir.

Zaten bir tartışmanın kuralı fikirleri egemen haline getirmektir. İşte kitleler arasında boş bıraktığımız nokta budur. Kitlelerle kendi sorunları programatik çözümler yaratmak, günlük politikalar yapacak düzeyde kavranacak olursa gerçek anlamda ATİK programı çıkacaktır.

Bir diğer püf noktası ise; derneklerin misyonu ve yaratıcılık konusudur. Politikleşmemiş bir örgüt sadece ezberler konusunda yaratıcı olur. Politikleşmemiş bir kurum sadece lokal bazında kalır, ki bu kastedilen lokal yerel anlamında değil, yemek yenip zaman geçirilen mekan anlamındadır. Hiç kimse bugün misyonumuzu tam anlamıyla oynadığımızı iddia etmesin çünkü bilim onu çürütmektedir, diyalektik mantık onu çürütmektedir. Hem dernek ve komitelerin politikleşmesi hem de yaratıcılığın ortaya çıkarak araçların ve söylemlerin zenginleşmesi için tartışmalar yürütmek; kim olduğumuzu, ne yaptığımızı, ne yapacağımızı ve nasılı tartışmak, çözümleri 2 heceli sözcüklerden çıkartıp günlük politikalar haline dönüştürmek bizlerin en aslı görevidir.

Gözümüzde basit gördüğümüz programın hazır bir kalemden çıkartılıp bunun bütün bir kitle ile tartışılmasının sebepleri işte bunlardır.

Program taslağı tartışması farklı bir şeyi daha ortaya koymuştur; herkesin katılımı için doğru bir metodun uygulanması gerekmektedir. Bu konuda dernek yönetimleri ve komitelerin tartışmalara katılması önemlidir. Daha önemli olan ise kitlelerin katılımı ve yönetici organların yani dernek yönetimleri, komite-

ler ve federasyon yönetimlerinin bu konuda gerekli araçları oluşturması ve yığınları konu ile ilgili araştırmalara sevk etmesidir. "Devrim müjdeli" söylemler konuyu araştırmak için çok fakirdir, dişimizin kovuğunu bile doldurmayacak bir bilgi kıvrıntısı halindedir ve buna yönelmek son derece hatalıdır. Konuyu tartışacak olan her arkadaşımız öncelikle kendisi programın ne demek olduğu ve bundan yola çıkarak içeriğinin ne olması gerektiği konusunda kendini netleştirmelidir. Diğer yandan ilk ortaya koyduğumuz sorulara "emperyalizm çağında ...." diye başlayan Modern Revizyonizm "Markistlerinin" laf ve düşünceleri ile değil, devrimci-demokrat fikir ve ilkelerle yaklaşmalı ve odaklanmalıdır. Bunların cevaplarının keşfedildiği yerde hareketin yol çizgisi ortaya çıkacaktır. İkinci konu ise bu mevzuların kitlelerle nasıl işleneceğidir.

"Ben araştırdım, harikayım, %100 biliyorum...vb" tarzda yarı-aydın tavrı ile üyelere yaklaşmak kâr getirmez. Ne olursa olsun tartışmalar sırasında insanlarda cevapları bulmaları ve kafa yormaları için sıkıştırılmalı, kafa yormaya zorlanmalıdır. Kitlelerin öğretmeni olarak değil öğrencisi olarak gidilmelidir. Tartışmalar belli bir olgunluğa gelmeden dikta eder gibi "bu budur arkadaşım sizin konuşmanıza gerek yok" anlamındaki yaklaşım sadece bizim kitle çalışmalarımızı baltalar. Bizdeki öncü karakterinin devamına hizmet eder, bunun evrilerek önder karakteri alması önünde ciddi bir engeldir.

Her tartışmada çıkan fikirler şüpheli gözlerle tekrardan incelenmelidir, sorgulayıcı bir fikir eleğinden geçmelidir. Bunu yapmak kendimizin de konuda net olmasından geçer. Kafasında fikri olmayan burjuva fikri taşıyan örgütleyemez. Bu birazcık pazar mantığına benzer; malı olmayan elinde alışveriş poşeti dolu olana birşey satamaz, ancak müşterisi ona poşetini satabilir. Öte yandan malı bayağı veya fakir olan şatafatlı bir malı geçemez. Ancak sistemli ve "yaraya çare olan" bir mal, şatafatlı malı geçebilir. Her aktivist ve faaliyetçimiz bunu çok iyi kavramalıdır. Etkinlikleri organize etmek sadece teknik bir sorundur, kimse bunun nitelik sorunu olduğunu söylemesin! O etkinlikte içeriği doldurmak aslında yapılması gerektir ve gerçek siyasi sorun, can alıcı nokta o etkinlikte (veya toplantıda) taktik önderliği yapmaktır, siyaseti tayin etmek ve bunu açıklayarak bu fikirler çerçevesinde örgütlemektir.

Ocak 2011'de resmi olarak yapılacak program tartışmasına "o yanlış, bu saçma, bu niye" tarzında bir yaklaşım değil, "Bizim tartışmalarımız sonucunda vardığımız fikir budur, ispatları da budur" şeklinde bir yaklaşım hakim olmalıdır.

ATİK
AHM - ATİK Haber Merkezi

Internet: www.atik-online.net
e-mail: atik2@atik-online.net

Impressum:

V.i.S.d.P

I. Yildirim

Postapart nummer 15809
6802 JX Arnhem - Nederland

Yazışma Adresleri:

Nelson Mandela plein 1
2575 T.H. Deen-Haag - Nederland

haber göndermek için:

mucadele1976@yahoo.de

Internet: www.atik-online.net

e-mail: atik2@atik-online.net

AVRUPA'DA "TERÖR" DEMAGOJİSİ ALTINDA DEVLET TERÖRÜ ARTIYOR

Avrupa'da her geçen gün terör giderek artmaktadır. Bu terör, devletlerin terörüdür. Emperyalistler bu terörü estirirken "terör saldırıları", "terörizm" veya "islami terör" yaygınları eşliğinde devlet terörü estiriyorlar.

Önce "terör" kavramının anlamını hatırlayalım: Bu kavram Latince'den geliyor ve **siyasal düşmanlarını fiziksel olarak yok etmeye kadar varan baskı ve şiddet politikasıdır. "Terör"; halka yönelik bir korku, sindirme, yıldırma, baskı altına alma politikasıdır.** Bunun sistemli bir çizgi olarak benimsenmesi veya uygulanması "**terörizm**"dir. Genel olarak emperyalistler, konumuz özelinde Avrupa emperyalistleri buna başvuruyor. Siyasi, psikolojik, kültürel, sosyal, ekonomik, askeri-şiddet alanlarını kapsayan bir terör estiriliyor.

Kuşkusuz bireysel terör vardır, sivil faşist terör vardır, dinci terör vardır, devrimci terör (daha doğru ifadeyle devrimci şiddet -ki bu da emperyalist ülkelerde yok-) de vardır. Devrimci şiddet egemen sınıflara uygulanır, halka değil. Bu bakımdan temelden farklıdır. Bunun dışındakiler halkı hedefler. Halk kesimlerine korku, yıldıma, baskı ve şiddet uygulayarak boyun eğdirme yol ve biçimidir terör. Ve açıktır ki; yaşadığımız dünyada terörü emperyalistler ve onların uşakları uyguluyor.

Avrupa ülkeleri son on-on beş yıldır her geçen gün daha fazla işçilerin ve diğer emekçi kesimlerin ekonomik, siyasi, sosyal hak ve özgürlüklerini gasp edip, baskı "tedbirleri"ni arttırarak, "anti-terör yasa ve tedbirleri" ve yine ırkçı, yabancı düşmanı yasa ve uygulamalar eşliğinde saldırılarını arttırıp iç **faşistleşmeye** (sivil ve faşist devlet terörüne) doğru gitmektedirler.

Bunu yaparken de bir taraftan, yalan ve demagojilere baş vurarak işçi ve emekçi kitlelerin bilinçlerini bulandırıp körelterek, hedef şaşırtarak kendilerine yedeklemeye çalışıyorlar. Bir taraftan yabancılara karşı sınırlama, dışlama, aşağılama, her türlü kötülüğün kaynağı olarak göstererek, halkta tepki yaratıp, baskı, gerici-faşist yasalar çıkararak terör estirmeye "yasal dayanak" yaratılıyor. Bir taraftan milliyetçiliği/ırkçılığı kışkırtarak ve teşvik ederek faşist bir kitle temeli yaratılıyor. Bir taraftan da bazı provokasyon olayları yaparak veya yaptırarak saldırılarına kitleler karşısında meşruluk kazandırmaya, baskılarına halkı alıştırmaya çalışıyorlar. Başka ülkelerdeki kimi örgütler ve ülkelerindeki kimi göçmenler veya yerliler "terör eylemi yapacaklar", "istihbarat alındı" uydurması veya bahanesiyle gerici, faşist baskı yasaları veya uygulamalarıyla bu ülkelerde devlet terörü gelişiyor. Bu ülkelerde, ülke dışı direniş bahaneleriyle, ülke-lerindeki yerli ve yabancı işçi sınıfı ve emekçi halk saldırı hedefi yapıyor.

Almanya'daki 129 a ve 129 b yasaları bir örnektir. Diğer ülkelerde değişik maddeli benzer terör estiren yasaları var. Yasalarıyla,

anlayışlarıyla, yaklaşım ve uygulamalarıyla başta göçmenler olmak üzere işçi sınıfı ve emekçi halk saldırı hedefi oluyor. İşçi ve emekçilerin her türlü hakları her geçen gün budanırken, kapitalistlerin, onların devletinin, asker ve polisin güçleri, yetki ve saldırıları artırılıyor.

Her yer, en ufak yerleşim yerlerine kadar, caddeler, sokaklar, binalar, fabrikalar, iş yerleri, garlar, trenler, duraklar, otobanlar, gişeler, belediye otobüs ve metrobüsleri, hava alanları (ayrıca Xray cihazları ve onur kırıcı, bıktırıcı aramaları) vb akla gelebilecek her yer gece-gündüz kameralarla izlenmekle yetinilmiyor. Kamera altında çalışmakla yetinilmiyor. Kameralı ve alıcılı polis otolarının gezginci taramalarıyla yetinilmiyor. Doğuştan itibaren herkesin fişlenmesi ve genel olarak DNA testlerinin gayri resmi tutulmasıyla

da yetinilmiyor. Posta denetleniyor. Sabit ve cep telefonları, internetler istisnasız dinleniyor. Sadece AB emperyalistleri değil, ABD de dinliyor. **Echelon** adında dünyadaki bütün telefon, faks, telsiz, SMS ve elektronik posta iletişimini dinleyen dev bir kulaklığa sahip. ABD'nin sürekli inkar ettiği **Echelon**'un varlığını resmi olarak ilk kez, 23 Mayıs 1999'da Avustralya, Canberra'daki Savunma Sinyalleri Müdürlüğü (DSD) Başkanı **Martin Brady**'ın yaptığı açıklamayla kabul etti. Sisteme başta 5 ülke üye ve sonra birçok ülke dahil edilmiştir. Dünyada internet üzerinden yapılan tüm yazışmalar Amerika'da '**root server**' denilen **13** tane kök bilgisayardan geçtiği ve yönetildiği artık ortaya çıktı. AB emperyalistlerinin büyüklüğü de bu sisteme dahil ve bu sisteme sahiptir. **Promis** ve **Echelon** sistemleri kullanılıyor. Bu sistemler her gün uydulara 50'den fazla anahtar kelime, kavram yüklüyor. İçinde bu kelimelerin geçtiği her türlü konuşma otomatik olarak izlenmeye alınıyor. Dolayısıyla fişlenmeyen insan, dinlenmeyen kişi ve ev yoktur. Yazdığımız her kelime, neredeyse yaptığımız her hareket, her konuşmamız, hatta alışverişlerimiz, banka kartımız, sağlık kayıtlarımız, sokak ve işyerlerindeki yaşamımız devletler ve bazı şirketler tarafından

özel arşivleniyor. İstedikleri anda bütün hayatımız, kişiliğimiz, ilişkilerimiz, "özel" yaşamımız hakkındaki bilgiler ortaya çıkarılıyor. "**Enformasyon ve bilgi toplumu**" söylemlerinin, tamamen **toplumu dinleme ve gözetlenme sistemi** olduğu ortaya çıktı.

İnsanlara, "terör" korkusu vererek, paranoya ortamına sokulup, gözetlenme altında bir yaşama bir nevi razı edilerek alıştırmaya mahkum edilip, başka bir paronaya sokuldular. Bunun hukuki altyapısı da anti-terör yasalarıyla oluşturuldu.

Anti-terör yasalarının bahanesi, başta emperyalistlerin işgal ettiği Irak, Afganistan gibi yerlerdeki işgale karşı mücadele yürüten bazı İslamcı örgütlerin eylemleri ve eylem ihtimalleridir. Emperyalistler ve uşakları her türlü terörü estirmeyi hak görürken, kendilerine karşı direnmeyi ve meşru mü-

zorlanıyor, yıldırılmaya çalışılıyor. İnsanların tepki gösterme, protesto, gösteri, toplanma ve yürüyüş hakları yasal olarak oldukça zorlaştırılıyor. Fiili olarak yapılmaz duruma getiriliyor. Baskı ve taciz ediliyor, katılan insanlar köşelere çekiliyor, gözdağı veriliyor, kimlikleri alınıp fişlenmeleri yapıyor, para cezaları ile korkutuluyor veya yıldırılmaya çalışılıyor. Seyahat özgürlükleri sınırlandırılıyor. Haklarında dava açılıyor. Evler basılıyor, telefon ve bilgisayarları götürülüyor veya hafızaları kopyalanıyor, usb, cd vb başta olmak üzere birçok eşyaları alınıyor ya hiç yada yıllarca verilmiyor. Tutuklamalar oluyor, ağır cezalara maruz bırakılabilir. "**şüphe**" gerekçesiyle insanlar kolaylıkla gözaltına alınabiliyor ve bir kaç yıl tutulabiliyor.

En son örnek, 16 Aralık 2010 günü, Almanya/Dusseldorf eyalet mahkemesi, Anadolu Federasyonu kurucu başkanı Nurhan Erdem'e 7 yıl 9 ay, Anadolu Federasyonu eski başkanı Cengiz Oban'a 6 yıl ve Anadolu Federasyonu üyesi Ahmet İstanbullu'ya 3 yıl 9 ay hapis cezası verdi.

Egemen sınıflar, devlet güçlerini ve siyasi iktidarı ellerinde bulundurdukları için işçi sınıfı ve emekçilere baskı ve terör estirmede her türlü özgürlüğe, yasalara ve olanaklara sahiptirler. Onlar bu saldırıları dizginsiz arttırmada şu iki şeyden cesaret alıyorlar: **birincisi**, işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerin geriliği ve bilinçsizliğinden; **ikincisi**, bunların örgütlenmesinin oldukça zayıflığından ve örgütsüzlüğünden yararlanıyorlar. İşçi sınıfı ve emekçi halk bilinçli ve uyanık olsa egemen sınıfların yalan ve demagojilerini yutmaz ve tersine teşhir eder, diğer tarafta, bilinç: örgütlülüğü gerektirir ve örgütlülüğe yol açar, ciddi, önemli bir örgütlülük olsa siyasi iktidarı ele geçirmesi bir yana, egemen sınıflar hak gaspı, baskı, saldırı ve terör estirmeyi göze alamazlar. Her hak kısıtlaması ve gaspı büyük tepki, öfke ve direnişlerle püskürtülür. Tersine hak ve özgürlük alanlarını daha da genişletilir. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler siyasi iktidara mücadelesinde mesafe kateder. İşçi ve emekçiler ne kadar bilinçli ve örgütlüyse sermaye sınıfı ve iktidarı saldırı emelleri ve adımlarında o derece başarısız olur, tersi durum ne derece fazlaysa sermaye sınıfı da o derece başarılı olur.

Tarihte hiçbir yerde egemen sınıflar, işçi ve emekçi kitlelere, hiçbir hak ve özgürlük kendiliğinden veya bir lütuf olarak verilmiş değildir; işçi ve emekçiler, her hak ve özgürlüğü nice emek, acı ve kan bedelleri sonucu kazanabilmişlerdir. Ve haklarını ancak bilinçli ve örgütlü mücadele sonucu koruyabilirler. Bu zayıflarsa her şey adım adım ellerinden alınır, kaybedilir. Başta emperyalist ülkelerde işçi sınıfı ve emekçi kesimlerin ekonomik, demokratik, sosyal ve siyasi hak ve özgürlüklerinin gasp edilip terör estirilmeye maruz kalmasının nedeni budur. İşçi sınıfı ve emekçiler bunu görmeli, unutmamalı ve bundan ders çıkarmalıdır.

dafaayı hazmedemeyip terör olarak görüp ezme politikası izliyorlar. İslamcı örgütlerin kitlelere yönelik terör eylemlerine karşı çıkmak gerekir, bu ayrı mesele. İslami gerici devletler ve bahane edilen İslamcı örgütler aynı sistemin parçalarıdır. Kapitalist/emperyalist sistemin temelleri üzerinde öзде bir çelişkileri yok. Emperyalistlerin onlarla çelişkisi kendilerine hiç karşı gelmemeleri ve onları kendi kontrollerine almaları üzerinedir. Onların arkalarında yine şu yada bu emperyalistler ve uşakları vardır.

Emperyalistler ve uşaklarının **esas hedefi genel olarak işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleridir. Özel olarak komünist ve devrimci-demokrat örgütlü güçlerdir. Anti-terör yasalarının amacı sınıfsal ve ulusal kurtuluş hareketlerine saldırmaktır. Bu eksende hareket eden devrimci-demokratik faaliyetleri, duyarlı çevreleri ezmektir.** Faşizmin anti-komünizm ruhuna başvurmadır, sosyalist, devrimci-demokrat, ilerici olan her şeye düşmanlığıyla saldırmaktır. Terör estirmedi.

Meşru, demokratik derneklere, kurumlara yönelik baskılar ve baskınların giderek artması bundandır. "Kara Liste"lerin oluşturulması bundandır. Çalışanları, yöneticileri gözaltına alınıyor, tutuklanıyor, işbirliğine

Mercek

“Bilinmeyen Dil” “İki dilli Yaşam” “Demokratik Özerklik”e dair!

Türkiye-de Kürt Ulusal hareketinin ve Kürt Halkının direnişi Türk Hakim sınıflarının tümünü ve bugün hükümet olan AKP'yi zorlamaya devam ediyor. “Açılım” “Demokratikleşme” adıyla anılan cıvalı projelerle, Kürt ulusal hareketinin diri dinamiklerini

tasfiye ederek, Kürt sorununa çözüm bulacağını sanan AKP hükümetinin sahtekarlığı ve iki yüzlü uygulamalarıyla iyiden iyiye açığa çıktı. KCK operasyonlarıyla 1800 civarındaki, içinde seçilmiş Belediye Başkanı ve üyelerinin de olduğu kesimlerin 1,5 yılı aşkın tutukluluklarının ardından Mahkemede Kürtçe savunma taleplerini ve Kürtçe olarak yapılan savunmaları “Bilinmeyen Dil” şeklinde kayıtlara geçirerek büyük bir komedi sergilediler. Türk Adaleti “Bilinmeyen Dil” sözleriyle Kürt halkını yok saymaya, faşizan ve tekçi yaklaşıma devam etti. Adalet yerine, adaletsizliğin simgesi olduğunu bir kez daha deklere etti. TRT Şeş'i kurarak, hükümet sözcüleri birkaç kelime Kürtçe konuşarak, Kürt sorununa çözüm aradığı yönünde şovlar yapan, AKP hükümetinin Kürt sorununda “çözüm” olarak sunulan bütün TC projeleri İmha ve inkârın başka biçimlerde devam ettirilmesinden ibarettir.

Son süreçte PKK'nin eylemsizlik sürecinde Abdullah Öcalan ile çeşitli diyaloglar geliştirildiği ve sürecin müzakerelere evrileceği beklentileri döneminde DTK (Demokratik Toplum Kongresinin) ve BDP'nin Diyarbakır'da gerçekleştirdiği “Demokratik Özerklik” çalışmayı ve sonrasında yapılan açıklamalar; iki dilli yasama geçiş, Belediyelerin iki dilli (Kürtçe-Türkçe) levhalar asmaları, bölge ve yerleşim yerleri olan şehir, kasaba ve köylerin Kürtçe adlarının söylenmesi, yemek münülerinde vb. yerlerde Kürtçe'nin yazılı ve artık pratik olarak kullanılması kararı ve uygulamasının ardından, kırmızı görmüş boğa gibi saldırganlaşan TC'nin her tür ve renkten burjuvagerici parti ve sözcülerinin faşizan milliyetçiliği bir kez daha su yüzüne çıktı.

AKP, MHP'nin tek dil, tek bayrak histerisi yeniden kabardı. CHP'nin şişirilmiş ve sahte umutlar taciri genel başkanı Kılıçdaroğlu utangaçça bize de uymaz söylemlerinin ardından, gücün ve devlet otoritesinin temel kurumu MGK bildiri yayınlayarak, iki dile göz yumulamayacağını açıkladı. Meclis Başkanı “sonuçlarına katlanırlar” tehdidi savunarak, Kürt sorununu çözme de ne kadar istekli ve gayretli olduklarını ortaya koymuş oldu. Bütün aktörlerin sahnede görüş belirtmesinin ardından TC. Cumhurbaşkanı Gül'ün Diyarbakır ziyaretine ciddi manalar yükleyenler, Gül'ün Diyarbakır'da Kürt meselesine ilişkin demokratik bir projelerinin olmadığını bir kez daha gördü... Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir ile bir araya gelen Gül'e, görüşmede Kürtçe - Türkçe sözlük hediye edilmiş ve Billboardlarda iki dilde hoş geldiniz yazıları asıldığı halde, MHP genel başkanı Bahçeli'nin faşist söylemlerine ve Cumhurbaşkanı Gül'ün MGK bildirgesini, Diyarbakır belediyesini ziyaret ederek deldiğini söylemesine karşılık olarak Cumhurbaşkanlığı sözcüleri tarafından basına yapılan açıklamada “Belediye binası içinde ve çevresinde iki dilli bir pankart veya yazı görmedik” denildi.

Bir ulusun varlığını kabul etmiş gibi gözüküp, Diyarbakır Belediye Başkanı elinden Kürtçe -Türkçe sözlük hediyesi alan bir Cumhurbaşkanının yaptığı savununun ne kadar iki yüzlü olduğu ve bir o kadar aciz içinde olduklarının bir göstergesi oldu.

DTK'nin bir bakıma Kürt legal siyasetinde rol alan bütün kesimleri kapsamayı amaçlayan “çalıştay”ın ardından yapılan “Demokratik Özerklik” projesinin yayınlanan içeriğine ve hak taleplerine bakıldığında, Federasyon, Bağımsızlık ve Bölgesel Özerklik taleplerinin içine geçtiği ve henüz taleplerin somutlaşması bağlamında bir mantık bütünlüğü oluşturmadığı gerçeği karşısında da; yine bazı “aydın” yaftalı kalemler, iyi niyet yok, bu talepler bugün masum gözükse bile yarın ayrılığa yol acar, bunlar kabul edilemez gibi tv. lerde açık oturumlarda adeta kalemler değil milliyetçilik histerisine kapılmış birer silahşor gibi davranmaya devam ediyorlar. Kürt halkının haklı ve insani taleplerine bunlar masum istekler değil... türünden salvo ateşleri püskürtüyorlar.

Buradan bir kez daha yineleyelim. Kürt yok dediniz, yok saydınız, asimle ve imha ile sorunu çözer sandınız, 90 yıldır Kemalist Faşist politikalarla devam ettiniz olmadı. Kürt halkının ulusal direnişi ve başkaldırısı size Kürt var dedirtti. Şimdi Kürt var diyorsunuz ama haklarını kabul etmiyorsunuz. Kürtlerin eşit haklar temelli taleplerini ‘olmaz, olmaz... biz kardeşiz, siz bir şey istemeyin biz verimiz’ diye savuşturmaya ve ötelemeye yönelik her türlü entrika ve hileye başvuruyorsunuz.

Ama bütün bu çabalarınız nafi; Kürt halkı istem ve haklarını bugün dile getirdiği biçimiyle de söke söke alacaktır. Kürt Ulusunun bu hak mücadeleleri haklı ve meşrudur. Sınıf bilinçli işçi ve emekçiler cephesinden bu haklı demokratik talepleri savunmak, dayanışmak bir görevdir. Gerçek anlamda özgürlük, eşitlik ve kardeşlik içinde bir arada yaşamının, Demokratik Bir Toplum olabilmeyin esas yolunun ise; var olan siyasal sistemin tesviyesi ve kurulacak demokratik bir Halk iktidarıyla olası olabileceğini, Kürtlerin de her daim akıld tutmaları da gereklidir.

2010'dan 2011'e tarihin bilgeliğini yeni yıla yeni deneyim ve politikalar olarak taşıyalım!

Her yıl olduğu gibi bugün de bir yılı daha geride bırakıyoruz. Bizler; ATİK olarak; elbette yeni yılı karşılarken geçen bir yılı değerlendirerek yolumuza devam edeceğiz, tarihin bilgeliğini yeni yıla yeni deneyim ve politikalar olarak taşıyacağız.

Dostlar;

Yaşadığımız Avrupa'da bu yıl içerisinde bir çok gelişme gördük. Yunanistan'ı batma seviyesine getiren ve Yunanistan'daki işçi eylemlerinin doğru çıkmasına sebep olan, bir çok sosyal hakkın gaspedilmesinin asıl sebebi olan kriz; bu yıl İrlanda, Fransa, İngiltere ve Almanya gibi bir çok ülkede de güçlü şekilde hissedilir hale geldi. Bunlarla beraber Avrupa çapında bir çok ülke yeni tasarruf paketlerini devreye soktu. Tüm bu paketler emeklilik yaşından tutunda çalışma koşullarına kadar bir çok başlıkta geçmişe oranla daha geniş bir saldırıyı içermektedir. Gene bunlara karşı bir çok ülkede eylemler yapıldı. İngiltere'de sadece havayolu işçilerinin grevi ile bile tüm hayat 3 gün durdu.

Keza gençlik safında da benzer gelişmeler söz konusudur. Gelişen muhalefetten tutunda sürecin bunlara hazır olmaması da dahil olmak üzere 54 ülkenin imzasını taşıyan Bologna süreci devreye sokulamadı. Süreç 2010 yılında bitirilmesi kararına rağmen 2018 yılına kadar uzatıldı. Bunda özellikle Fransa'da başlayan öğrenci eylemleri ve bu eylemlerin Fransa'daki işçi eylemleri ile bütünleşmesinin önemli etkisi oldu.

Diğer yandan Avrupa'daki göçmenlerin halen iki kimlikli yaşamları devam etmektedir. Sosyal yaşamlarında burjuvaziye, özel yaşamlarında feodal kültüre bağlı yaşamının bir sonucu olarak halen göçmenler içerisinde kadın hakları önemli bir başlık halindedir. Özellikle Almanya'da daha fazla görülen kadına karşı şiddet, Fransa'da kadınların aşağılanması ve insanlık dışı mesleklere sevk edilmesine kadar uzamakta, haliyle kadın mücadelesinde daha geniş bakış açısını ve örgütlü mücadeleyi dayatmaktadır.

Ayrıca ele alınması gereken farklı olaylarda vardır. Son bir yıllık süre içerisinde bir çok Avrupa ülkesinde ırkçı partilerin önemli bir yükselişi söz konusudur. Bu yükseliş hem egemenlerin bu partileri özellikle desteklemesinden, hem de Avrupa'daki işçi sınıfından sorunun sistemden kaynaklandığını gizlemeye yönelik çalışmalarından ötürü olmuştur. Farklı kökenleri olan ancak aynı sınıf mensubu insanlar sınıfsal sorunlar karşısında parçalanmak ve birbirine düşürülmek istenmektedir.

Son yıllarda çıkartılan Yabancılar Yasalarından tutunda, anti-terör yasala-

rında göçmenlere ayrıca madde madde değinilmesinin zaten böyle bir süreçte izleyeceği kesindi. Artan krizle birlikte bir yandan fatura emekçi kesimlere kesilirken diğer yandan da bu emekçi kesimlerin kendi içlerinde birbirine düşmesi istenmektedir.

Avrupa'da bile göçmen işçilerin temsilcilik hakkını çalmaya çalışan ve bir taraftan da AB'ye girme gayreti içinde olan Türkiye'de de durumlar bundan farksızdır. Artan kriz etkileri yeni tip politikaları devreye sokmuştur. Türkiye Kürdistan'ını yağmaya yönelik olarak yatırımlar hazırlanırken egemen ulus politikasını temel alan TC gene Kürt ulusunun tüm demokratik haklarını reddetmekte, söz de açılımlarla ise göz boyamaya çalışmaktadır. Diğer yandan Alevi açılımı ve Alevi çalışmaları Türkiye devletinin hesaplarına uymamış, yapılan hesap çarşından dönmüştür. Devletin Alevi insanları kendine yedekleme politikası tutmadığından kaynaklı bugün faili görünen provakasyonlarla Kürtler ve Aleviler birbirine düşürülmek istenmektedir. Son günlerde yükselişe geçen öğrenci eylemleri ve en demokratik hak olan akademik taleplerin bile şiddetle bastırılması ve bunların artık burjuva medyada bile gündem haline gelmesi ülkedeki demokrasi sorununun halen devam ettiğini ve bunun hükümetlerden değil devletin temel politikalarından kaynaklı olduğunu bir yıllık labratuvarda gayet açık bir şekilde ortaya koymuştur.

Tüm bunlar önümüzdeki yeni yılda bize farklı görevleri işaret etmektedir. Bu yeni süreci ATİK ve göçmen mücadelesinin dostları olarak en geniş katılımı karşılamalıyız. Özellikle eylem birlikliklerinde en geniş katılımı sağlayarak en geniş kitlelerle birliktelik sağlamak can alıcı bir gündem olarak karşımızdadır. Pasif ve genel değil, aktif ve gündelik politikalarla hem iç gündemimize hem de bizi bekleyen bu sıcak yıla katkı sağlama görevi, var olan saldırılara en politik ve geniş katılımı örgütlenme ve tavır koyma misyonu bu yıl bizi her yıldan daha acilietli olarak beklemektedir. Açık ki bu sürecin aktristleri gene biz ve geniş emekçi yığınları olacaktır. Tüm bunlar için iç gündemlerinde irade birliğini sağlayan, dışa yönelik anlık politikalar üretebilen, gelişmelere daha hassas bir ATİK olmak zorunluluğu ile karşı karşıyayız.

Tüm dostlarımıza ve yoldaşlarımıza 2010 yılında bu mücadeleye verdikleri katkılardan ötürü teşekkür ederken, 2011 yılında bu katkıların daha da büyümesi ve farklı yüzlerle de yolumuza devam etmenin sevinci ile herkesin yeni yılını kutlarız.

ATİK 21. Dönem Genel Konseyi

İflas bankalardan bankrot devletlere... Krizin evrilişi ve olası politik sonuçları?

Ufuk Berdan

Mali ve iktisadi krizin ardçı dalgaları Avrupa devletlerini bir bir sarsmaya devam ediyor. Sarmal bir karakter kazanan kriz döngüsü İzlanda, Macaristan, İngiltere, İspanya, Portekiz, Yunanistan derken ada ülke İrlanda'yı da hızla ekonomik ve mali çöküntü girdabı içine alıyor.

Birbirinden farklı çıkış nedenleri olsa da, ortak sorun ve sonuç, bu ulusal ekonomilerdeki bankrot, yani iflas durumu. Ulusal gelir ve gider bilançoları bozulan, makro ve mikro iktisadi dengeleri altüst olan bu 'bankrot devletler' ödeme yapamaz haldeler. Başka bir çok Avrupa ülkesi daha iflas sırasında bekliyor. Güney Kıbrıs'ın, Belçika'nın, İtalya'nın ve hatta İngiltere'nin de yeniden krizin eşliğinde olduğu basında dillendirilmeye başlandı bile. Medyaya bakılırsa, AB'nin motor ülkeleri Almanya, Fransa'da krizin sözde aşıldığı, yeniden ekonomik canlanma devresinde olduğu söyleniyor. Peki tam da iddia edilen "canlanma" dönemde nasıl oluyor da bu çaplı iflaslar olabiliyor? Bazı devletlerin finansal çöküşleri, artık tek tek AB ülkelerini değil ve birliğin geleceğini de tehdit ediyor. AB projesi, gelecek on yıl içinde, çok ciddi ekonomik-politik ve toplumsal depremler veya patlamalarla sarsılma tehlikesiyle karşı karşıya! Bu artık bir çok kesimin paylaştığı ciddi bir yargı. Hatta birliğin geleceğine dair şimdiden ikaz sirenleri dahi çalınıyor. Örneğin deniliyor ki; 'doğru ve ortak çıkarları savunan ekonomik ve mali politikalar hayata geçirilmediği takdirde birliğin parçalanması veya birlikten kopuşlar ihtimal dahilindedir'. Uluslararası mali ve ekonomik krizin derin ve kalıcı tahribatları yeni tipteki ekonomik-politik krizlerin de yolunu döşüyor. Makro dengelerde ortaya çıkan ana dalga şeklindeki mali ve iktisadi kriz, mikro dengelerde gözlenen ardçı dalga krizlerle birleşerek, uluslararası piyasalarda, derinden yüzeye doğru sessizce büyüyen, tahrip gücü yüksek bir tsunamik dalgaya bürünüyor!

Dünya çapında hiç bir ülke ekonomisi bu 'binyılın krizi'ne karşı gerçekten resisten olabileceğini gösteremedi/gösteremiyor. Derinlerdeki kriz akıntıları yüzeyde, politik üst yapıda ve egemenlik yöntemlerinde göreceli gerileşme trendini büyütüyor. Demokrasi hızla aşındırılıyor. Ekonomik alt yapıda sürdürülen dizginsiz liberalizm politik üst yapıda tersi bir etki olarak anti-demokratizmi yeniden güçlendiriyor. Bu olumsuz gidişat halk kitleleri ve en geniş emekçi yığınlar için hiçte hayra alamet değil. Ancak, politik hükmetme krizleri de 'yaşlı kıta'daki başka ülkelerin de kapısını çalacak. İzlanda ve Yunanistan'da hükümetlerin yıkılmasına ve bazı eski bakanların ülkelerinden apar-topar kaçmasına yol açan kriz, bakalım başka hangi hükümetleri yıkacak. Yunanistan eski başbakanının kaçırıldığı paralarla İsviçre'ye

yerleşerek keyfini sürdürdüğü söylenirken ülkesi bugünlerde büyük bir iktisadi/siyasi batağın içinde debelenmekte.

Emperyalist dünya sistemi, 21. Yüzyılın ilk çeyreğinde, kapsamlı çalkantılara, politik krizlere, alt-üst oluşlara ve sistem içi daha sert kapışmalara gebe. Burjuva egemen sınıflar (en büyük tekelci sermaye güçleri) özellikle kriz dönemlerinde anti-demokratik siyasal çizgide çok daha ısrarcı oluyorlar. Bir devlet politikası biçimindeki şözenizm ve ırkçılık, hatta, yeniden faşizan eğilimler ve yöntemler nispi denge dönemlerine göre daha çok tercih ediliyor. Emperyalizm koşullarındaki sınıf mücadeleleri tarihi göstermiştir ki, derin buhran ve bunalım süreçlerinden devrimci çıkışlar bulunamadığında, sistem içi radikal 'çözüm' arayışları olağanüstü egemenlik rejimi olan faşizme yol açmıştır.

İflas krizlerinin politik sonuçları...

Yunanistan'ın çöküntüden çıkarılması resmi rakamlara göre AB ülkelerinin ortak kurtarma fonundan tedarik edilen 130 Milyar Euro'luk bir paket ile ancak mümkün olabildi. İrlanda'nın kurtarılması için medyada 85 ile 100 Milyar € civarı bir meblağdan bahsediliyor. Birleşik kurtarma fonu şimdilik 750 Milyar Euro'luk bir stokla doldurulmuş bulunuyor. Bütün bu devasa mikartarladaki paralar esasen emekçilerin vergileri sayesinde oluşan kamusal birikimlerinden tedarik ediliyor. Krizin faturasını toplumun sıtına yükleme esas itibarıyla vergi ve diğer kamu gelirlerini tekellerin kasalarına aktarma, düşük ücretle emekçileri sömürme ve sosyal ödenekleri en minimum seviyeye çekme gibi yöntemlerle yapıyor. Bu saze 'batık' durumdaki kapitalist bankalara, tekellere ve devletlere milyarlar peşkeş çekiliyor.

Emperyalist AB bloku birlik içindeki ülkelerde 'mali kurtarma operasyonları'na kilitlenmiş gözüküyor. Herhangi bir batık ülkenin kendi olanaklarıyla bu ölçekteki ekonomik çöküntüden kurtulabilmesinin olanakları sıfırla eşit düzeyde. Bu nedenle, büyük balıklar küçük balıkları ilerde rahatça yutabilmek için şimdilik 'kurtarıcı' bir pozisyon alıyorlar. Bankrot/iflas durumundaki ülkeleri sözde 'kurtaran ülkeler' büyük ülkeler, aslına bakılırsa ve de aynı zamanda, kendi çöküntü ihtimallerini de ertelemiş oluyorlar. Çünkü, iflas eden bir ülkenin kendi kaderiyle başbaşa kalması, bir domino etkisi yaparak diğerlerinin de devrilmesine yol açabilir. Bu nedenle 'kurtarıcılar' başkalarını kurtarmak için değil, esasen kendi çöküşlerini geciktirmek için devreye giriyorlar. Nitekim bütün 'çöken ülkeler'de 'kurtaran ülkeler'in çok büyük mali, ekonomik yatırımları ve ticari ilişkileri mevcut. Alman hükümetinin kurtarıcı kılığa bürünmesi, kendi tekelleri ve bankalarının oradaki çöküntüye neden olan ve yine bu sayede kendi kasalarına akan

kaynak transferlerini gizlemek ve 'kurtarıcı' pozisyona bürünerek bir kez dah kazanmak içindir. Bu tutumları tam bir 'kriz tellalcılığı'dır.

Kapitalizmin, 'bankrot/iflas' durumundaki ulusal ekonomiler gerçeğiyle 'kendi kendini regule edebilen pazar' liberalist iddiasının da boş olduğu yeniden ortaya çıktı. 'Serbest Pazar'lar kendi yıkıcı çelişkileriyle yeniden yüzleşir duruma geldi. Yıkıcı/patlayıcı gidişat bu hızla devam ederse, yakın ve orta vadeli bir gelecekte, uluslararası ekonomik ve politik parametrelerde eski dengeler bir şekilde yine sarsılacak ve 'yeni dengeler' ortaya çıkacaktır. IMF, DB, DTÖ gibi uluslararası ekonomik birlikler çıkar dengelemlerini düzenlemeye yetmemektedir artık.

Bu son mali ve ekonomik kriz, kontrolden çıkan mali piyasaları 'regule edecek' yeni bir uluslararası kurumunda doğum sancılarınıdır. 1990'lı yıllara kadar süren 'bi-polar (iki kutuplu) dünya'dan sonra ABD öncülüğünde yol alan 'tek kutuplu dünya'nın dengeleri kendi aleyhine ciddi anlamda sarsılıyor. Dünyadaki olası yeni dengenin nasıl ve kimin öncülüğünde olacağı ilerde mutlaka belli olacak. Henüz bir net şey söylemek için çok erken olsa da, yükselen ekonomilerden başta AB, Çin, Hindistan, Rusya, hatta Brezilya'nın yıldızlarının parladığı söylenebilir. Bu ülkeler yeni dengelerin dinamikleri olma iddiasını sürdürüyorlar ve tek kutuplu dünyaya kendilerini dayatıyorlar. G20 ülkeleri zirvesine bu ülkelerin alınması tesadüf değil. Dünya çapında paylaşım oranları ve stratejik önemleri yükseldiği için orada bulunuyorlar. AB hariç bütün diğer yükselen ekonomiler, düşük ücret yüklü yaygın kol emeği sömürsü, sahip oldukları hammadde kaynakları, askeri güçleri ve artan ihracat payları üzerinden geliştirdikleri 'sürdürülebilir kalkınma' modelleriyle ekonomilerini büyütüyorlar. Bu ülkeler, dizginsiz bir sömürü ve kendi halklarını despotik yöntemlerle ezme pahasına yükseliş trendinde yol alabiliyorlar. Türkiye, Meksika ve Arjantin gibi bu arada kendine yol arayan ekonomilerde metropol ülkelerin çeperlerindeki yükselen ekonomileri takip etmeye yönelmiş bulunuyorlar. Dünyanın egemen ekonomileri ve bağımsız gelişme olanaklarına bir türlü sahip olamayan bağımlı ulusal ekonomiler, uluslararası mali ve ekonomik krizden, aynı derecede olmasa da, bir şekilde olumsuz etkileniyorlar. Artık dengeler o kadar hassasdır ki; 'en gelişmiş' ülkelere 'en az gelişmiş' ülkelere kadar her ülke her an

bir iflas/bankrot durumu ile karşılaşabilir. Her ülke her an bir ekonomik veya mali çöküntü ile karşı karşıya kalabilir. Borsa kumarı, kredi tuzağı ve faiz sarmalı sayesinde çeper ülkelerden metropol ülkelere doğru korkunç boyutlara varan kaynak ve kar transferleri sürdürülemez bir boyuta erişmiş bulunuyor. Emperyalizm sayesinde dizginsizce sürdürülen bu devasa kaynak ve kar transferi, uluslararası düzlemde en büyük mali ekonomik bir çelişkidir.

Dünyadaki artan yoksulluğun, sefaletin, işsizliğin, gücencesizliğin en belirgin nedeni, modern emperyal sömürü biçimi olarak bu kaynak transferidir. Emperyalizmin mali oligarşik yapılanması, işte tam da bu sayede, biralakım banka, şirket veya tek el iflaslarını, ortaya çıktığından beri ulusal ekonomi iflaslarını da kaçınılmaz kılıyor. Ulusal ekonomilerin iflası üzerinden yeni kaynak transferi modelleri geliştiriliyor ve ekonomik rekabet savaşı bu yeni paylaşım biçimi üzerinden sürdürülüyor.

Kriz bazı kapitalistler için çöküş iken bir başkaları için genişletilmiş (yeniden) üretim olarak yükseldi. Serbest rekabetçi koşullarda olduğu gibi tekelci rekabet koşullarında da kapitalizm ancak krizlerle yol alabiliyor. Her ikisine de en özgü olan şey onların doğasında bulunan kriz gerçeği ve kendi içlerinde barındırdıkları antagonist çelişkilerdir. Kriz kapitalist gelişmenin ebesidir. Bunalımlar sürecinde sistem dışı ve tamamen karşıt bir çözüm bulunamadığında, kriz, kapitalist gelişme sürecinde yeniden düzenlemelerin doğum sancısını yönlendiren bir ebe gibi işlev görüyor. Banka, şirket, holding, tek el ve tröstlerin yaygın iflasları ne yenidir, ne de nedenleri bilinmezdir. Her kriz bir tahteravalli misali kimini indirir, kimi kaldırır. Krizlerde birilerinin payına iflas ve batış, diğerlerinin payına canlanma ve yükseliş düşer. Bu bir çelişki değil, kızışan tekelci ve ölümcül rekabetin kaçınılmaz sonucudur. Bir krizin kazanımları bir başka krizin kaybedicileri olur.

Doğru öngörüler ancak bilimsel-doğru bir yaklaşımla yapılabilir...

ATİK yayın organı mücadele gazetesinin Ekim 2008 tarihli 201. sayısında 'mali piyasa krizleri, küresel sonuçları ve politikaya yansması' temalı bir başyazı yayınlanmıştı. 2008 krizinin patlak verdiği ilk haftalarda bankaların, tekellerin, şirketlerin değil artık ülkelerinde ekonomik açıdan batma tehlikesiyle karşı karşıya olduklarına dair isabetli bir ifade kullanmış ve şöyle demişti: "Son yılların moda deyimini emperyalist "küreselleşme" trendinin en belirgin simgesi, uluslararası finans (mali) piyasalar ve onun kalbi durumundaki borsalardır. Dolayısıyla borsalar üzerinden yansıyan uluslararası mali piyasalardaki bütün çalkantılar ve gelişmeler negatif anlamda öylesine devindiricidir ki, çok uzak olmayan bir gelecekte; sadece büyük bir şirketin değil, herhangi bir kapitalist devletin bir günde çöktüğü duyulursa kimse buna şaşırmasın. Finans kapital, klasik kapitalizmin kendi temel dokusu olan sanayi/meta/ticaret ve hizmet sektörleri piyasasını dahi "teslim" alacak ve bir anda bozguna uğratacak kadar tahripkâr bir eğilim göstermektedir."

Yukardaki satırlar kaleme alındığında da 2008 mali krizi patlak vereli henüz bir kaç hafta olmuştu ve krizin nelelere yol açacağı konusunda ancak tahminler veya spekülasyonlar yapılabiliyordu. Bizim yukardaki isabetli tespitimiz ise marksist kriz teorisine dayanılarak yapılan bir öngörü idi sadece. Ve son iki senelik süreç içinde gerçekte görüldü ki, şirketlerin, bankaların çöküşünü devletlerin çöküşü veya iflasları izledi. Krizin atlatıldığı, resesyonun geride kaldığı ve lokomotif ekonomilerin yeniden yükseliş/büyüme trendine girdiğinin iddia edildiği 2010 yılının son günlerinde, bu sefer de AB'nin 'gözde' ülkeleri, batık bankalar misali, peş peşe bankrot (ödeme yapamaz) durumuna düştü. Geniş kitlelerin ve emekçi sınıfların homurtularının ve itirazlarının bir çok dünya ülkesinde görece arttığı bu dönemde, iktisadi krizlerin politik krizlere evrimini gerçekleştirmek iradi bir devrimci müdahale ile olasıdır. Dahası, olgunlaşan politik krizlerin sistem krizine dönüşebilmesi için baş aktör olarak proleter sınıfının en dinamik kesimlerinin ve onun önderliğine soyunan uluslararası devrimci-sosyalist-komünist partilerin reaksiyondan aksiyona geçmeleri gerekiyor. Başka bir dünya istemiyle giderayak ve kendiliğindenci bir şekilde seslerini daha fazla yükselten dünya emekçilerine devrimci partilerin çok daha etkili öncülük etmesi gerekiyor ki, ekonomik ve siyasal krizler devrimci krizlere dönüşebilsin. Aksi durumda, emperyalist sistem bütün krizlerine rağmen sürdürülebilirliğinden bir şey kaybetmemiş olacak ve hatta bu süreçten daha da güçlenmiş olarak çıkacaktır. Sistemsel krizlerinin sürdürülemez krizlere dönüşmesi, devrimci durum koşullarından devrimin objektif olarak gerçekleşme koşullarına ulaşılabilmesi, ancak ve ancak devrimci bir sınıf hareketi ve partisi sayesinde olabilir. Uluslararası en önemli devrimci görev, bu devindirici ivmeyi kerte kerte örmektir. Süreç devrimcilerden bilgelik ve pratik eylemcilik, cesaret ve atılganlık, sabır ve sebat, öncü ve önderlik erdemliklerini beklemektedir. Uluslararası emperyalist/kapitalist sistem, ne kadar sarsıcı krizlerle boğuşursa boğuşsun, bu egemen düzen asla kendiliğinden çökme-yecek hatta kendi yaralarını bir şekilde ye-

niden sarabilecektir. Sistemsel çöküşlerin tarihte ortaya çıkardığı felsefeye göre iki temel yıkım nedeni vardır; Bir sistem ya büyük bir başka akımla içten çökertilir ya da dayanamayacağı çok büyük bir darbeye uğrar...

Kriz, kapitalizm ve topluma etkileri:

Kapitalist sisteme için bütün krizlere kendi içindeki antagonist çelişkiler kaynaklı eder. Kapitalizme en özgü olgu krizdir. Bu sistem, kriz ve her kriz sonrası (genişletilmiş) yeniden üretim modeliyle ancak ilerleyebilir. Yani kriz kapitalizmin dinamosu gibidir. Kapitalizm koşullarında hem yapısal hem de döngüsel krizler iç içe ve yan yana varlık göstermektedir. Ne varki, sisteme için bu krizlerin kapitalizmi içten çökertmesine ve bütünsel sistem krizinin olgunlaşmasına yetmiyor. Ekonomik veya mali krizlerin politik krizlere dönüşmesi ve objektif devrimci bir durumun oluşması, dahası kitlelerin devrimci başkaldırısının, önderler örgütüne tek potada örgütlenerek, başka bir sistem yaratmak için hareketi nihai zafere yönlendirmesi olmadan emperyalist-kapitalist sistemin bir parçadan kopartılması veya bir bütün çökmesi mümkün değil. Krizlere karşı kapitalizmi resistant (direngen) yapan şey onun krizlerle birlikte varolabilme veya krizlerle birlikte yaşayabilir olma kabiliyetidir. Yapısal ve döngüsel krizler sayesinde kapitalist 'sistemin kendiliğinden çökmesini beklemek' büyük bir siyasal ve ideolojik hatadır. Devrimcilerin temel görevi görevi, krizler sayesinde emekçiler ve halk içinde oluşan devrimci uyanışlar sayesinde, yelkenlerimizi devrimci rüzgarlarla doldurarak yol almak ve sosyal adaleti tesis eden alternatif sosyalist bir sistemin yaratılmasını iradi olarak organize etmektir. Yani dünyayı yeniden ve yineden değiştirmektir.

Uluslararası işçi sınıfının ve ezilen dünya halklarının omuzlarında duran diğer önemli görevlerden bir tanesinde de uluslararası meşru devrimci-demokratik mücadeleyi birleştirmek ve örgütlemektir. ABD merkez üssünden uluslararası borsa pazarlarına, banka sektörlerine, sanayi üretimine ve tüketim piyasalarına hızla yayılan kriz, bir sarmal gibi evrilmeye ve toplumları tahrip etmeye devam ediyor. Liberal piyasacı bir dizi 'uzman ekonomist'in dahi yakın gelecekte yeni ve daha derin boyutlu krizlerin yolda olduğu şeklindeki 'uyarıları' eşliğinde, kriz kendi yasalarını dayatmaya devam ediyor. Kriz ve çözüm diyalektiği kapitalist sistem içinde geçerlidir. Ancak, günümüz emperyalizmi bu büyük krizi bir bütün çözmüş veya atlatmış değildir. Her kriz sürecinde, sistem bir bütün batmadığı müddetçe, kapitalizm bir şekilde yol alabilir. Her çözüm yeni bir krizin döl yatağıdır. Üstelik bu seferki çözümler sisteme rahat bir nefes alıracak kadar etkili de olmuyor. Bu koşullarda olamazda üstelik. Son 50 yılda sürdürülebilir kriz ile bir arada yaşama stratejileri üzerine kurulan ve buna göre şekil alan uluslararası 'status quo' dikişlerinden tek tek patlamayı sürdürüyor. Bu kriz 70'li, 80'li veya 90'lı yıllarda patlak verseydi uluslararası yeni bir devrim dalgası daha mutlaka yaşanırdı. Emperyalist sistem krizde ama dünya sosyalist hareketi de krizde...Egemen emperyalist sistemi rahatça saldırganlıklarını sürdürmeye iten asıl gerçek; sosyalizmin -teorik olarak olmasa da- pratik olarak 90 sonrası başlayan

'çöküş krizi'den hala kurtulamamış ve yaralarını saramamış olmasıdır...

Yalın gerçeğe yeniden dönecek olursak;

İspanya, Macaristan, Portekiz, Yunanistan ve İrlanda ülkeleri AB içinde çeper devletlerden sayılmaktalar.. Motor gücündeki devletler henüz bankrot durumuna düşmedi. İngiltere ve İtalya kıl payı kurtuldular bu durumdan ama korkuları hala devam ediyor. Hollanda ve Fransa hala krizi tam atlatamadılar. Kriz sürecinde en az yara alan ve yaralarını en çabuk sarmış olan Almanya ekonomisi oldu. Şimdilik resmi göstergeler en azından buna işaret ediyor. Fakat düşünün ki, Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, İspanya, Hollanda gibi başlıca devletlerden birisi çok daha derin bir krizle sarsılsalar neler olur? Bu durumda Avrupa Birliği Projesi pekala çatırdayacaktır. Bütün dengeler sarsılacak ve bu durum büyük bir uluslararası politik krize yol açacaktır yaşlı kıtada. Demokrasi beşiği Avrupa'da beşik yeniden ters yüz olma tehlikesiyle karşılaşabilecektir. Böylesi bir kriz ABD'den yayılan krizden daha büyük tahrip gücüne sahip olacaktır. Çok daha 'tehlikeli' sonuçları olacaktır. Nitekim, Avrupa bir kaç yüzyıldır savaşların ve kanlı kapışmaların ana sahnesi olmuştur. Savaş eksenini bugün Balkan'lar üzerinden, Orta-Doğu'ya, Kafkasya'ya kaydırılmış olsa da, emperyalist haksız savaş gerçeği hala bertaraf edilememiştir.

AB'nin motor ülkelerindeki egemenlerin batık ülkeleri milyarlarca kredilerle yeniden ödeme yapabilir durumu getirmekle olağanüstü bir yardımseverlik hislerinden dolayı yapmıyorlar, kendi yatırımlarını ve geleceklerini garantilemek ve krizleri erdemek adına bunu yapmak zorundalar. Ancak nereye kadar bu sözde 'kurtarma operasyonlarını' finanse edebilecekler? Motor ülkelerdeki vergi veren halk nereye kadar bu kurtarmaları finanse etmeyi kabullenecek? Bu ortak kurtarma girişimleri bir noktadan sonra parçalanacaktır. Şimdiden bir çok ülke haklı itirazlarını yükseltmektedirler. 'Sürdürülebilir kalkınma', 'sürdürülebilir büyüme', 'sürdürülebilir istikrarlılık', 'sürdürülebilir kriz' gibi aldatıcı kavramlar kapitalizmin yapısal krizlerini örtbas etme yönlü burjuva politik argümanlar olarak etkisini yitirmeye devam ediyor. Ekonomik krizleri politik krizlere çevirecek ve sistem krizlerine yol açacak olan devrimci şahlanış dönemleri henüz yakın gelecekte ufukta görünmese bile, gidişatın bu istikamette olduğu artık inkar edilemez kadar barizdir. İçte ve dışta sürdürülen gericileşme, artan uluslararası ırkçı ve faşizan eğilimler, demokrasilerin demontajı, yükseltelen ekonomik ve devlet terörü ve nihayetinde insanlığı tehdit eden militarizmin boyutları egemenlerin büyüyen korkularının ölçülebilirliğine dair bariz göstergeleridir.

Sonuç olarak;

Yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği, yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemediği, halk kitlelerinin bağımsız eylemlerinde çok ciddi bir yükselişin ve kalıcılığın olduğu devrimci durumlardan uzağız henüz. Ancak, bu durum her an bir ülkenin batma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığı günümüz koşullarında, herhangi bir ülkede aniden karşımıza çıkabilir. Subjektif öğelerin bu duruma henüz hazır olmadığı günümüz ko-

şullarında, buna rağmen toplumsal-sosyal sarsıntılar özellikle Güney Avrupa / Akdeniz kıyısındaki ülkelerde gündemden düşmemektedir. Türkiye, Yunanistan, İtalya, Fransa hattı yeni ve kapsamlı işçi-emekçi direnişlerine sahne olmakta ve halk kitleleri tepkilerini buralarda daha daha militanca vermektedirler. Uluslararası Sosyalist Hareketin bu kendiliğinden gelişen kitle hareketlerini kendi potasında toplamaya hazır olup olmamasından bağımsız olarak, (devrimci) kitle hareketleri gelişebilir ve bu sarsıntılardan burjuvazinin bir başka kesimi veya küçük burjuvazi pekala kendi lehine faydalanabilir. Ne varki her iki durumda da zafer kalıcı ve gerçek anlamda kazandırıcı olmaz. Uluslararası işçi sınıfı ile birlikte devrimlerden çıkarı olan anti-emperyalist, anti-kapitalist bütün sınıflar ve katmanlar subjektif rollerini oynayabilmek için tek tek ülkelerde devrimci tarzda harekete geçmek ve uluslararası birleşik mücadeleyi yeniden örgütlemek göreviyle karşı karşıyalar. Çünkü, dünya çapında bütün başlıca çelişmeler derinleşmekte ve sınıf mücadelesi yeniden kızışma ihtimali göstermektedir. Sıçramalı, dönemsel, kabaran yakıcı bir ateş gibi ortaya çıkan toplumsal itirazlar ve esasen kendiliğinden gelişen kitle hareketlenmelerinin sonuçları olsa da, gidişat sınıf bilinçli uyanışa hizmet eder durumda ve umut vericidir.

İşçilerin, emekçi kitlelerin ve halkın birleşik eylemleri geliştikçe umutlar daha da büyüyecektir. Demokratik, ilerici ve devrimci uluslararası hareketler ortak çıkarlar etrafında güçlerini birleştirme ve sarsıcı vuruşlarla kazanımlar elde etme göreviyle karşı karşıyadırlar. Sınıf bilinçli yerli işçiler ile sınıf bilinçli göçmen emekçiler arasında kalıcı enternasyonalist köprüler kurmak işçilerin ve en geniş emekçilerin demokrasi, eşitlik ve özgürlük mücadelesini daha da güçlendirecektir. Avrupa'da devrimci yerli ve göçmen işçiler sokakların, meydanların devrimci ruhunu kuşanmak ve sınıf mücadelesinin seyrini ileriye taşımak için dünyadan daha çok çaba sarfetmeli ve fedakar olmalı. Toplumsal mücadele seyri içinde ayrılan ve ayrışan sorunlarımızın farkındalığı üzerine yükselen sağlam sınıfsal köprülerin kurulması yeni başarılarla imza atacaktır. 2011 yılının ilkbahar ve sonbahar aylarında Avrupa ülkelerinde mücadele yeniden ivmelenecektir. Yerli ve göçmen ilerici güçler kendilerini şimdiden buna hazırlamalı ve gerçek anlamda enternasyonalist ittifak politikaları ve pratiklerini şimdiden geliştirmeliler.

Avrupadan yükselen işçi, emekçi, göçmen, genç ve kadın kitlelerin hareketlenmeleri bize yeni ve çok çeşitli birlikleri ve ittifakları dayatmaktadır. Demokratik kitle örgütleri, daha doğrusu kitleleşen işçi, göçmen, gençlik ve kadın hareketleri, zengin ve etkili yeni örgütlenme yöntemlerini de kuşanarak, geleceği kazanmak adına kendilerini doğru konumlandırmalı. Avrupa'da yerli ve göçmen işçiler birbirine daha fazla yakınlaştırılmalı, ayrışan ve ayrılan ortak sorunlarımızın açığa çıkartılması ve birleşik mücadelenin geliştirilmesi bağlamında bir bilinç oluşturulmalıdır. Hangi millet ve etnik kökenden veya inançtan olursa olsun, emekçi yığınlar arasında sınıf perspektifli yeni mücadele köprüleri örülmelidir. Bu tarihsel ve ertelenemz bir görevdir.

IRKÇILIĞA VE FAŞİZME HİÇ BİR YERDE ASLA GEÇİT VERME!

İŞÇİLER, EMEKÇİLER;

Emperyalim koşullarında boyveren modern **İrkçilik**, tekelci sermaye egemenliğinin genel ve güncel çıkarlarını korumanın, emekçi kitleleri birbirinden yalıtarak onları 'düşman' kamplara bölmenin, toplumsal yaşamı zehirlemenin yaygın ve maalesef etkili bir yöntemidir. 'Demokrasinin beşiği' sayılan Avrupa kıtasında ırkçı motifli bireysel, örgütsel, kültürel, toplumsal ve kurumsal saldırganlıklar adeta bir çığ gibi büyüyor. **Zenofobi** (*xenophonbie*-yabancı korkusu), '**islamofobi**' ve **şövenizm**, bir çok ülkede, bir devlet politikası ve toplumsal tehdit olarak daha fazla gündemleşiyor.

Avrupa ülkelerinin bir çoğunda (burju-

sama, yürütme ve yargı erklerini de hızla etkisi altına alınıyor. **Faşizm olgusunda olduğu gibi, modern ırkçılığın da arkasında büyük sermaye güçleri vardır.**

Göçmen karşıtlığı ve düşmanlığı, Danimarka'da ve İsviçre'de olduğu gibi, 'halkın refahını korumak' adına sistemleştiriliyor. Sürekli ve yeniden hortlatılan 'modern ırkçılık' sermaye çıkarlarının merkeze alındığı burjuva-gerici egemenlik hukukundan besleniyor. Günümüzün resmi burjuva göçmenlik politikaları, gerçek demokratik bütünleşmeyi (entegrasyon) dışlayan, 'üstün kültür' dayatmacılığını öngören gerici bir çizgide ilerliyor. Sözde '**entegrasyonu yönlendirme ve**

va) egemenlik erkleri (yasama-yürütme ve yargılama), kamusal kurum, bürokrasi ve toplumlar içinde ortaya çıkan yeni tipte faşizan ve ırkçı düşünceler hızla güç kazanıyor. İsveç'te ırkçı partinin parlamentoya girme başarısı, İsviçre'de 'yabancı suçluların sınırlandırılması'ni yasallaştıran ırkçı referandum sonuçları, Almanya'da Sarrazin tartışmasının tetiklediği düşünsel kundakçılık olarak ırkçı salgın, Rusya'da insan avına çıkan devlet destekli milliyetçi-ırkçı çetelerin geçen yıl 113 Orta-Asya'lı insanı hunharca katletmeleri, Fransa'nın insanlık suçu sayılabilecek hukuksuz sınırdışı politikaları, Danimarka, Norveç, Belçika, İtalya, Hollanda gibi ülkelerde ırkçı partilerin hızla güçlenmesi ve saldırganlıkların artması yeni ırkçı dalgaya çok somut göstergelerdir.

Neo-Liberalizm ve kriz ırkçılığı/faşizmi besliyor!

21. Yüzyılda, 'etnozentrik küresel bir salgın' olarak hızla yayılan yeni tipler eşliğindeki ırkçılık, neo-liberalist ekonomik-politik saldırganlığın yarattığı toplumsal krizler ve tahribatlardan besleniyor. Bir kaç on yıldır çok katı bir şekilde uygulanan ve işgal, talan, şiddet, sömürü, baskı ve medyatik manüpülasyon üzerine kurulan Neo-Liberalizm doktrinini zaten özde ırkçıdır. Uluslararası mali oligarşinin maksimum kar ve kaynak transferi amaçlı tipik bir emperyalist yönelimi olarak, neoliberal politikalar, yoksulluk, açlık, kitlesel işsizlik, sosyal güvencesizlik ve adaletsizlik, siyasal hak gasları, yolsuzlukları daha da derinleştiriyor. Bu toplumsal tahribat ve felaketlerin yarattığı kaygan zemin üzerinden gelişen ırkçı, faşizan düşünce ve örgütlenmeler burjuva ya-

teşvik etme' adı altında, genel olarak göçmenlere, özellikle de müslüman yoğunluklu ülkelere gelen göçmenlere karşı bir korku furçası geliştiriliyor. Müslüman kökenlileri 'potansiyel suçlu ve tehlikeli' olarak görme anlayışı toplumda hakim hale getiriliyor. İrkçilik ve faşizm, özellikle de kriz dönemlerinde, toplumun en alt veya orta tabakaları içindeki bir akım olarak değil, bilakis üst sınıfların ideolojik, örgütsel ve eylemsel bir tercihi olarak, şekil alıyor ve güçleniyor.

Yerli ve göçmen işçiler, emekçiler;

Hangi milliyetten, inançtan, kültürden ve yaşam tarzından olursak olalım, kapitalistler bizi iliklerimize kadar sömürmekten, bizi birbirimize düşman etmekten ve salt kendi sınıfsal çıkarlarını düşünmekten hiç bir zaman vazgeçmeyecekler. Uluslararası mali ve ekonomik kriz gerçekliği bunu belgelemektedir.

Aynılaşan ve ayrışan ortak sorunlarımızın farkındalığı üzerine kurulacak birleşik mücadele köprülerinin temellerini hep birlikte atalım. Krizlerin faturası, aynı zamanda ırkçılığı da hızla yükselterek, biz emekçilerin sırtına yüklenmek istenmektedir. Öyleyse; krizin bedelini egemenlere daha çok ödetmek için biz de daha gazla harekete geçelim. Biz emekçilere ve halka kesilmek istenen her türden fatu-rayı yırtalım ve patronların suratına fırlatalım! **Krizlerinizin faturasını ödemeyeceğiz, ırkçılığa ve faşizme hiç bir yerde asla geçit veremeyeceğiz diyelim!**

Yaşasın işçilerin enternasyonal birliği ve halkların kardeşliği, kahrolsun emperyalizm!

DEKÖP-A

(Demokratik Kitle Örgütleri Platformu- Avrupa)

Devlet mafyalaşırsa...

Murat Çakır

»Çekilen tüm acıları unutmamakla birlikte: Halklar arası kini derinleştiren milliyetçi motivasyonla, emperyalizmin dikte ettiği koşullar altında ilân edilen bir »bağımsızlık«, ulusların kendi kaderini tayin ilkesini iğfal eden bir referanstır. Bence Kosova Kürtler için bir örnek değil, ibret olarak algılanmalıdır.«

Yukarıdaki bu satırlar 23 Şubat 2008'de *Yeni Özgür Politika*'da yayımlanan »Kosova Kürtlere bir örnek mi?« başlıklı köşe yazımın son cümleleri. O günlerde yazıya bir hayli tepki almıştım. Ancak 2008'den bugüne kadarki gelişmeler beni haklı çıkartıyor.

Öncelikle şunun altı çizilmelidir diye düşünüyorum: Kosova ulus devleti bir hilkat garibesidir. »Kosovalılar« diye bir ulus yoktur ve Kosova devleti, emperyalizmin **Rambouillet Zirvesi**'nde kurulmasını kararlaştırdığı bir kukla devlettir. Ve bugün bir **Mafya Devleti** hâline gelmiştir.

Eski Yugoslavya sınırları içerisinde çekilen onca acıya, dökülen onca kana ve milliyetçi-şöven histeriye bakarak farklı düşünenler olabilir. Evet, o günleri, gerçekleşen vahşeti ben de unutmadım, ama tüm bunlar günümüz Kosova'sının gerçeğini değiştirmiyor.

Anımsayacaksınız; geçen Pazar günü Kosova'da yapılan genel seçimler başbakan **Haşim Taci**'nin zaferiyle sonuçlandı. Gerçi H. Taci'nin tek başına iktidar olma olanağı yok, ama partisi **PDK** oyların yüze 36'sıyla en güçlü parti oldu.

NATO temsilcileri tarafından »kurtuluşun kahramanı« olarak tanımlanan H. Taci bugün kamu mallarını eline geçiren ve illegal organ ticareti yapan bir organize suç şebekesinin lideri olmakla suçlanıyor. Aslına bakılırsa bu suçlamalar pek de yeni değil. H. Taci ve yardımcıları olan bazı **UÇK** komutanlarının 1999'dan beri uyuşturucu ticareti yaptıkları, para karşılığı insan öldürdükleri ve esir aldıkları Sırp askerlerini ana karargâh olarak adlandırdıkları »**Sarı Ev**«de öldürerek, organlarını pazarladıkları bilinmekteydi.

Bu suçlamaları bizzat Den Haag Uluslararası Ceza Mahkemesi başsavcısı **Carla del Ponte**'nin 2008'de yayımlanan kitabında okumak olanaklı. NATO çevrelerinde »acımasız Sırp karşıtı« olarak tanınan del Ponte, »en az 300 Sırp savaş esirinin öldürülerek organlarının alındığı ve organ ticareti yapıldığı, şüphe götürmez ifadelerle tespit edilmiştir« diyor. Bu tespitlerden hareket ederek bir araştırma yapan İsviçreli Avrupa Konseyi üyesi **Dick Marty** ise bugünlerde kamuoyuna tanıttığı raporunda bu tespitleri teyid ediyor.

Şimdi akla şu sorular geliyor: Demokrasiyi sağlamak(!) ve »Auschwitz« benzeri kampları ortadan kaldırmak için 1999'da savaş başlatan Batılı güçler bunları biliyordu da, neden sessiz kaldılar? Hadi diyelim savaş esnasında bazı şeyler görülemedi. Peki, Kosova'da yerleşik olan BM Misyonu **UNMIK** veya »**United Nations House**«, »**British Council**«, »**World Vision**«, »**Protestants in Kosovo**« ve »**Civil Police Internationale**« gibi onlarca uluslararası kuruluş da mı hiç bir şeyin farkında olmadı? Sivil işbirliği ve insanî yardımlarıyla övünen ve Kosova'daki »**Sultan Murat Kışlası**«nda asker konuşlandıran Türk Silahlı Kuvvetleri'nin körlüğüne ne demeli?

Herkes herşeyin farkında, ama üç maymunları oynuyorlar. Çünkü Kosova emperyalist savaş stratejileri için en önemli lojistik merkezlerinden birisi. 1999 Haziran'ında Kosova'nın **Ferizaj** kasabasında 386 hektar alan üzerine kurulan **Bondsteel Askerî Üssü**, sadece NATO'nun **KFOR** (Çok Uluslu Güney Görev Kuvveti) kontenjanlarının ana karargâhı değil, aynı zamanda 5.000 askerle ABD ordusunun ABD dışındaki en büyük askerî üssü. ABD'nin »**Black Site**« olarak adlandırdığı ve işkence merkezi olarak kullanılan gizli hapishanelerin en büyüğü de Bondsteel Kampı'nda.

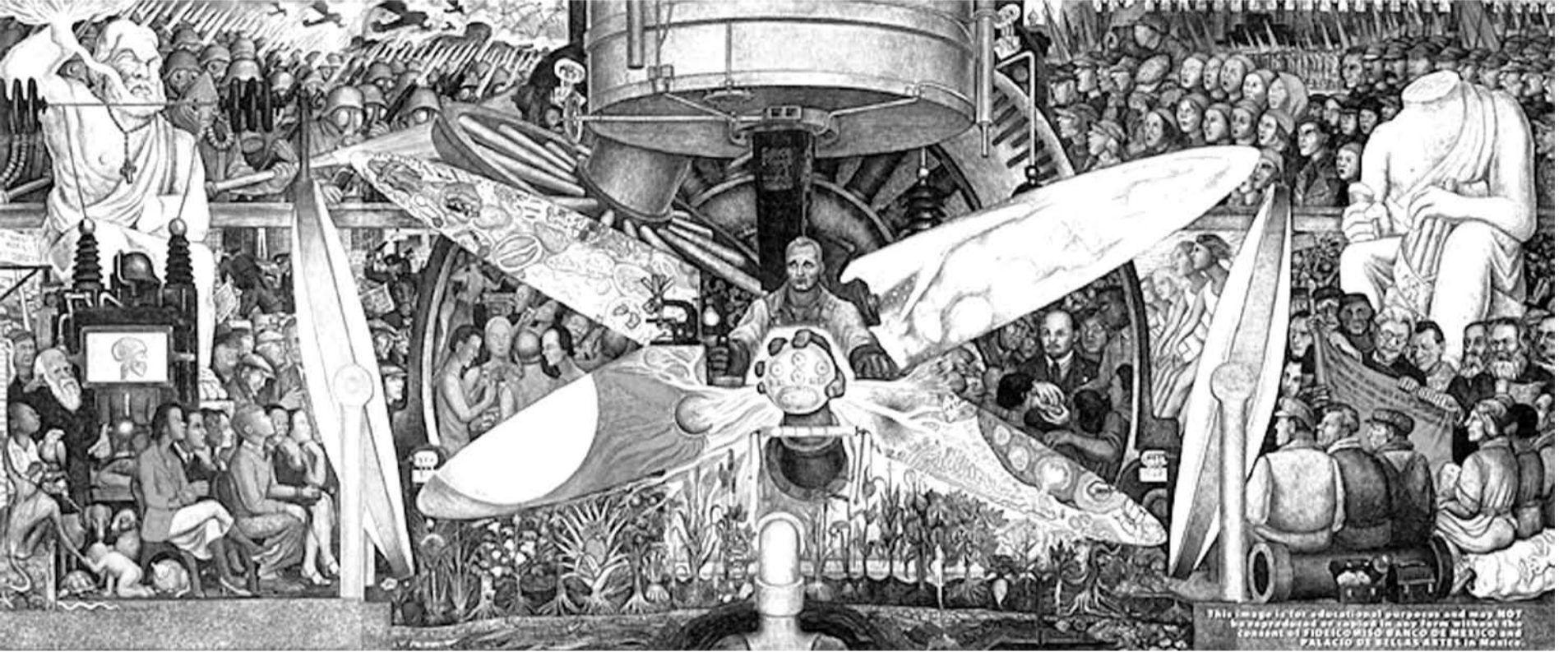
Uluslararası hukuku ayaklar altına alan, her türlü hukuksal çerçevenin yok edildiği işkence merkezleri kuran ve dünya piyasaları, enerji ve hammadde kaynakları üzerindeki egemenliklerini »korumak« için savaşlar çıkartan ve ülkeleri işgal eden emperyalist güçlerin Kosova'daki kriminal olaylara göz yummaları, hatta H. Taci'nin organize suç karteline politik, maddî ve askerî destek sağlamaları doğal. Kosova gibi bir Mafya Devleti, emperyalizmin küresel stratejileri için paha biçilmez bir değer taşıyor. Bu nedenle H. Taci'nin D.Marty-Raporu'ndan korkması için bir neden yok. Çünkü yargılansa bile, onu yargılayacak olanlar, onun suç ortakları.

Kosova dünya halklarına bir ibret olmaya devam ediyor. Kosova, bir kez daha »Ulus Devlet« denilen sunî konstrüksiyonun ne anlama geldiğini ve **Demokratik Özerklik**'in ne denli önem kazandığını kanıtlıyor.

Tabii ki, anlayana!

Elisabeth Brunner İle 3. Uluslararası Göçmen ve Mülteci Buluşma Kongresi Üzerine Söyleşi

Kısa süre önce Meksika'ya gittiniz. IAMR 3. buluşmasına katıldınız. Bize IAMR'ı kısaca anlatabilir misiniz?

IAMR3 (3. Uluslararası Göçmen ve Mülteci Buluşma Kongresi) anlatmadan önce, neden böyle bir etkinliğe ihtiyaç duyulduğunu anlatmak gerekiyor. IAMR, Birleşmiş Milletler'in (BM) kurduğu GFMD'e (Küresel Göç ve Kalkınma Forumu) karşı bir faaliyet olarak ortaya çıktı. GFMD tamamen BM himayesinde olan ve emperyalist-kapitalist politikalarını uygulayan bir kurumdur. Elbette bunu yaparken, kendi projelerine "insancıl" bir yüz veriliyor, yani "göçmenler için hakları", "mültecilere sabit oturma" yada iç göç yaşandığı ülkelerde "su projeleri", "ormanlarda yaşayan yerlilerin medeniyetleştirilmesi" vs.vs gibi başlıklarla yukarıda bahs ettiğim politikaları temsil etmektedirler. İlk GFMD Temmuz 2007 Brüksel/Belçika'da yapıldı. Ancak o dönemde ona karşı iyi örgütlenmiş bir etkinlik olmadı ama bir tane yürüyüş gerçekleştirildi. 2008 Aralık ayında Filipinler'in başkenti Manila'da yapıldı, o zaman IMA (Enternasyonal Göçmenler Birliği) üyelerinin inisiyatifıyla ilk IAMR yapıldı. İkinci IAMR2 Atina/Yunanistan'da yapıldı ve şimdi IAMR3 Meksika/Mexico City/Porto Vallerta'da yapıldı. BM'in GFMD her toplantıda farklı konular seçmektedirler. Mesela; Filipinler'de yapıldığında daha çok Güney-Doğu Asya'da göçmenler konusunda nasıl bir politika izlenmelidir, yani yurt dışında yaşayan göçmenlerin havaleleri üzerine nasıl kar elde edilir tartışıldı ve NGO'lar üzerinde bu konularda sunumlar yapıldı ama hepsi (kaynaklara baktığınızda) devlet ve hükümet istatistik mekanlarından geldi. Atina'daki AB içindeki göçmen ve mültecilerin durumu, Meksika'da ise Latin Amerika'da yaşanan iç ve bölgesel göç ele alındı.

Bu yıl IAMR'in programında neler vardı?

Biraz önce yukarıda değindiğim gibi, bu seneki IAMR etkinliğinde iç göç esas gündemdeydi. Çünkü hem Meksika'da olması hem de GFMD'in ana gündemiydi. Ancak diğer ülkelerdeki göçmen ve mülteci sorunları yapılan Çalışma Gruplarında ele alındı. Bu seneki BM-GFMD'in ana başlığı "Göç ve Kalkınma için Ortaklık; Paylaşım Refahı-Paylaşım Sorumluluğu" idi. IAMR3'de birçok başlık vardı ama en önemli olanlardan biri "Ningun Ser Hermano Es Illegal-No a FMMD" (Hiç kimse illegal değildir-GFMD'e Hayır!). Programda NAFTA (Kuzey Amerika Serbest Ticari Antlaşması) tartışıldı ve diğer emperyalist projeler anlatıldı. Mesela birçok emperyalist kurumu tanıyız, onun ismini duyunca içimizde hemen "a evet onlar öyle yaparlar" deriz fakat onların hangi yöntemlerle, yerel gericilerle ve hükümet temsilcileriyle çalıştıklarını somut olarak bilmiyoruz. O anlamda çok eğitici oldu. Zaten etkinlikten önce "Halkın Bilinçlenme Tribünali" gerçekleşti. Dünyadan çeşitli halkın avukatları ve hukucular dünyada öldürülen veya kayıp ettirilen göçmenlerin ve mültecilerin davalarını topladılar ve karar sonuçları hem etkinlikte açıklandı hem de Meksika Dış İlişkiler Başkanlığına götürüldü. Etkinlik La Piramid de Sol'da yapıldı (Güneş Piramit). Etkinlik bir açık oturumla başladı. İkinci günde sabah oturumda ilk olarak Tribünalin sonuçları ve gelecek için neler düşünüldüğü açıklandı. Sunum Dr. Camillo Perez-Bustillo Miredes International kurumu tarafından yapıldı. Ardından IMA başkanı Eni Lestari ana konuşmacı olarak "GFMD'i teşhir etmek, güçlü bir eleştiri" başlığı altında sunum yaptı.

Sabah oturumunun devamında Jose Joaques Medina, *Movimiento Migrante Mesoamericano* tarafından "Latin Amerika'da NAFTA, CAFTA ve diğer Ticari Anlaşmalar: bölgede insanlar ve göçmenler üzerindeki etkileri" adlı sunumu yapıldı. Diğer sunum Tony Tuan IBON *International*'den yapıldı onun konusu "Ticari Anlaşmaların ve Kalkınma Yardımı ve dünyada halklar ve göçmenler üzerindeki etkiler" idi. O oturumun son konuşmacısı Honduras Anaların Kervan kurumundan bir temsilcisi "Geçiş Yapan Göçmenlere Yönelik Militarizm ve Baskılar" konulu sunumu yaptı.Öğle yemeğinden sonra Çalışma Grupları bölümü başladı. Ardından çalışma grupları yapıldı; küresel ısınma, kadın, gençlik, anti-terör yasaları özellikle ABD ve Avrupa'yı ele aldık. Bu çok iyi bir çalışma grubuydu, sınırlardaki kontrolü ve askerlerin göçmenlere karşı baskıları, sağlık ve sosyal hizmetler vs.vs. en çok ele alınan konulardan biri Honduras'dan gelen "analar kervanıydı", onlar Orta Amerika'daki kayıpların sesi olarak mücadele yürütüyorlar. Her gün onlarca insan Meksika'ya göç etmektedir. Orda hayat kayıp ediliyorlar. 9 Kasım'da Mexico City'den Guradalajara ve Porto Vallerta'ya gidildi her iki yerde tıpkı başkentte olduğu gibi protesto yürüyüşleri yapıldı.

Sizce IAMR'da göçmenlerin sorunları yeterince ele alındı mı?

Mümkün mertebede ele alınmaya çalışıldı ki, etkinliğin amacı buydu, göçün çeşitli boyutları tartışıldı. Gördük ki; göç, çok sınırlı bir olgu değildir, hemen hemen her kıtada her ülkede çeşitli boyutlarla mevcuttur. Latin Amerika açısından Orta Amerika'dan Meksika üzerinden ABD'ye gitme konusu en önde yer alan konular-

dan biriydi. Bütün etkinlik boyunca göç üzerine duruldu. Ancak şu noktada bir eksiklik vardı, Latin Amerika kıtasından ülke temsilciler yetersizdi. Elbette bu oradaki iletişim ve belli başlı baskılardan kaynaklanıyor, ancak Brezilya ve Ekvator veya Arjantin iç göç ve bölgesel göç konusunda deneyimli ve sıcaklığı sıcaklığına bunu her gün yaşamaktadır, o anlamda oradan temsilcilerin olması olumlu olurdu. Ya da o kadar Orta Amerika'dan bahs edildi fakat katılımda Honduras ve Dominik Cumhuriyeti hariç diğerleri yoktu. Bunun dışında göç gerçekten işlendi.

Meksika' en çok göç veren ülkelerden biri, aynı zamanda göç alan ülkelere de biri. Orada ki göçmenlerin sorunlarını biraz anlatabilir misiniz?

Sanırım bu konuda sizi düzeltmek zorundayım. Meksika göç veren veya alan bir ülke değildir. Yani klasik bildiğimiz gibi değil. Daha doğrusu sizin dediğiniz "en çok" terimi doğru değil. Elbette vardır ve tıpkı Filipinliler gibi çok kötü koşullarda yaşıyorlar gittikleri ülkelerde. Ama çoğu Meksikalı devlet veya mevcut hükümetin 'göç veren' programlar doğrultusunda gitmiyor. Meksikalı olanlar ABD'ye gittikleri zaman büyük ihtimalle, büyük oranda "illegal" gitmektedir. Amerika'ya vardıklarında hiç tahmin edemediğiniz koşulları yaşıyorlar. Yani evet Meksika o anlamda göç veren bir ülkedir ama bizim bildiğimiz gibi "Karşılıklı Anlaşmalar" yaparak değil veyahutta havaleler üzerine çok kar pay elde eden bir ekonomik yapısı yoktur. Göçmenler genel olarak Orta Amerika'dan (Guatemala, Honduras, San Salvador vs.) ülkelere geliyor. Resmi vize olmadığı için ABD'e varana kadar ya ölüyorlar, mülteci kamplarına götürülüyorlar veya Narko-

çetelere kurban gidiyorlar. List uzatabiliriz ancak şu örnek yeterlidir, Guatemala Sao Christobal bölgesinden Meksika/Chiapas bölge arasında yaklaşık 500 km var. Her gün o yolda onlarca insan ölüyor, nehre düşüyor ya da çeteler tarafından katlediliyor. Oxaca'da büyük bir mülteci kampı var Maras Salva Trucha çeteleri orayı basıyor ve küçük çocukları kaçırıyor (uyuşturucu kuryeleri olarak kullanılıyorlar) genç kızların iç organları yer altı pazarında ABD'de yaşayan zengin iş adamlarına satılıyor. Böyle örnekler var. Mexico City yani başkentte eğer geçici bir oturma alıyorsa en azından işe gidebiliyorlar, alamıyorlarsa çok kötü koşullarda yaşamak zorunda kalırlar ve polis şiddetine maruz kalıyorlar. ABD'de yaşayan (eğer sınırda öldürülüyorlarsa) Meksikalı göçmen kadınlar inanılmaz baskıya maruz kalıyor. Mesela sözüm ona "Tekstil Mağaza" olarak geçinen yerlerde hayat kadın olarak çalışmak zorunda kalıyorlar. Mexico City'de bir iki kurumla sohbet ettiğimde Meksika devletin yaklaşımını sorduğumda cevap vermek istemediklerini, çünkü hükümetin ne yapacağı belli değildir dediler. Bende saygı duyarak alabildiğim bilgiyle yetindim ve gördüğünüz gibi o bilgi bile belli bir tablo çizmek için yetiyor.

Göçmenlerin sorunlarıyla ilgilenen kurumlarla ilişki kurubaldınız mı? Bu kurumlar ne tür faaliyetler yürütmektedir?

Evet ilişkiler kuruldu, ancak çoğu Güney-Doğu Asya'dan geldi, ve Orta Amerika'dan gelen analar vardı, onlarla sohbet ettik. Herkes kendi ülkesinde göçmenlik üzerine çeşitli çalışmalar yürütüyor. 'A Casa de Los Amigos' koordinatörüyle röportaj yaptım ve göçmenler için eğitim, dil ve sağlık çalışmaları yürüttüklerini ve hukuksal destek sunduklarını anlattı. Başka bölgelerde göçmenlerin kaldığı topluluklarda aktivistler, onların durumu iyi olmasını öğrenmeye çalışıyor ve belli başlı programlar yapıyorlar. Honduras Analar Kervanı, mesela daha çok kayıplar ile ilgili çalışmalar yürütmektedir. Göç olgusu içerisinde Meksika veya Orta Amerika'da en önemli meseledir kayıplar.

Biraz Meksika izlenimlerinizi anlatır mısınız?

Meksika gerçekten karmaşık ve çelişkilerle dolu bir ülkedir. Kısa zaman kaldığımız halde o kadar çok izlenimler oldu ki hangisini aktaracağımı bilemiyorum. Ama genel bir ülke tanıtımı yapmaya çalışacağım. Ülkenin asıl ismi **Meksika Birleşik Devletleri** (Estados Unidos Mexicanos). Ülkenin nüfusu 109.960.000 (2009 yılındaki resmi sayımdan). Ana dil İspanyolca olduğu halde ülkede 2003 yılından itibaren 63 dil resmi olarak kabul edildi. En büyük yerli dil Nahuatl dilidir (1.6 milyon).

Yüz ölçümü 1.972.550 km karedir. Meksika'da eyaletler sistemi geçerlidir. Başkent Mexico City ve oradaki bölgeler 'deklarasyonlar' olarak adlandırılıyor. Mexico City'nin asıl ismi yani Azteklerin dilinde Mexico- Tenochtitlan (Mexico City) olarak geçmektedir, keza başkentte birçok panolarda iki dil mevcuttur. Ülkenin büyük bir bölümü (% 85) Kuzey Amerika kıtasında bulunuyor. Güney tarafı Orta Amerika'yı oluşturuyor, onun için Meksika "transit ülke" olarak adlandırılmaktadır. Yukarıda size saydığım yüz ölçüme baktı-

gınızda 6 kere Almanya sığabileceğini göreceksiniz, yani yüz ölçüm olarak.

Başkentte 35 milyon insan yaşıyor, tabiki bu resmi bir rakamdır. Tenochtitlan (yani Mexico City) ilginç bir şehirdir. Bir arkadaş bizi ilk günde gezmeye götürdüğünde 'Bolivar' veya 'Zapata' isimli caddeler ve mağazalar olduğunu gördük. Kahvehaneler bile Emiliano, Zapata veya Bolivar olarak adlandırılıyor. Arkadaşa söyleyince gülüyordu, "daha önce hiç gözüme batmadı" dedi. 1910 devrimi ve onun önderleri Pancho Villa ve Emiliano Zapata'nın çok derin bir etkisi var. Birçok kişi 1910 devriminin bir bütün olarak tamamlanmadığını düşünüyor, çünkü iktidarı ele geçirenler burjuvaziydi. Özellikle hala dışarıya güçlü bağı olan millî burjuvazinin bir kanadı vardı, onları kendi hegemonyası devlet içinde kuvvetlendirdi. Ve 20.yy'ın sonlarına kadar PRI-Sanayileşmiş Devrimin Partisi iktidardaydı.

Ulusal kurtuluş hareketi konusunda en ünlü hareket **EZLN'dir** (Ejercito Zapatista Liberacion Nacional) **Zapatistalar Ulusal Kurtuluş Ordusu** ve esas mücadele yürüttüğü Chiapas bölgesidir. Ancak diğer bölgelerde Vera Cruz, Atenca gibi yerlerde son yıllarda güçlü sosyal kurtuluş mücadelesi gelişmektedir. O yüzden Meksika devleti bölgelerdeki aktivistleri kaçırmakta ve işkence yapmaktadır veya onları "terörist" olarak ilan ediyor.

İnsanlar kırsal bölgelerinden Tenochtitlan'a geldiği zaman kendi yerli dilinden utanıyorlar ve konuşmamaya çalışıyorlar. Bizi gezdiren arkadaş bunun normal olduğunu söyledi, çünkü şehirlerde herkes "medeniyetli" veya "batı normlarına" benzemeye çalışıyor dedi. Onun için devrimcilere ve demokratlara çok büyük bir görev düşüyor diyor arkadaş. Gözlemediğim kadariyle hareket içindeki en zayıf noktalardan biri dayanışma olgusudur. Hepsini birbirlerini tanıyorlar ama dayanışma kültürü zayıftır. Sosyal hareket gittikçe geliyor, aynı zamanda kırsal alanında bazı sosyal kurtuluş hareketleri geliyor, onun için bazıları "dayanışma geliştirmemiz birincil görevlerden biridir" diyor. Evet, çünkü devrimci yönelime sahip olmayan bir sosyal hareket eninde sonunda reformistlerin kucağına düşüp Meksika'nın politikasını belirleyecektir.

Bir yer vardır, Palacio de Bellas Artes (Güzel Sanatlar Sarayı) o kadar güzel bir yer ki. David Alfaro Siqueiros'un "Yeni Demokrasi" tablosu orada. Siqueiros, Frida Kahlo'nun kocası ama insanlar Meksika'da onu daha çok Lev Troçki'ye karşı suikast girişimi düzenleyen adam olarak tanımaktadır. Diego Rivera'nın ünlü tablosu da orada. Hani Rockefeller o tabloyu New York'ta görünce "Lenin var onu derhal yok edin" emri verdi ya, işte Riveira Meksika'da o tabloyu yeniden yaptı ama bu seferde Rockefeller de içinde yer alıyor. Çok etkileyici bir "saraydır".

Sonuç olarak, Meksika'yı bilmek ve hareketlerle ve kişilerle tanışmak o ülkenin sorunlarını ve mücadelenin yapısını en yakıcı sorularıyla tanımak önemli oldu. Mesela 10 yıl siyasi tutuklu olarak kalan devrimci ve resam **Jacobo da Silva Nogales** ve Gloria Arenas Agis ile tanıştık, onlar hem Meksika'nın tarihi hem de devrimci hareketin tarihini anlattılar.

Mücadelenin içinden

BOP'nin 'STRATEJİK ORTAĞI' AKP'nin İSRAİL DÜŞMANLIĞI!

İsrail'deki orman yangınına Türkiye'nin iki yangın uçağı göndermesinin ardından iki ülkenin temsilcilerinin Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Feridun Sinirlioğlu ile İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu'nun özel temsilcisi durumunda olan emekli bürokrat Yosef Ciechanover İsviçre'nin Cenevre kentinde bir araya geldi. Bu görüşmeden daha önce de haziran ayında Dışişleri Bakanı Davutoğlu ile İsrail Sanayi Bakanı Benyamin Ben-Eliezer ile gizli bir görüşme yapmıştı.

Ciechanover ile Sinirlioğlu iki ülkenin ilişkilerini yeniden iyileştirmek ve önümüzdeki süreçte izlenecek yol haritasını oluşturmak yönü görüşme yaptı. Bu görüşmelerde her iki ülkenin kamuoylarını tatmin edecek – aldatacak – ortak bir yol bulma ve ortak bir metin hazırlama çalışmaları gerçekleştirildi. Halkların anlamasının zor olacağı diplomatik bir dil kullanılarak İsrail kendi kamuoyunda tepki çekmeyecek bir şekilde özür dileyip (aslında özür dilemenin yerine üzüntülerini belirterek) Mavi Marmara baskınında ölenlerin ailelerine tazminat ödeyerek sonuçlandırmaktan yana.

R.T. Erdoğan'ın özür olarak kabul edebileceği, Netanyahu'nun ise özür değil de üzüntü belirtme ifadesi olarak benimseyebileceği bir metin üzerinde çalışıldığı ifade edilmekte.

Özür ve tazminat meselelerinin bir yoluna konulmasından sonra da Türk Devleti Mavi Marmara gemisine yapılan baskından sonra geri çektiği Tel Aviv Büyükelçisini geri göndereceği üzerinde duruluyor.

Necmettin Erbakan önderliğinde Milli Nizam Partisi (MNP) olarak siyaset arenasına çıkan millî görüş, İsrail düşmanlığını kullanarak belirli düzeyde palazlandı. MNP'si İsrail düşmanlığını işledikçe palazlandı; bayraklaştırdıkça mecliste kendine yer buldu. Hatta bir dönem Refah Partisi (RP) Refahiyol koalisyon hükümetinde Necmettin Erbakan kısa bir dönem de olsa başbakanlık koltuğuna oturdu. Ne gariptir ki o koltukta oturduğu süreç içerisinde bir yandan İsrail düşmanlığı yapmaya – sözde – devam ederken diğer yandan da TC tarihinde hiçbir hükümetin yapmaya cesaret edemediği anlaşmalar yaptı. TC tarihine İsrail devletiyle en fazla ve en geniş çaplı askeri işbirliği yapan hükümet olarak geçmeyi de başardılar. TC tarihinde hiçbir hükümetin cesaret edemediği, Filistin halkının üzerine bombalar yağdıran İsrail pilotlarının yetiştirilmesi ve ortak askeri tatbikatlar için N. Erbakan döneminde yapılan anlaşmalarla ülkemiz toprakları kullanıldı.

"Millî görüş kimliğini yırtıp attık, değiştik" söylemleriyle iç kamuoyunda puan toplayan aynı zamanda ABD'nin Orta-Doğu politikalarına uygun hareket edeceklerini vaadederek süreç içerisinde AKP olarak iktidara gelen – hükümet olan – N. Erbakan hocanın talebeleri R.T. Erdoğan hükümeti işbaşına gelişinden kısa bir süre sonra Orta-Doğu'da vitrinlere oynayarak Hamas'ın hamisi kesildi. AKP hükümetinin Başbakanı R.T. Erdoğan dönem dönem İsrail karşıtı demeçler vererek gerek iç kamuoyunun gerekse de Orta-Doğu halklarının sempatisini kazandı. Davos'taki (one minute) çıkışıyla gerek içeride gerekse de Orta-Doğu – Arap halkları nezdinde puan topladıkça giderek eleştirilerinin ve saldırılarının dozajını arttırdı.

R.T. Erdoğan'ın kendisinin böbürlenerek diline doladığı Büyük Orta-Doğu Projesi'nin (BOP) stratejik ortaklığı yalanıyla ABD'nin BOP'de kendisine biçtiği rolü layıkıyla yerine getirirken kendi iç kamuoyunu aldatmak ve Orta-Doğu'daki Arap halklarına şirin gözükme için İsrail düşmanlığını sürekli hale getirmeye başladı. İsrail'e yönelik saldırılar yaptıkça yani İsrail düşmanlığını iç kamuoyunda oya dönüştürdükçe bunu devam ettiriyor.

R.T. Erdoğan İsrail düşmanlığını, müslüman Orta-Doğu Arap halkları hamiliğini sah-tekarca yaparsa yapsın herşey apaçık orta yerde durmaktadır. Bunun en somut örneği ülkemize yerleştirilmeye çalışılan Füze Kalkan Projesi'dir. Türkiye'ye yerleştirilecek olan Füze Kalkan Projesi (R.T. Erdoğan İran'ın ismini yazdırmadık diye ne kadar böbürlenirse böbürlensin) İran'a karşıdır ve öncelikle İran'dan İsrail'e yapılacak füze saldırılarına karşıdır.

ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'na geçtiğimiz hafta Washington'da "iki müttefikimiz arasında ilişkilerin hızla düzeltilmesini istiyoruz" mesajını vermişti.

İsrail'deki orman yangınına Türkiye'nin iki yangın uçağını göndermesi, hemen ardından Mavi Marmara gemisine yapılan baskınla ilgili özür dileme-üzüntülerini belirtme ve tazminat için İsviçre'nin Cenevre kentinde görüşmelerin başlaması R.T. Erdoğan başkanlığındaki AKP hükümetinin BOP'de ABD'nin stratejik ortağı mı yoksa müslüman Orta-Doğu için ılımlı islam modeli bir uşak mı olduğu tartışmasız orta yerde durmaktadır.

BOP çerçevesinde ABD'nin çıkarlarına hizmet eden AKP hükümeti ve onun başbakanı R.T. Erdoğan Orta-Doğu halklarını ve Türkiye halklarını ne kadar kandırmaya çabalarsa çabalasın, maskesi düşmüştür. O ve hükümeti de halkımızı ne kadar kandırmaya çalışırsa çalışsın ABD'nin orta-Doğu'da uğradığı hüsrana uğramaktan kurtulamayacaktır.

Unutmayalım ki emperyalist ABD işbirlikçileri halkların dostları değil her zaman düşmanları olmuşlardır.

Tarih buna taniktir.

„SIR“LARI OLANLAR KORKAR

Yusuf Köse

ABD'nin bazı "sır"larının Wikileaks tarafından "deşifre" edilmesi, son günlerin en çok tartışılan konuların başında gelmektedir. Her şeyde olduğu gibi bu sorun özgülünde de her sınıf kendi sınıfsal cep-helerinden yaklaştılar ve yaklaşım sergilemeye devam ediyorlar ve edeceklerdir.

Öncelikle vurgulanması ve açığa çıkarılması gereken şey; Wikileaks'in yayınladığı belgelerin pek'inde bilinmeyen şeyler olmadığıdır. Belgeler bir çok süzgeçten geçirilerek yayınlanmasına rağmen emperyalist burjuvazinin "kirli çamaşırları"nın daha fazla açığa çıkması, ortalığa dökülmesi işçi ve emekçiler açısından olumludur. Bu tür belgeler burjuvazinin daha fazla teşhir edilmesini kolaylaştıracak dökümanlardır. Bu açıdan kim ve ne amaçla yayınlarsa yayınlasin burjuvaziyi teşhir edecek, onun "giz"lerini açığa vuracak çabalar desteklenecektir. Bu anlamda bu belgeler, ABD'nin bilinen riyakar yüzünün bir kere daha ortaya dökülmesine hizmet etmektedir.

Devrimci ve komünistler, özellikle emperyalist burjuvazinin "devlet sırrı" dediği bir çok şeyi açığa çıkarmış ya da onların "sır" dedikleri niyetlerini ve uygulamalarını teşhir etmişlerdir. Burjuvazi bütün kirli işlerini başka şeylerin arkasına gizlenerek yapıyor. Bunları açıktan "itiraf" etmiyor. Burada olan şey bazı şeylerin açık itirafı gibidir. Bunun dışında onların amaçları ve niyetleri çok iyi bilinmektedir. Birbirleri hakkında düşündükleri, fırsatını bulsalar birbirlerinin gözlerini çıkarıp, boğazlarını kesecekleri, ekonomik ve siyasal çıkarları için yapmayacakları bir şey olmayacağını, onların davranışlarını -ve etiksel anlayışlarını- belirleyen sermayenin her geçen gün daha fazla büyüme isteği olduğu, yani kapitalist sistemin işleyiş tarzı olduğu; buna karşın işçi ve emekçiler karşısında birleşerek onların mücadelesini bastırmak için her yola başvurdukları da bilinen gerçeklerdir.

Wikileaks'in yayınladığı belgelerin içerdiği bilgiler, burjuva basının sulandırmaya çalıştığı gibi işin magazin yanı sıra bir yana bırakılırsa, devrimciler açısından "şok edici" yeni bilgiler değildir. Burjuva devletlerin "sır" dedikleri belgeleriyle beraber şu veya bu şekilde dışarı yansıyor. Bazan erken bazen ise geç. Bu kez olan ise ABD diplomatlarının kendi üstlerine gönderdikleri raporların ele geçirilip yayınlanmasıdır. Ancak, yayınlanan belgelerde çok da "sır" yoktur.

Birincisi: Emperyalist burjuvazi birbirleri hakkında neler düşündüklerini ve ne yapmak istediklerini biliyorlar. Birbirlerine karşı ellerindeki kozlar ve bunları ne zaman nerede ve nasıl kullanabileceklerini de şu veya bu şekilde tahmin ediyorlar.

İkincisi: ABD ve diğer ülkelerin özellikle de emperyalist ülkelerin diplomatlarının birer casus olarak çalıştıkları da "sır"

değildir. Zaten onların asli görevi buldukları ülkede kendi ülkelerinin yararına casusluk yapmaktır. Bütün ülke egemen sınıfları da bunu bilir ve diplomatlarını bu şekilde eğitip görevlendirirler.

Üçüncüsü: ABD diplomatlarının casusluk işini daha açıktan yaptığı ve özellikle de geri ülke egemen sınıflarını yönlendirdikleri ya da yönlendirmeye çalıştıkları, bütün "gizli" ve kirli işleri bunlar aracılığıyla ABD'nin yaptığı da biliniyor.

Dördüncüsü: Diğer emperyalist ülkelerinde ABD'den geri kalır bir yanı olmadığı, aynı "sır" belgelere onlarında sahip olduğu gözönünde bulundurulmalıdır.

O halde bilinmeyen ne? O halde "sır" olan ne?

ABD'nin Afganista'ı ve Irak'ı neden işgal ettiği ve diğer emperyalistlerin ise neden birlikte hareket ettikleri ya da çekimser kaldıkları da "sır" değil. Marksistler açısından bunlar zaten biliniyor. Burjuvazi açısından da biliniyor. Orada yapılan katliamlar, işkenceler ve her türlü vahşet de biliniyor. İşgalci güçlerin işgal ettikleri ülkede esas yaptıkları ülkenin tüm maddi ve manevi değerlerini yağmalamak ve o ülke halkına karşı zulüm etmektir. Tarih boyunca bu böyle olmuştur. Bugün de ABD ve diğer emperyalist güçlerin yaptıkları böyledir. Zulmün ve yağmalamanın düne göre fazlası var, eksigi yoktur. Açığa çıkan ve yayınlanan bazı dökümanlar bunların kitleler tarafından daha net görülmesine hizmet eder. Emperyalist burjuvazinin teşhir ve tecridi açısından "sır"ların deşifreyonu her zaman kitlelerin yararındadır.

Emperyalist burjuvazinin "demokrasi"den, "insan hakları"ndan vb. söz etmesi "barışçıl" kesilmeleri sorunun özünü değiştirmiyor. Onlar, kendi canı yüzlerinin geniş halk yığınları tarafından daha net görülmesini önlemek için "devlet sırları"ni bir tül olarak kullanıyor. Onlar, emperyalist devlet terörünü gizlemek için hayali "terörist" yarattıkları gibi, ezilen halkların emperyalizme karşı mücadelesinde "terör" olarak adlandırıyorlar.

Belgeler yayınlanınca ABD burjuvazisinin kısmen telaşlanması; "sır" saklama beceriksizliğinin dışa vurulması ve diplomatlarının bazı emperyalist ülke yöneticilerine aşağılayıcı ifadeler kullanmalarının yanında, uşaklarının ya da işbirlikçilerinin kendilerine sundukları çömertçe bilgileri

tekrar sunarken çekingen davranacakları, güvenilirliklerine şüpheyle yaklaşacakları kaygıları olsa gerek. Onun dışında fazlada bir telaşa kapılmadı. Çünkü esas "sır"ları yayınlanmadı. Ayrıca, Beyaz Saray sözcüsü tarafından belgelerin, "ABD diplomatlarının samimi görüş ve yorumları" (Radikal, 08.12.2010) diye açıklamakta bir sakınca da görmediler.

Türk egemen sınıflarının, özellikle de faşist AKP hükümetinin kısmen telaşlanması ve sorunu karşı saldırı ile geçiştirmeye çalışması, ABD uşaklığının net olarak belgelenmemesi içindir. AKP'nin uşaklık belgesi aslında yeni değil. Erdoğan'ın kayısı tüccarlığı yapan bir danışmanı daha bir kaç yıl önce, "pisliği deliğe süpüreceğinize kullanın" diye açıktan söylemişti. ABD emperyalist burjuvazisi de pislikler içinde işlerini yürüttüğü için, bugün hala AKP'yi kullanmaya devam etmektedir. Bunların işçi ve emekçiler tarafından sır olmadığı biliniyor.

AKP'nin rüşvet ve yolsuzluklarla, ülkenin maddi ve manevi değerlerini emperyalist ve yerli tekelere peşkeş çektiği ve kendi şürekasının da bundan epeyce semizlendiği de sır olmasa gerek. Erdoğan'ın Fettullahçı Dışişleri Bakanı'nın "Osmanlı Milletler Topluluğu" hülyası, milliyetçi-ümmeççi kesimlerin

çalınmış ruhlarını okşamak içindir. Oysa o, ABD'li efendilerin dediğinin dışına çıkamayan ve hamasi nutukların arkasında Siyonist İsrail devleti ile gizli anlaşmaları devam ettiren bir uşaktır. Washington Post gazetesinin de yazdığı gibi Erdoğan hükümeti "Türkiye'yi ABD'nin saldırı üssü olarak kullandıran" bir hükümettir. Gerisi boş laftır. İran'a karşı "dost" gibi yaklaşıyor gözükmelerinin nedeni ise ülkemizdeki ABD'e ait nükleer başlık taşıyan füzelerin olmasından ileri gelmektedir. Çünkü İran, Türkiye'deki bu bombaları kapalı kapılar ardında sürekli gündeme getirmektedir. İran ve bazı Arap ülkelerinin medyası bunu sürekli dile getirmektedir. Kendi ülkesinde ABD'nin atom bombalarını halktan gizleyen bir yönetici sınıfın niteliği daha baştan bellidir: Kelimenin tam anlamıyla emperyalizmin sadık uşaklarıdır.

Kitleler, Düşünce ve Eylemleriyle Şeffaftır
Tarihte ilk olarak 1917 Ekim Devrimi'yle birlikte Bolşevikler bütün emperyalist ve gerici devletlerin Rus Çarı ile anlaşmaları-

nı alenen ortaya dökmüş ve yayınlamıştır. -Bolşeviklerin yayınladıkları belgelerin gizlilik derecesi ile Wikileaks'in yayınladığı ABD belgeleri kıyaslanamaz- Çünkü marksistlerin kitlelerden gizleyeceği bir şey olamaz ve olmamalıdır. Proletarya iktidarı kendinden ve emekçilerden bir şey gizleyemez. Yapılan her şey açık ve net olmalıdır. Bu bağlamda "devlet sırrı" diye bir şey olamaz.

Bütün emperyalist ülkeler, "şeffaflıktan", "kitlelerin düşünce ve örgütlenme özgürlüğünde" vb. söz etmeleri ve bunu dışarıya karşı savunuyor gözükmeleri, onların bunları gerçek anlamıyla uygulaması bir yana, bunların gerçek anlamıyla uygulanmasını isteyenlere karşı da soruşturma başlattıkları, şu veya bu şekilde susturduklarını bilmiyor değiliz. Burjuvazi, kitlelerden korktuğu için "sır"ları vardır. Ve o yıkılana kadarda "sır"larını kitlelerden gizlemeye çalışacaktır.

Emperyalist burjuvazi ve işbirlikçileri, bütün işlerini kapalı kapılar arkasında yürütürler. Onlar, kapı önlerine çıkıp açıklama yaptıklarında bilinmeli ki; yaptıkları açıklama ile kapalı kapıların arkasında konuşmaları birbirinden farklıdır. Onlar, sermayenin egemenliği için her türlü kirli yola baş vurduklarını kitlelere açıktan söyleyemedikleri için "sır"ları vardır. Ve onları yok edecek olanda kitlelerden saklamaya çalıştıkları yine bu "sır"ları olacaktır. Çünkü onlar, o sırlarıyla beraber tarihin çöplüğüne atılacaklardır. Böylece insanlıkta doğada kendine zulüm edenlerden kurtulacaklardır.

"Sır", kitlelerden gizli işler çeviren, kitleleri düşman gören ve onlara karşı açıktan mücadele eden sınıfların ve sınıf temsilcilerinin "sır"ları olabilir. Çürümüş, her yerinden işçi ve emekçilerin kanı damlayan, gırtlığına kadar pislığe gömülmüş bir sistem ve bu sistemin ürettiği siyaset ve siyasetçi de aynı ortamdan beslendiği için, "sır" dedikleri şeylerde kendi pislikleridir.

İşçi ve emekçilerin her şeyleri açık, seçik ve nettir. Bulanık ya da üstü örtülü değildir. Birbirlerinden ve burjuvaziden gizledikleri, gizlemek istedikleri hiç bir "sır"ları yoktur. Düşünceleri ve eylemleri o kadar şeffaf ve yalın ki; sınıfsız, sömürsüz ve sınırsız bir dünya kurmak istiyorlar. Yaşamı birlikte üretip birlikte yaratmak ve de birlikte yönetmek istiyorlar. O nedenle de kaybedecekleri bir şeyleri olmadığı gibi saklayacakları "sır"ları ve korkuları da yoktur. "Sır"ları olanlar korksun!

Kapitalist – Emperyalist Saldırılarına Karşı Her Alanda Anti-faşist, Anti-emperyalist Mücadeleyi Büyütelim; YDG'yi Güçlendirelim!

Önsöz:

Yeni Demokratik Gençlik olarak geride bıraktığımız 20 yıllık mücadele tarihimizin tecrübe ve deneyimlerinden yararlanmak, bu tarihsel süreci doğru analiz ederek bugünü yorumlamak ve çıkartacağımız dersler ışığında yarınları belirlemekle mümkündür. Tabiki 20 yıllık tarihi sahiplenmek sadece dünün doğrularını devam ettirmekle değil, yanlış-hatalı yaklaşım ve pratiklerden öğrenerek bunları tekrarlamamaktan da geçer. Öyleyse bugünün YDG'lileri olarak bu avantajı iyi değerlendirmeli ve tarihimizden aldığımız şevk ve onurla daha fazla çaba sarfetmeliyiz. Zira süreç bize bunu zorunlu kılmaktadır.

İçinde bulunduğumuz dönem oldukça ağır ve zordur. Bugün, dün gösterdiğimiz çabanın daha fazlasını göstermek zorundayız. Süreci doğru analiz ederek belirlediğimiz politikaların uygulanması hayati bir önem taşımaktadır. Bundan dolayı bizler geleceğe karamsarlıkla değil, umutla ve inançla bakanlar olarak sürecin sırtımıza yüklediği görevlerin altında ezilmeden dimdik ayakta durmasını bilenler olmalıyız. Başka alternatifimizde bulunmamaktadır. Öyleki bu yükü dirençle taşıma kararlılığımız her zamankinden daha fazla olmalıdır.

Bu seneki perspektif taslağında yukarıda belirtilen mevcut durumdan yola çıkarak belirlenmiştir. Kapitalist-emperyalist saldırıların günbegün arttığı bir dönemde, bu süreci en çok hissedenler arasında yer alan gençliğin temel haklarında her geçen gün budanmaktadır. Eğitimden sağlığa, sosyal haklardan iş imkanlarına kadar her alanda bir saldırı furçası estirilmektedir. İrkçılığın da körüklendiği bu dönemlerde göçmenler kısıp alınmak istenmektedir. Böylesi gelişmelerin yaşandığı günümüzde, kitlelerde artan hoşnutsuzluk bir hareketlenme yaratmıştır. Sokak eylemleri, işgaller, çatışmalar vs gibi örneklerde kendini gösteren tepkiler esasında kendiliğinden gelişen hareketlenmelerdir. İşte tamda bu süreçte anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin önemi oldukça artmaktadır. YDG olarak bizlerin üzerine düşen görev ise gençliğin tepkilerine örgütlü bir anti-emperyalist ve anti-faşist nitelik katmaktır. Bu görev tarihsel bir sorumluluktur. Bunu gerçekleştirebilmemiz için kitle ilişkisi olmazsa olmazdır. Bu yazımızda da esasta kitle faaliyetini tartışmamız gerekmektedir. Çünkü bizlerin esas sorunu kitle çalışmasının önemini anlama, kavrama ve sahiplenmededir. O anlamda genç kitleleri örgütlemenin önemi bu gerçekliğimizden yola çıkarak kesinlikle kongremizde gündeme gelmelidir. Yine YDG'nin mevcut durumu itina ile incelenmeli, buradan hareketle çalışma tarzımızı misyonumuza uygun bir şekilde düzenlemeliyiz. Yazımızın son başlığı olan 'somut görevlerimiz' bölümünü özel ele almalı ve önümüzdeki dönemde bu meseleler üzerinden atmamız gereken adımları kongremizde somutlaştırmalıyız.

Bu seneki perspektif yazımız 20. Dönem MYK'mızın geçmiş süreçlerden yola çıkıp bugünü değerlendirerek yürütmüş olduğu tartışmalar sonucunda, gelecek döneme en

doğru perspektif olacağı kanısıyla belirlenmiştir. Burada amaçlanan, tüm doğru, eksik, muğlak veya varsa yanlış belirlemeleri bölge toplantılarımızdan ülke kongrelerimize ve en son merkezi kongremize kadar tartışarak kolektif aklın iradesiyle en doğru yönelimi vermektir. Kongre süreçlerimizin önemide burada yatmaktadır.

O açıdan her bir üyemiz ve komitemiz taslak yazısını birçok defa eleştirel bir gözle okumalı, yazı içerisindeki başlıklar üzerinde araştırmalar yaparak yazımızın yönelimini genişletmeli, kongrelerimizdeki tartışmaları zenginleştirmelidir. Aksi halde kongre süreçlerinde herbirimizin verdiği onca emek istenilen misyonu oynamada eksik kalacaktır. Bu anlamda 21. Merkezi Kongre'mizin canlı, üretken ve siyasal bir tartışma arenasına çevirme göreviyle karşı karşıyayız. Bu konuda her bir üye ve komitemizin üzerine düşen sorumluluğu en layıkıyla yerine getireceğine inanıyoruz.

2) Dünya ve Avrupa'da ki gelişmeler

Kapitalist - emperyalist sistemin dünya çapında estirdiği terör, zulüm ve katliamlar artarak devam ederken, sistemin içine düştüğü ekonomik krizin etkileri ise giderek derinleşmektedir. Burjuvazi tarafından amaçlanan, krizden doğan zararı işçi ve emekçilere ödetmektedir. Bu evrensel bir durumdur ve dünyanın her kıtasında geçerliliğini korumaktadır. Ancak kapitalist - emperyalistlerin bu planlarından en fazla etkilenen kesim yarı-sömürge ve sömürgelerde ki ezilen halklardır. Geride bıraktığımız son yıllarda ise baş haydut ABD'nin fiili işgal furçası Afganistan ve Irak ile devam etmiştir. Afganistan sadece yer altı ve yerüstü kaynaklarının sömürülmesi ile işgal edilmiş bir ülke değildir. O ülkenin işgali, aynı zamanda emperyalistler arası dalaşta önemli bir coğrafik özelliğe sahip olmasından kaynaklıdır. Bu ülke Çin, Rusya ve İran tarafından oluşturulan bloğu kontrol altında tutmanında aracı durumuna gelmiştir. Buna bağlantılı olarak ABD tüm müttefiklerini ve uşak devletleri devreye sokarak, NATO aracılığı ile füze kalkan sistemini Türkiye üzerine konuşlandırma amacındadır. NATO, bu süreçte misyonu gereği emperyalistler arası dalaşta kullanılarak, bağımlı devletlere yeni görevler vermenin mekanizması durumundadır. Ancak bu madalyonun sadece bir yüzüdür. Ekonomik krizin derinleşmesi ile birlikte ortaya çıkan zararların büyük bir kısmı G20 üzerinden bu ülkelere kaydırılmaktadır. Kapitalist, emperyalist ülkelerde işçi ve emekçiler hak gasplarına, sosyal yıkımlara maruz kalırken, bu durum yarı sömürge ve sömürge ülkelere ise fiili işgal, daha fazla sömürü, işsizlik ve talan olarak yansımaktadır. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) "Küresel İstihdam Eğilimleri" raporuna göre, 2009'da dünyadaki işsizlerin sayısı 212 milyona çıkmıştır. ILO, ekonomik krizin başladığı 2008 ve 2009'da toplam 34, 2009'da 27 milyon kişinin işsiz kaldığını tahmin etmektedir. Çalışabilir durumdaki 100 gençten 13'ü işsiz kalmaktadır.

Dünyada süren talan ve sömürü doğa tahribatını tetiklemekte, önlemlerin alın-

ması ise emperyalistlerce engellenmektedir. Yapılan onlarca iklim zirveleri, halkın gözünü boyama hedefini gütmüştür. Kopenhag'da yapılan iklim zirvesinde en temel önlemlerin alınmasında dahi ortak karar çıkarılamamıştır. Alınması da beklenemezdi. Emperyalistler arası dalaşın ön planda olduğu bir sistemde (bu dalaş artık gizlenemez bir şekilde kamuoyuna yansımıştır), egemenlerden çözüm beklemek boş bir hayalden başka bir şey değildir.

Avrupa Birliği de emperyalistler arası dalaşa (ki bu birliğin başını Almanya ve Fransa çekmektedir) yine bu saldırı ve işgallere fiili katılarak ortak olmuştur. Alman askerlerinin Afganistan işgalinde yer almasının sömürü politikası ile yakından ilişkisi olduğu artık bir sır değildir. Afganistan işgalinin Almanya'nın ekonomik çıkarlarına denk düştüğünü ve ticaret yollarının güven altına alınmasında önemli rol oynadığını dile getiren Almanya'nın 9. Cumhurbaşkanı Horst Köhler, deyim yerindeyse tüm emperyalistlerin sözcüsü olmuştur. Geline aşamada fiili saldırılar daha fazla gündem olmakta ve emperyalistlerce buna yönelik hazırlıklar artarak devam etmektedir. Bundandır ki, Almanya, ABD gibi ülkelere özenerek okullarda ve iş ve işçi bulma kurumlarında ordu ve askerliğe yönelik tanıtımlar yapmakta, halk gençliğini askerliğe özendirerek emperyalist çıkarlarına kurban etme hedefindedir. Yine birçok ülkede militarizm gençliğin eğitiminde söz sahibi olmaktadır.

Tüm Avrupa ülkelerinde işçilerin, emekçilerin ve halk gençliğinin kazanılmış hakları budanmakta ve gasp edilmektedir. Dışa yönelik geliştirilen silahlanma ise artarak devam etmektedir. Böylesi bir süreçte "bir yatırım şirketi olan 'Riester-Fonds'un saçma tipi bomba (Streubombe – cluster bomb) yatırımından en yüksek karı elde etmesi, başta Deutsche Bank olmak üzere alman sigorta ve bankalarında bu yatırıma ortak olmaları" (F.Rundschau 12.12.2010, sayı 289) şartı değil, aksine emperyalist politikaların gereğidir.

3) Kapitalist – Emperyalist Sistemin Saldırıları

3.1) Sosyal Hak Gaspları ve Gençliğin Temel Haklarına Yapılan Saldırıları

Mali kriz patlak verdiğinden bu yana, kitle hareketlerinde gelişmeler yaşanmıştır. Avrupa coğrafyasında ardi ardına ekonomik darboğaza saplanan ülkeleri 'kurtarma' adımları atılmıştır. Yunanistan, İrlanda, İspanya ve Portekiz içine düştükleri darboğazdan kurtulmak için Avrupa Birliği'ne başvurmuşlardır. Özellikle IMF, Almanya ve Fransa, bir tefecinin eline düşmüş alacaklı misali, başta Yunanistan ve İrlanda olmak üzere bu ülkelere maddi yardımda bulundular. Yardımdan anlaşılan ise bu ülkelerin daha fazla kendilerine bağımlı hale getirilmesi, Almanya ve Fransa'nın ise AB politikalarında daha fazla söz sahibi olmasıdır.

Bunun yanı sıra „AB merkezli açıklanan tasaruf paketleri ile 'Sosyal hakların kısıtlanması, memur maaşlarının dondurulması, yada düşürülmesi, emeklilik maaşlarının dondurulması, sosyal yardımdan geçinenlerin gelirlerinin düşürülmesi, kiralık iş gücünün tüm alanlarda uygulanarak ucuz iş gücünün geliştirilmesi, işsizler ordusunun düşürülmesi için işsizlerin ucuz iş gücünün

olduğu alanlarda çalışmaya zorlanması... Tüm bunlar; emperyalist sistemin 2008'den beri derinleşen mali krizinin emekçilerin sırtından atlatılmasının planlarıdır."(Mücadele, Sayı 208)

Özellikle Yunanistan, İspanya, Fransa ve İrlanda ülke içinde yoğun kısıtlamalara girişmiştir. Krizden doğan zararı işçi ve emekçilerin sırtına yüklemek anlamına gelen bu kısıtlamaların halk gençliğine yansması ise en temel hakların budanması şeklinde olmuştur. Sağlık, barınma ve eğitim gibi en temel hakların budandığı Avrupa coğrafyasında, halk gençliğinden sisteme daha fazla uşaklık istenmekte, emperyalist politikalara boyun eğdirilerek gerektiğinde savaşa yollanmaktadır. İnsan haklarından, demokrasiden vs. dem vuran ve bağımlı ülkelere bu konularda ahkam kesen Avrupa Birliği, bir çok konuda olduğu gibi söz konusu eğitim hakkı olduğunda da iki yüzlü yanını ortaya koymaktadır. Eğitimin en temel insani hak olduğu gerçeği tersyüz edilerek halk gençliği manüplü edilmekte, eğitim alınıp satılan bir meta haline getirilmektedir.

a) Eğitim Alanı ve Öğrenci Gençlik

En temel insan haklarından biri olan eğitim, giderek daha fazla metalaştırılmakta ve özelleştirilmektedir. Ancak son yıllarda emperyalist bir proje olan Bologna Projesi'nin daha fazla teşhir olmasıyla birlikte, verilen mücadeleyi de göz önüne alan egemenler, ister istemez proje noktasında 'iyileştirmeler' yapmak durumunda kalmışlardır. Yapılan bu 'iyileştirmeler' oyalama olmaktan öteye gitmemektedir. Halk gençliğini uşaklaştırma ve elit tabaka oluşturma çabaları devam etmektedir. Parasız tahsil görme, bilgi alma gibi en temel haklar zaten gasp edilmiştir. Har(a)çlar Avrupa ülkelerinin çoğunda uygulanmaktadır. Geline süreçte har(a)çlara zamlar yapılmakta, öğrenciler kredilere muhtaç edilmektedir. Örneğin İngiltere'de kabul edilen bir yasa ile har(a)çlar 3 katına çıkarılmıştır. İtalya ve Fransa'da eğitime ayrılan bütçelerin kısıtlanması öğrenciler tarafından yoğun protestolarla karşılanmaktadır. Avrupalı devletler eğitime ayrılan bütçelerden gün be gün daha fazla kısıtlamalara gitmekte, buna paralel olarak militarizme ayrılan bütçe her geçen zaman daha da arttırılmaktadır.

Üniversiteler, özel firmaların ve bankerlerin daha fazla söz sahibi olduğu alanlar haline getirilmektedirler. Buna en somut örnek Frankfurt Goethe üniversitesidir. Okul yönetiminde söz sahibi olan Yükseköğretim Kurulu, sözümona ekonomi uzmanı olan bankerler, vakıf sorumluları ve bunlara riayet etmede tereddüt göstermeyen öğretim görevlilerinden oluşmaktadır. Yüksek okul ve üniversitelere yönelik geliştirilen politikalar elit tabakanın gelişmesine hizmet etmektedir. Bu kesim paralı ve az sayıda öğrenci kitlesini oluşturmaktadır. Üniversite içi demokrasi böylelikle büyük oranda budanmakta ve öğrencilerin okul yönetiminde ve karar mekanizmalarında söz ve yetkileri kısıtlanmaktadır. Bir başka deyimle; „Hakim sistemin bu politikalarının en önemli hedefi, öğrencilerin

örgütlülüklerinin dağıtılması, zayıflatılması ve sisteme entegre edilmesidir" (Gizlenen Gerçek Bologna Süreci, YDG Eğitim Broşürü 2010/1, sayfa 19).

Bu dönem YDG tarafından yapılan anket çalışması, eğitim alanında öğrenci gençliğin ne gibi sorunlarla karşı karşıya kaldığını göstermesi bakımından önemlidir. Genel anlamıyla var olan eğitim sistemi öğrenciler tarafından üçte bir oranında kötü olarak kabul edilmektedir. Yine yapılan anket sonuçlarına göre Bologna Sürecinin öğrenci kesim tarafından tanındığını göstermektedir. Öğrencilerin büyük bir kesimi öğrenim grevlerini olumlu karşılamaktadırlar. (Solution, sayı 5)

b) Meslek Okulu Öğrencileri ve İşçi gençlik

İş imkanlarının daha da kısıtlandığı günümüzde, meslek yapma olanakları azalmaktadır. Krizin etkileri bağlamında ortaya çıkan kısa zamanda daha fazla iş görme ve kişi başına düşen iş bölümünün artması gibi sebepler, meslek yeri bulma olanağını dahada kısıtlamakta, meslek eğitimini daha verimsiz hale getirmektedir. Sömürünün en katmerlisini yaşayan meslek okulu öğrencileri normal bir işçi gibi çalıştırılarak ucuz ve hatta parasız işgücünü oluşturmaktadırlar. Bu durumdan kaynaklı olarak özellikle "Almanya'da her 4 kişiden biri meslek eğitimini yarıda bırakmaktadır". (FR, 29.10.2010, Nr.:252) Yine Avusturya'dan bir örnek vermek gerekirse; "2009 senesinde ortalama 17 yaşında 127918 genç meslek öğrenimi görmüştür. Yine 2009 yılındaki verilere göre, meslek öğrenimi gören bir gencin yıllık ortalama brüt geliri 6060 ve net geliri 5416 Euro'dur. Rakamlar gençliğin ne kadar ucuz bir iş gücü olduğunu açık bir biçimde göstermektedir. 2009 yılında yapılan araştırmalara göre 50 - 59 yaş arasındaki çalışanlar, 20 - 29 yaş arasındaki çalışanlardan 42,5 % daha fazla kazanmaktadırlar, yani ne kadar gençsen o kadar ucuz bir iş gücüsün". (Avusturya ÜGK Araştırma Raporu)

İşçi gençlik burjuvazi açısından bir çok öneme sahiptir. Özellikle dinamik yapısı, genç işçinin daha kısa sürede daha fazla iş görmesini sağlar, dolayısıyla sömürüsü daha fazla olur. Bunun yanı sıra genç işçilerin ucuz işgücünü temsil etmeleri, onları daha cazip kılmaktadır. Avrupa Komisyonu'nun "2010 yılı Araştırmaları"na göre gençlik, mali kriz ile birlikte Avrupa Birliği içerisinde işsizlikten en çok etkilenen kesim olmuştur. Hiçbir yaş grubu 15 - 24 yaş arasındaki kesim kadar krizin doğurduğu işsizliğe itilmemiştir. Yine aynı araştırmaya göre Avrupa Birliği'nde işsiz gençlik rakamı ortalama %20 civarındayken, İspanya'da bu rakam %42,5 ile en ön sırada yer almaktadır. Bu durum diğer ülkelerde de çok farklı değildir.

3.2) Göçmen Gençlik ve Irkçılık

Kapitalist - emperyalist sistemin en mağdur kesimi göçmen işçi-emekçi kesimidir. Sınıfsal sömürünün yanı sıra, dışlanmalar, ayrımcılığa ve ırkçılığa maruz kalma gibi durumlar göçmenler için neredeyse günlük yaşamın bir parçası haline almıştır. Devlet politikası olan ırkçılık hayatın her alanında karşımıza çıkmaktadır. Fransa'nın topluca Romen ve Sintileri sınır dışı etmesi, İtalya'nın Romenlere uygulamak istediği izolasyon politikası, Hollanda ve Almanya'da Van Gogh ve Sarrazin tarafından yapılan açıklamalar son zamanlarda yaşanan ve toplumda ırkçılığın yayılmasını sağlayan etmenlerdir.

Örneğin "Almanya'da son dönemlerde, orta öğrenimde alman öğrencilerin kendilerini geliştirdikleri, göçmen çocuklarında ise bir gelişmenin sağlanmadığı" (2010 PISA Studie) medya aracılığı ile sürekli vurgulan-

maktadır. Buradan hareketle, göçmenlerin (burada doğan - büyüyen gençlerde dahil) uyum konusunda istekli olmadığı propagandası yapılmaktadır. Açıkça ki, amaçlanan halk gençliği arasında olası bir birliği baltalamaktır. Emperyalist devletler dışa yönelik fiili saldırı, sömürü ve talanı arttırırken, içte oluşacak muhtemel bir muhalefeti engelleme adına işçi-emekçi ve gençlik içerisindeki birliği bozmanın planlarını yapmaktadırlar. Bunun sonucu olarak yerli gençliği etkisi altına alacak ırkçı politikalar körüklenmektedir. Bu durum sistemin karakteristik özelliğidir ve egemen politikayı temsil eder. Tarih göstermiştir ki, özellikle kriz dönemlerinde ırkçılık egemenlerce daha açıktan ve pervasızca kullanılmıştır.

3.3) Gelecek Güvencesizliğinin Etkileri

Gelecek korkusu genel anlamıyla gençliği ilgilendiren bir konu olmakla birlikte, kapitalist-emperyalist sistemin tipik özelliği arasındadır. Ergenlik çağı ile birlikte başlayan bu süreç, genelde öğrenim yaşamının sonuna kadar sürer. Bir yanı sıra asiliği, hareketi ve isyanı temsil etmesi ile bilinen gençliğin en temel sorunları arasında gelecek kaygısı da yer almaktadır. "Son bir kaç yılda gelecek korkusunun gençler arasında fazlasıyla yayıldığı yapılan araştırmalarda ortaya çıkmıştır" (Financial Times, 09.09.2010). Bu durum tesadüf değildir. Kapitalist ekonominin krize girmesi ile birlikte bu mesele daha vahim bir duruma gelmiştir. Krizin iş olanaklarını kısıtlaması, gelirse yaşanan düşüşler ve giderlerin daha da yükselmesi, toplumda psikolojik bozuklukları beraberinde getirmektedir. Bir yanı sıra işçi-emekçi kesim krizin faturasını ödemeye mecbur bırakılırken, öte yanı sıra var olan en temel haklarda kısıtlamalar yaşanmaktadır. Nitelikli eğitimi alamayan işçi ve emekçi çocukları, işsizlik kabusu ile birlikte yaşamaya mecbur bırakılmaktadırlar. Bu kabus belli noktalarda bir travmayı beraberinde getirmektedir.

Sürekli alternatifsizliğin aşılandığı günümüzde hak arama mücadelesi anlamsız hale getirilmektedir. Halk gençliğine sunulan yaşam, en temel insan haklarının dahi budandığı bir yaşamdır. **Her geçen gün daha da zorlaşan yaşam koşulları ve bu koşullar ile birlikte yaşamın dayatılması...** Bu durum ciddi bir paradoks oluşturmaktadır. Gençlik doğası gereği bu durumu kabul etmemekte ve itiraz etmektedir. İtiraz etme cesaretini kendinde bulamayan kesim ise paradoks ile yaşamak zorunda kalmakta, kariyer yapabilmek ve standartları daha yüksek bir yaşam için istemedikleri şartları yerine getirmek zorunda kalmaktadırlar. Geleceğini güven altında hissetmeyen gençlik kesiminin yaşadığı toplumsal travma, artık gizlenemez bir gerçek haline almıştır. Bu dönem yaptığımız anket çalışmasında, "gençlerin %30'unun krizin etkisi olarak gelecek kaygısı"nı dile getirmeleri tesadüf değildir. (Solution, sayı 5)

4) Saldırlara karşı gelişen kitle hareketleri

Avrupa'da her geçen gün kapitalist - emperyalist saldırılar artarken buna karşı kitle hareketleri de büyümektedir. Her geçen gün yoğunlaşan sömürü ve baskıya neo-liberal politikalarla her ülkede benzer şekillerde kendini bir çok alanda göstermektedir. En başta temel ve sosyal haklara yapılan saldırılar ve gasplar gündeme oturmaktadır. Ve buna karşı Avrupa'nın çeşitli yerlerinde ciddi karşı koyuşlar ve direnişler gerçekleşmektedir.

Kapitalist mali krizin patlak vermesiyle Avrupa devletleri bunu fırsat bilerek özellik-

le son çıkarılan tasarruf paketleri ile işçi ve emekçi halka daha açıktan yönelmiş saldırılarını dahada arttırmıştır. Krizin faturasını halka kesmek isteyen kapitalistler, halkı en temel haklarından mahrum ederek kendi yarattıkları çıkmazı aşmak istemektedir. Bu noktada en fazla etkilenen kesimlerden biri hiç şüphesiz halk gençliği olmuştur. Eğitim, iş ve sosyal güvence noktasında halk gençliğinin tüm hakları tek tek ellerinden alınmaktadır. Sadece zenginlere yaşam hakkı veren ve işçi ve emekçi halkı bu eliteleştirmek istedikleri alanlardan tasfiye etmeye çalışan sistem, ciddi bir karşı duruşla karşı karşıyadır.

68 kuşağından sonra adım adım apolitize edilmiş, herşeyi kanıksar hale gelmiş İngiltere gençliği dahi bugün hayır demiş ve daha fazla bu devlet terörüne sessiz kalmayacağını sokaklarda göstermiştir. Keza Avusturya'da bir yılı aşkın bir süredir devam eden öğrenci hareketliliği ve eylemleri yine göstermektedir ki artık gençlik mevcut sisteme karşı öfkesini göstermekten çekinmemekte, kaybedecek birşeyleri olmadığını, aksine mücadele ederek kazanacakları yarınlar olabileceğini görmektedir. Almanya'da burjuvazinin çıkarları doğrultusunda atom enerjisinin kullanım süresinin uzatma çabaları son dönemlerin en büyük protestosuyla karşılanmıştır. Stuttgart kentinde 'Stuttgart21' projesine yönelik gelişen ve tüm Almanya'yı saran halkın tepkisi, ısrarlı mücadele geleneği açısından önemli bir miras bırakmıştır. Yine Almanya'nın militarist politikalarına karşı koyuş halk gençliği tarafından gelmektedir. İtalya'da öğrencilerin hükümete olan tepkisi işçi ve emekçi kesimle birleşmiş durumdadır. Yunanistan'da son bir yıldır süren direnişler devam etmekte, gelişen mücadele önemli kazanımları beraberinde getirmektedir. İki sene önce katledilen Alex'i anma protestosuna katılımın yüksek olması bunun bir göstergesidir. İspanya ve Fransa'da gerçekleşen öğrenci ve halk eylemleri saldırılara karşı gelişen öfkenin artık sessiz ve saldırıların karşılıksız kalmayacağını açıkça göstermektedir. Fransa'da lise öğrencilerinin protestolarda ki radikal tavrı dikat çeken bir durumdur. Avrupa Sendika Birliği tarafından organize edilen Brüksel merkezli protestoya yüzbinlerce işçi-emekçinin katılımı, AB politikalarına olan tepkinin artışı işaret etmektedir.

Gelişen kitle hareketleri içinde halk gençliği önemli dinamiği oluşturmaktadır. Hemen hemen her ülkede gençlik, işçi-emekçi kesimi ile birlikte sokaklara çıkmakta ve hoşnutsuzluğunu dile getirmektedir. Buna en somut örnek Yunanistan, Fransa ve İtalya'dır. Bu durum olumlu bir gelişmedir. Gençlik kesimi, işçi-emekçilerin sorunlarına görece olarak daha duyarlı hale gelmesi bakımından önemlidir.

Bu noktada YDG olarak bizlere düşen en büyük görevlerin başında, bulunduğumuz ülkelerin somut ve özgül koşullarını doğru ve bilimsel bir tarzda ele alarak bu mücadeleyi temsil ettiğimiz en geniş kitleye kavratmak, örgütlü ve militan bir duruş sergilemek gelmektedir.

5) Anti-emperyalist, anti-faşist mücadelenin gerekliliği/önemi

20 yıllık tarihinde YDG demokratik, sosyal, ekonomik ve politik alanda anti-emperyalist ve anti-faşist mücadeleyi tüm çalışmalarının özü olarak görmüş ve faaliyetlerini bu eksenle sürdürmüştür. Anti-emperyalist ve anti-faşist mücadeleyi yükseltmek ve ilerletmek YDG'nin tarihinden bu yana başlıca görevlerinden biridir. Bu nedenledir ki anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelenin önemi YDG olarak tam olarak kavranmalıdır.

Bir şeye karşı olmak o şeyi temelden redetmeyi gerektirir. Örneğin emperyalist işgallere karşı olan her kişi ya da kurum anti-emperyalist değildir. Bugün ABD ve İngiltere'nin Irak veya Afganistan işgaline karşı olan birçok kurum vardır, ancak bu kurumların hepsinin anti-emperyalist olduğunu söylemek asla doğru değildir. Çünkü sadece böylesi işgallere karşı gelmek, emperyalizmi temelden redetme anlamına gelmez. Bu nedenle ilk önce neden anti-emperyalist ve anti-faşist olduğumuzu kavramak ve bilince çıkarmak zorundayız. Bundan dolayı her bir YDG'li bu konuda ciddi araştırmalar yapmalı, sahip olduğumuz kaynaklardan da yararlanarak incelemelidir.

Demokratik alanda anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelenin önemi kendini bugün yine derinden hissettirmektedir. Egemenlerin kendi krizlerinden dolayı dışları iyiden iyiye bilenmiş olduğunu görmek buna karşı mücadeleyi güçlendirmek tarihi bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Ekonomik krizle birlikte egemenlerin halkın boğazına sardıkları organı dahada sıkırmakta, neo-liberal politikalarıyla halkın kanını hunharca emmeye devam etmektedir. Dünden farklı olarak bugün egemenler bunu çok daha açıktan yapmakta, 'kriz', 'terör' vb söylemlerle saldırılarını en açık şekilde gerçekleştirmektedir. Sosyal alanda 'tasarruf paketleri' dedikleri araçlarla krizin bedelini işçi ve emekçilere keserken, 'terör yasaları' ile faşist uygulamalarını en açıktan gerçekleştirmektedir.

Dün kan ve can bedeli kazanılan haklar bugün 'kriz' nedeniyle tek tek gasp edilmekte, daha öncede değindiğimiz gibi gençlik bu gaspların en büyük bir kısmına maruz kalmaktadır. Bologna süreci ile doğan ve 'kriz' ile birlikte meşrulaştırılarak yükseltilmeye çalışılan har(a)çlar buna en iyi örneklerden biridir.

İlerici halk gençliğini temsil eden bizler, YDG olarak çalışmalarımızın her alanında şunu asla aklımızdan çıkarmamalıyız ki, o da bizlerin yürütmüş olduğu her çalışma anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelenin bir parçasıdır ve duruşumuz da anti-emperyalist ve anti-faşist olmak zorundadır. Çünkü YDG faşizmin, emperyalist sistemin bir ürünü olduğu bilinci ile hareket eden bir örgüttür. Nerede olursak olalım, ister sendikalarda, ister öğrenci temsilciliklerinde olalım, mücadelemizi bu bakış açısı ile yürütmek esassızdır. Ancak bu çalışma prensibi ile halk gençliği içinde bilinçlenme çalışmasını yürütebilir ve emperyalistlerin halk gençliği içinde ki birliğini bozan planlarını boşa çıkarabiliriz.

Bu noktada varolan eksikliklerimize veya kavrayışsızlıklarımıza mutlaka en kısa zamanda müdahale etmeliyiz. Çünkü yürüttüğümüz, yürüteceğimiz her kampanya, gerçekleştirdiğimiz her faaliyet, yer aldığımız her eylem, yerelden enternasyonal alana her bir çalışmamız anti-emperyalist ve anti-faşist mücadeleye hizmet etmektedir/etmemelidir. Çünkü YDG olarak bizim siyasal hattımız anti-emperyalist ve anti-faşistdir!

6) YDG'nin Mevcut Durumu ve Çalışma Tarzımız

Bugün içinden geçtiğimiz süreci analiz ederken, bu süreçten birebir etkilenen YDG'nin mevcut durumunu da analiz etmek zorundayız. Kendi gerçekliğimizi ortaya koymadan belirlenecek her politika her ne kadar doğru olsa da, örgütsel anlamda bu politikaların hayat hakkı bulmasını hedeflemeye subjektif yanların olabileceği yüksek bir olasılıktır. Unutmamak gerek ki, bugünü anlamak dünü bilmekten, yarını planlamak ta bugünü anlamaktan geçmektedir. O anlam-

da YDG'nin bugün içinde bulunduğu durumu kısa bir şekilde özetlemek gerekmektedir.

20 yılı geride bırakmış bir kurumun geçişini burada bir kaç sayfa ile açmak kesinlikle olanaksızdır, kaldı ki bu yazı geçmiş sürecin muhasebesini yapmak gibi bir hedefte gütmemektedir. Fakat geçmişten günümüze kadar süregelen ve bugün kendini daha çok hissettiren belli başlı eksikliklerimizi dile getirmek gerekmektedir. Tabiki amacımız sorunları dile getirmek değil, bu sorunların önümüzdeki dönemlerde aşılması için atılmak istenen bir adım niteliğini taşımasıdır. Aksi halde yarın da aynı şeylerden bahsetme olasılığı yüksektir. O açıdan, acilen müdahale ederek değiştirmemiz gereken önemli bir kaç zaaflarımızı açmaya çalışacağız.

Kongrelerimizde belirlenen perspektifler süreci doğru yorumlayan ve objektif olarak değerlendiren yönelimlerdir. En azından teorik olarak öyle olduğunu dışımızdaki gelişmeler doğrulamaktadır. Evet, teorik olarak diyoruz, çünkü belirlediğimiz politikaların pratik olarak hayata uygulanmasında mağlesele oldukça geri durmaktayız. Genel olarak değerlendirdiğimizde YDG'nin en büyük sıkıntısı da burada yatmaktadır. Bu hiçbir şey yapmadığımız anlamına gelmemektedir. Kaldı ki tarihsel sürecimiz bunun böyle olmadığını göstermektedir. **Fakat yaptıklarımız, yapabileceklerimizin çok daha altındadır.** Çok fazla sağa sola dönmeden içinde de bulunduğumuz kongre sürecinden yola çıkarak eski dönemlere bir bakalım. Kongre süreçleri döneminde onca araştırma, analiz, yapılan tartışmalar, bölgelelerden başlayarak merkeze kadar gerçekleştirilen toplantı, kongreler vs. aylarca uğraşmaktayız. Uzunca süreyi kapsayan tartışmalarımız ile ortak bir şekilde oluşturduğumuz perspektif üzerinden belirlenen çalışmalarımızı ne kadar sahiplenerek hayata uyguladığımızı dahi göz attığımızda bu sıkıntıları görmek mümkündür.

Bu meselelerdeki edilgen yanımız bir çok sorunda beraberinde getirmektedir. **'Varolanla yetinme'** mantığı birçok alanımızda hakim hale gelmiş durumdadır. Bir diğer adıyla da statükoculuğun izlerini barındıran bu yaklaşım, geline aşamada dar pratiklik ve kurumu tıkanma noktasına getirmeyle yüz yüzedir. Bu anlayış özellikle yürüttüğümüz kampanyalarda kendisini bariz bir şekilde göstermektedir. Kimi alanlarımızda kısmi olumlu adımlar atılsada genel itibarıyla bu olumluluktan söz etmek gerçekçi olmayacaktır. **Genç kitlelere gitmek ve onlarla ilişki yakalamak, bu ilişkileri gençliğin kendi sorunları üzerinden örgütlü bir süreçte verme yönünde eksikliklerimiz mevcuttur.** Yürüttüğümüz tüm çalışmaların geniş kitlelere dayandığını, kitlelerin bilincini dönüştürerek onları demokrasi mücadelesi rotasına sokma görevi gördüğünden yola çıktığımızda, varolan bu durumun YDG açısından değişmesi gerektiği aşikardır. Asıl görevlerimize yoğunlaşmak yerine, geçmişten süregelen yılların olumsuz alışkanlıklarıyla politik ve örgütsel çalışmalarımızı dar bir çerçeve içerisinde sınırlandırma anlayışını yıkmak zorundayız. Çünkü bu durum YDG'nin görevleriyle yeterince örtüşmemektedir. Kendi irademizle karar altına aldığımız yönelimlerimizde ısrar etmeme ve gelecek için somut planlar yapmamak, ileriye değil aksine geriye doğru adım atmanın tohumlarıdır. Bu sorun, genç kitleleri kazanarak örgütlenme faaliyetlerimizi tali bir çalışma olarak görmeyi sağladığı gibi sosyal pratikte de kendimizi tekrar etme ve apolitik bir ilişkilenemeyi beraberinde getirmektedir.

Yıllardır dile getirdiğimiz bu sorunları aşmadaki mesele, bilmek değil kavramakta ki eksik durumumuzdandır. Örgütlülüğü-

müzün pratik adımlarında hedeflediği verimin elde edilmemeside bilmekle kavramak arasındaki farkta yatmaktadır. Bu konuda atacağımız mütevazı bir adım dahi, belirlediğimiz çalışmaların doğru politikalarla hayata uygulanmasında elde edilecek verimin hiçte küçümsenmeyecek boyutta olduğunu bizlere gösterecektir. Bu anlamda bir değişimden söz etmek istiyorsak pratiğe yönelmemiz gerekmektedir. Aksi halde bir ilerleme, gelişme ve değişimde olamaz. Diyalektiğin gereği değişim vardır. Fakat ileriye doğru bir gelişme olması, tamamen bizlerin **çalışmalarımızda yoğunlaşmasıyla** ilintilidir. Bu yoğunlaşma olmadığı takdirde bizlerde çürüme ve sisteme yaklaşma söz konusu olabileceği gibi kitlelerde de gerileme başlayacaktır.

Dile getirdiğimiz bu sorunların, yani **pratikteki edilgenliğimizi** gidermenin bizi götüreceği yerin **kitle çalışması** olduğunu bilmek zorundayız. YDG'nin misyonu anti-faşist, anti-empyralist halk gençliğini örgütlemektir eğer, pratiğimizde elbette bu yönelim doğrultusunda olmalıdır. Burada genç kitleleri örgütlemenin gerekliliği yada öneminden değil, zorunluluğundan bahsetmek zorundayız. Taslağın ilk maddelerinde de irdelediğimiz gibi sistemin saldırılarının günbegün arttığı, kitlelerin daha fazla sefalet ve yoksulluğa itildiği bir süreçte kitlelerde hoşnutsuzluk doğallığında gelişmektedir. Bu somut durum örgütlenmeye hazır bir kitlenin varlığını oluşturmaktadır. Bu koşullarda örgütlülüğümüzü geliştirme olanakları bulunurken, mevcut durumumuz ileri kitleyi dahi bünyemize katmadan uzaktadır. Birçok defa dışımızdaki kimi olgularla açıklamaya çalıştığımız sorunların esasta çözümü, sıkça üzerinde vurgu yaptığımız kitle çalışmasını bilince çıkartmaktan geçmektedir. O açıdan bu meselenin önemini sahiplendiğimiz zaman, deneyimsizlik, bilgisizlik gibi olguların tali olduğunu açığa çıkartabiliriz. Ancak bu yolla, yani belirlediğimiz politikaların pratikte sınanarak doğru olup olmadığını öğrenebilir ve genç kitlelere kendi sorunlarını, dertlerini anlatabilmenin yöntemlerini zenginleştirebiliriz. **Kitle faaliyetinde varolan bulanık anlayışımızı giderme sorumluluğunu hissetmeyen komite ve aktivistlerimizin demokrasi mücadelesine karşı olan sorumluluğunda da sorun olduğu gibi, bu iddiadan yoksunluktan da söz edebiliriz. Kitle ilişkisi olmayan bir komitenin yada aktivistimizin örgütlülüğü güçlendirme gibi bir misyona sahip olduğundan söz edebilir miyiz? Yada genç kitleleri örgütlemek için başka bir yolun olduğunu söyleyebilir miyiz? Bu durumda örgütlenmekten ve örgütlemekten bahsedebilir miyiz?** İşte tamda burada yukarıda sözünü ettiğimiz 'varolanla yetinme' anlayışı ortaya çıkmış olacaktır ki, bu durum zamanla çeperimizi daraltmayı beraberinde getirecektir. Bu yüzden mücadeleye daha fazla sarılarak kitle çalışmasını önemseyerek daha atılgan olmalıyız.

Tabiki burada kastımız bütün emeklerimizi hiçe saymak değildir. Son yıllarda olumlu adımlar atılmakta, anlayışımızın ağlarını örmek için belli çabalar sarfedilmektedir. Bunları görmemek ciddi bir haksızlık olacaktır. Fakat gücümüz doğrultusunda yapabileceklerimiz düşünüldüğünde, genç kitleleri örgütlenme konusunda olduğu gibi, **bunun mekanizmaları olan çeşitli kitle örgütlerinde, öğrenci birliklerinde vb çalışmada ve yine A/P araçlarını kullanmada henüz geride durmaktayız.** Buna en iyi örnek son senelerde ciddi sıkıntılar yaşadığımız ve kongremizde özel olarak tartışmamız gereken **Solution** dergisi ve İnternet sitemizdir. *"Türkçe iyi anlamıyoruz, almanca vb dillerde yazılarımız çıksın, anlatılsın!"* gibi gündem-

leri sıkça dile getiren alan ve aktivistlerimizden dergiyi beslemek adına herhangi bir yöneline girilmiş değildir.

Yine bir diğer yoğunlaşmadığımız mesele ise eğitimidir. Bu konuda ne politik ne de teknik- mesleki (akademik) eğitim alanında asgari bir düzey tutturmuş değiliz. Her iki düzey ve alanda da ciddi sorunlarımız bulunmaktadır. Çünkü bu meseleye uzun vadeli bakmıyor ve mücadelemize önemli şeyler katacağını algılamıyoruz. Oysa bu olanaklar üzerinden örgütlülüğümüze ciddi kazanımlar sunabilecek ve örgütlü yaşam içerisinde eğitimimizi geliştirebileceken, dönem dönem bir tarafı bertaraf edebilmekteyiz. Buda her halükarda kitleden kopuşu beraberinde getirmektedir. Yani bizler örgütlenip mücadeleye daha aktif bir şekilde katıldığımızda, kendi köklerimizden de kopmaya başlıyoruz. Diğer bir ifadeyle ya kitlenin dışına çıkıyoruz ya daha öncesinde ilişkide olduğumuz arkadaş çevremizden kopuyoruz yada derneklere vs. kapanıp kalıyoruz. Örneğin bir öğrenci olarak öğrencilerle çok rahat bağlar kurmamız gerekirken veya öğrenci gençliğin sorunlarını daha iyi bilmemiz gerekirken bu durumdan çok uzakta olduğumuzu söyleyebiliriz. Bir taraftan bu sorunları yaşarken, diğer taraftanda okuduğumuz bölümleri önemsemeyerek derslerimizde küçümsediğimiz bir süreçte eğitim sistemini teşhir etmemiz ne kadar gerçekçi olacaktır.

Son yıllarda bu yönlü somut belli çabalar olsada, henüz yeterli değildir. Hem örgüt hemde birey olarak bu eğitimleri çok yönlü, uzun vadeli bilinçle, hedefli, somut plan ve program dahilinde yürütmüyor olmamız en büyük sorunlarımız arasındadır.

Sürekli **okuyup araştırmak**, demokrasi mücadelesinin ihtiyaçlarını karşılama hedefiyle eğitimimizi ele almak bizler açısından bir zorunluluk olmalıdır. Teoriden edindiğimiz bilgileri bir eylem kılavuzu olarak algılamak, öğrendiklerimizi sosyal pratikte uygulayıp sinayarak edinilen deneyimleri teoride yeniden harmanlıyarak bir üst aşamada yeniden pratiğe sunmak, yani teori ve pratik arasındaki diyalektik bağı hayata uyarlamak bizleri ilerletecek önemli bir meseledir. Çünkü sürekli okumayan, kendini geliştirmeyen bir YDG'li, yaşamın ve mücadelenin karşısında kendisini gerilemekten kurtaramaz. Yaşamın, hareketin sürekli önümüze çıkarttığı yeni olayları, sorunları ve gelişmeleri anlamak, yorumlamak ve kavrayarak güçlü müdahalelerde bulunmak için, uygulamaya bilinciyle sürekli okumak ve araştırmak gerekiyor. Bunu bir tek siyasal eğitim ile değil, akademik eğitim ile de tamamlamamız gerekmektedir.

Bugün YDG içerisinde ezici çoğunluk öğrenci gençlikten oluşuyor olsada, akademik eğitimimizi ilerleterek örgüte cevap olabilecek düzeye ve bilince geldiğimizi söyleyemeyiz. YDG'nin örgütlü aktivistleri olarak YDG kimliğimizi her yere taşımamız (ki YDG'li olmak bir yaşam tarzı ve anlayışdır) ve yaptığımız her şeyin örgüte getiri ve götürülmesini hesaba katarak davranmalıyız. Keza akademik eğitim alanında da bu yönelimi esas almalıyız. Yani kendi yetenek ve isteklerimiz, örgütsel ihtiyaçlara uygunluk arzetmelidir. Örneğin üniversite okumak istediğimiz dalı örgütünde çıkarları doğrultusunda belirlemek olağan bir durum olmalıdır. Aksi halde bu yani bir tarafa atığımızda kendi bireysel amaçlarımız ön plana çıkar, ki bu durumda da örgütlü bir yaşam tarzından söz etmek mümkün olmayacaktır.

7) Somut görevlerimiz

Gerek temel haklara karşı yapılan gasp

ve saldırılara, gerekse de bunlar üzerinden körüklenen ırkçı ve faşist saldırılara verilecek en iyi cevap örgütlü kitle hareketidir. Bunu bilince çıkararak önderlik etme noktasında girişken ve donanımlı olmakla beraber yoğun bir kitle çalışması olmazsa olmaz bir zorunluluktur. Kitlelerin çelişkilerini doğru tespit etmek ve kitlelerden kitlelere ilkesini her zaman uygulayarak gelişen saldırılara doğru tarzda müdahale etmek ve bu mücadeleyi güçlendirip ilerletmek her bir aktivistimizin başlıca görevlerinden olmak zorundadır. Bu anlamda bütün bu gelişmeleri ve olguları dikkate alarak önümüzdeki dönemde hayata geçirmemiz gereken görevlerimizi somutla-yacak olursak;

Bir; Faaliyet yürüttüğümüz her alanda anti-empyralist, anti-faşist mücadeleyi ilerletmeli ve enternasyonal çalışmayı bu yönlü güçlendirmeliyiz.

İki; Eğitim alanındaki saldırılara karşı son yıllarda yakalanan yönelimimizi daha örgütlü ve kollektif bir çalışma tarzı ile önümüzde ki dönemde de geliştirmeliyiz. Yürütülen bu çalışmaları eylem birlikleri ile güçlendirmeli, enternasyonal dayanışmayı pekiştirmeliyiz.

Üç; Bütün eğitim gören YDG üyeleri okulları/üniversitelerinde öğrenci temsilcilikleri, öğrenci parlamentoları, öğrenci dernekleri ve meslek eğitimi temsilcilikleri içinde yer almalıdır.

Dört; Gençliğin meslek ve staj eğitimlerinde emeklerinin katmerli sömürüsüne karşı durmalı, eşit ve demokratik iş hakkını talep etmeliyiz. Bu anlamda işçi gençlik temsilciliklerinde ve sendikalarında aktif yer almalıyız.

Beş; Bütün komite ve temsilcilerimiz kendi alan özgülünde öğrenci gençliğin, meslek eğitimi gören gençliğin, işçi - işsiz gençliğin sorunlarını analiz ederek ortaya çıkarmalı ve kendisine somut pratik adımlar belirlemelidir.

Altı; Yerel alanlarda sorun özgülünde içerisinde ve beraber çalışabileceğimiz gençlik örgütleri tespit edilip, çalışma ve örgütlenme alanlarımızı genişletmeliyiz.

Yedi; Mevcut süreci kavrama ve kavratma yönünde inceleme -araştırma meselesine yoğunlaşmalı, buradan yola çıkarak doğru bir çalışma tarzı oturtmalıyız. Buna ilişkin merkezi ve yerel A/P materyalleri üretmeliyiz.

Sekiz; Kültürel-sanatsal çalışmalar, akademik ve teorik eğitim meseleleri, teknolojik donanım ve mesleki uzmanlık alanlarının geliştirilmesi - ilerletilmesi perspektifiyle gelecek dönemde bu eksende yeni açılımlar yaratmalıyız.

Dokuz; Kitle çalışmalarında daha örgütlü ve ısrarcı olmalı, kitlelerden kitlelere ilkesi ışığında mevcut sorunlara eğilerek, kitle çalışmasına yoğunlaşmalıyız.

On; YDG olarak her alanda ırkçılığa karşı mücadele etmeli, buna karşı eylem birlikleri oluşturmalıyız.

Onbir; Gençliğin söz, karar ve eylem hakkı her alanda savunulmalı, sistem tarafından gerçekleştirilen saldırılara karşı aktif tavır sergileyerek teşhir etmeliyiz.

YDG'nin önümüzdeki süreçte genel hatlarıyla örgütsel mekanizmalarının çalışma tarzını yukarıda sıraladığımız gibi işletmesi ilk görevlerimiz arasında yer almalıdır. Avrupa'nın birçok bölgesinde faaliyet yürütmemize rağmen siyasal alandaki etkimiz istenilen düzeyde değildir. Bunun giderilmesi varolan mekanizmaların daha işlevli ve yetkin kılınması ve yeni alanların ve faaliyetçilerin kazanılması ile mümkündür.

20. Dönem Yeni Demokratik Gençlik - Merkezi Yönetim Kurulu

ATİK-Yeni Demokratik Gençliği'nin 20. Kültür Sanat Festivali

Yeni Demokratik Gençlik'in her yıl geleneksel olarak düzenlediği Gençlik Kültür Sanat Festivali bu sene "YDG'nin 20. Yılında Örgütlü Mücadeleyi Güçlendirelim!" sloganı altında 11 Aralık tarihinde Almanya'nın Frankfurt şehrinde gerçekleşmiştir. Aralıksız bir şekilde 20 yıldır or-

bul etmemekteyiz. Bizlerin hayat içerisindeki varolan bu olgulara bakış açısı kâr eksensiz değil, ürettiğimiz değerleri insanları geliştiren birer özne olarak görmekteyiz. Dolayısıyla yaşamın tüm alanlarında olduğu gibi kültür- sanatı da YDG olarak anti-empyralist, anti-faşist bir kavrayışla

Charlie Chaplin, Bertholt Brecht'e kadar enternasyonal alanda birçok devrimci önder ve sanatçılara yer verilmiştir. Yine Mahir Çayan'dan Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'a, Mazlum Doğan'dan komünist önder İbrahim Kaypakkaya'ya vurgular yapılmıştır. Devamında Nazım Hikmet, Ruhi Su, Ahmed Arif, Kazım Koyuncu, Yılmaz Güney ve birçok devrimci sanatçı anılmıştır. Son olarak YDG'nin onur üyeleri Selver Balkır, Kenan Güneş, Barış Arslan, Ali İhsan Özkan, Hakan Karabulut, Kenan Demir, Eren Kaya, Cafer Karacın, bir dakikalık saygı duruşuna geçilmiştir.

gesinde derlenip büyüyen YDG'nin 20 yıllık serüvenini anlatan bir sinevizyon gösterilmiştir. Tam on yıl önce ve yine bir YDG Kültür-Sanat Festivaliyle başlayan müzik serüvenlerini, bugün hala halkın ezgilerini, halkın gerçekliğiyle bütünleştiren, on yıldır ATİK bünyesinde çalışmalarını sürdüren, devrimci sanatı devrimci mücadelenin

GENÇLİK KÜLTÜR-SANAT FESTİVALİ
JUGEND KULTUR & KUNST FESTIVAL
YOUTH CULTURE & ART FESTIVAL
FESTIVALA ÇAND U HONORA CIVANAN

“Yeni Demokratik Gençlik'in 20. Yılında Örgütlü Mücadeleyi Güçlendirelim!”

Oğuz Aksaç
Hasan Sağlam
Umut Akar
Grup Haykırış
Grup Şiar
Özden Özoğul
Grup Kalamu (İtalya)
Sub Terra (Şili)
Grup Zivana
Mavi Yol Şiir Ekibi
Momo-Style (Davul Show)
Yıldız Halk Dansları Ekibi
Nergiz Halk Oyunları Ekibi
Özgün Halk Oyunları Ekibi
Umuda Tohum Sanat Atölyesi
Gökkuşluğu Sanat Atölyesi
Sinevizyon
Konuşmacılar

11.12.2010 | 11:00
TITUS-FORUM / NORDWESTZENTRUM
WALTER-MÖLLER-PLATZ 2
FRANKFURT

Çıktı: 3€
Ön Satış: 3€
Kapı: 10€

Düzenleyenler: ATİK-YDG & DSB | info@ydg-online.org | +49 [0] 178 763 26 02

WWW.YDG-ONLINE.ORG

ele alarak bugünlere gelmiş durumdayız. Yaşattığımız tüm bu değerler içerisinde halk gençliğine olanaklar yaratmaya çalıştık. Çünkü şunu çok iyi bilmekteyiz ki kültür-sanat cephesi demokrasi mücadelesinde önemli bir mezdirdir.

Bu mevziyi en layık yerinden bir nebze aşağı indirmeden 20 yıldır aralıksız bir şekilde kültür- sanat festivalleri düzenlemekteyiz. Festivallerimiz bugüne kadar anti-empyralist, anti-faşist cephe, emperyalist ve faşist saldırılara karşı kültür- sanat alanında açılan mücadele

ilk olarak sahneye birçok YDG festivalinde Jüri üyeliği yaparak, ezgi ve türkülerleriyle bizlerle omuz omuza olan Özden Özoğul çıkmıştır. Birçok faaliyette ortak hareket ederek kimi çalışmalarını beraber örgütlediğimiz MLPD adına bir temsilci konuşma yaparak etkinliğe devam edilmiştir. Ardından 30. yılını lanetlediğimiz 12 Eylül askeri faşist cuntası üzerine bir sinevizyon gösterime girmiştir. Sinevizyonun bitmesiyle sahnede bu defa çalışmalarını ATİF'e bağlı Köln Halklarla Dayanışma Kültür Derneğinde sürdüren Özgün Halk Oyunları ekibi yer almıştır. Daha sonra halkın ağıtlarını, ezgilerini, halaylarını ve türkülerini dile getiren Umut Akar bir dinleti sunmuştur. Çalışmalarını Frankfurt şehrinde sürdüren Gökkuşluğu Sanat Atölyesi, Misafir İşçi' oyunuyla tiyatro gösterimine geçmiştir. Ardından on yılları aşkın bir süredir, direnişin ve kavganın bayrağını, onurla toprağında dalgalandıran, yiğit Dersim halkının, acılarını, ağıtlarını, mutluluğunu ve direngenliğin, halkın kendi diliyle seslendiren Hasan Sağlam sahnede yerini almıştır. YDG'nin 20 yıllık tarihsel sürecini omuz omuza göğüslediğimiz konfederasyonumuz ATİK Konseyi adına bir konuşma gerçekleştirilmiştir. Daha sonra sahneye Viktor Jara'nın inançlı ve direngen ezgilerini kendi ezgileriyle buluşturan Şilili Müzik Grubu Sub Terra çıkmıştır. Çıkardığı 'Yıldırım' albümüyle birlikte bugün daha geniş kitlelere ulaşmayı başaran, müzik yaşamı boyunca devrimci duruşundan asla taviz vermeyen, YDG'nin bütün Kültür Sanat çalışmalarında yanı başında olan Grup Şiar sahne almıştır. Grup Şiar'ın ardından Tiyatro çalışmalarını Avusturya'nın Innsbruck şehrinde sürdüren Umuda Tohum Sanat Atölyesi gösterimine geçmiştir. Anadolu Rock müziğiyle gençler tarafından ilgiyle izlenen Grup Zivana sahneye çıkmıştır.

içerisinde arayan ve eserlerini bu anlayışla yaratan Grup Haykırış marşlarıyla sahnede yerini almıştır. Grup Çığ'la başlayan müzik serüvenini, Oğuzname, Dalgalar ve Giz adlarıyla çıkardığı solo albümleriyle devam ettirerek, Dadaloğlu'ndan, Aşık Veyselden ve Pir Sultan'dan aldığı mirası Anadolu Halklarıyla paylaşan, bir türkü sevdalısı dostumuz Oğuz Aksaç sahnede çıkmıştır. Aksaç programının sonunda kendisinden önce sahne alan tüm sanatçı arkadaşları sahnede çağırılmış, hep birlikte koro halinde, Cav Bella parçası okunmuştur. Bütün dinleyicilerinde ayakta alkışlarıyla eşlik ettiği bu ezgi oldukça beğeni toplamış ve festival hep birlikte söylenen bu ezgi ile alkışlarla sonlandırılmıştır.

Son olarak;

Geleceğin kuşaklarını sömürsüz bir toplumu kurma mücadelesine kültürel ve sanatsal anlamında hazırlayacak olan devrimci kültür ve sanat, aynı devrimci bakış açısıyla bugünün kuşaklarını da devrimci sınıf mücadelesine ve devrime hazırlamanın etkili bir silahı olabilir.

Bizler bu gerçekliği bilerek hareket etmeli ve kültür sanat cephesine bakış açımızı da bu temelde ele alıp şekillendirmek durumundayız.

Öyleyse ; kültür sanat üretimimizi yaşamın üretildiği alanlardan yaşamı üretkenlerle üretmek zorundayız.

Resmin insanı alıp sürüklemesini nasıl yadsıyabiliriz. Müzik notalarının insanın yüreğinde ve bilincinde açtığı etkileri ifade etmemek mümkün mü?

Doğal olarak devrimci mücadelenin bir aracı olarak, devrimci kültür sanat anlayışını kitlelerin içerisine taşımak oradan gelen deneyimlerle yaratılan değerlere ilerici öz katmak ve birikimlerimizi yeneden kitlelerle paylaşmak gibi bir görevle karşı karşıyayız.

Devrimci kültür devrimci mücadelenin ana damarlarından biridir. Ve devrimci mücadelenin deneyimleriyle büyür ve ilerleyerek gelişir. Bizlerde kültür ve sanat cephesinin, bu önemli silahın ezilen halkların lehine kullanılmasının vaz geçilmez önemi ve bilinciyle hareket etmeli, kültür-sanat cephesinde ki mevzilerimizi güçlendirmeliyiz.

ganize edilen etkinliğe 700' ün üzerinde kitle katılım sağlamıştır. Almanya, Avusturya, Fransa, İsviçre, İngiltere, Hollanda, Belçika, İtalya, Şili ve Türkiye'den katılımcı ve dinleyicilerin yer aldığı festival, gerek Festival ön hazırlığı, teknik hazırlıklar, gereksede kitlelerin katılımı ve organizasyon bakımından coşkulu bir şekilde geçmiştir. Saat 12.30 başlayan etkinlik saat 23.30'a kadar sürmüş ve başarılı bir şekilde sonuçlandırılmıştır. Tamamen sömürüye dayalı olan kapitalist – emperyalist sistem kâr hırsıyla kitlelere birçok yönlü saldırıdır. Bu saldırı günümüz dünyasında salt askeri, siyasal ve ekonomik olarak değil, medyasıyla, kültür sanat alanında ki yozlaştırma politikalarıyla da birçok çeşitte bürünmüştür. Dolayısıyla bu politikalar toplumun tüm hücrelerinde yansımaları olarak spora, edebiyata, sinemaya, kültür- sanata biçimini vermektedir. Çünkü kapitalizm için tüm bu olgular pazardaki herhangi bir maldan farklı birşey ifade etmemektedir. İşte bu anlayışla şekillendirilmeye çalışılan bu alanlar kapitalistler açısından kâr etme hedefinden başka bir ,değerle' ölçülmemektedir.

Lakin YDG olarak bizler bu durumu ka-

bayrağının en diri, en görkemli ve örnek alınani olmaya devam etmektedir. Festivallerimiz 20 yıldır kültür ve sanat mücadelesinde alternatif bir adım ve atılım olmuştur. Festivallerimiz halkların kendi acılarından, sevinçlerinden, coşku ve özlemlerinden harmanlanan ve sanatsal harmoni ile sentezlenip şekillendirilen, tekrardan kitlelere sunulan, halkın ilerici değer yargılarını hiç şüphesizki içerisinde devrimci bilinçle ete kemiğe büründüren bir alan olduğu gibi bu yönlü birçok değer yaratmıştır.

Kültürel Program;

Saat 12.30 start verilen festival, gerçekleştirilen Davul-Show ve Sample müzik ile açılış yapılmıştır. On dakika kadar süren bu hareketli ve ritmik şovun ardından Festival açılış sunum ile resmileştirilmiştir. Sunumun gerek açılışta gerekse de tüm etkinlik boyunca şiirsel ve destansı bir şekilde işlenmesi dinleyiciler tarafından ilgiyle takip edilmiştir. Açılışta Spartaküslerden Paris Komünçülerine, Karl Liebknecht'den Rosa Luxemburg'a, Clara Zetkin ve Çiang Çing'den Che Guevara'ya, Pablo Neruda, Viktor Jara, Maksim Gorki, Frieda Kahlo,

Kültür-Sanat Festivali Başarıyla Sonuçlandı

20. yıl vesilesiyle bir şenlik havasında geçen festivale katılan sanatçılarla yapılan röportajları sizlerle paylaşmak istiyoruz.

Hasan SAĞLAM

Daha önce YDG'nin Kültür-Sanat festivaline katıldınız mı?

Hasan Sağlam: Gençlik festivaline geçen senede katıldım.

Festivali içerik açısından nasıl değerlendiriyorsunuz?

Hasan Sağlam: Geçen sene festival Yılmaz Güney'e atfedilmişti. Yılmaz Güney'in sanata bakış açısını ortaya koyan ve gençleri de bu noktada sanata teşvik eden festival, içinde bir çok konuyu barındırıyor. Festival bu anlamıyla mutfağından tut, sahne arkasına, kapıdaki görevliden, kitap satışına kadar büyük emekler verilerek, kültür sanat cephesine ayrı bir renk ve çeşitlilik katıyor. Ayrıca 13 Aralık Erdal Erenin asılmış olduğu bir gündür; 16 yaşında bir genç düşünceinden korkupta, onu idama götürenler bu gün, hala bu gücün karşısında duramadıklarının bir göstergesidirde bu festival. Burada bu kadar insanı toplamak ve onlara politik noktada, sanatla bütünlüklü bir bilinç sunmak, bu düşünceleri taşımak çok güzel.

Buradan gençlere bir mesajınız var mı?

Hasan Sağlam: 20 yıldır yapılan bu festivalin hala ilk gün gibi dinamik ve canlı olması, bir yirmi yıl daha böyle olumlu gideceğini gösteriyor. Gençlik bir çok şeyi değiştirecek bir kabiliyete sahiptir. Onların bu dinamikliği dünyanın sehrinide değiştirecektir. Önemli olan bunu örgütlü bir güce çevirmesidir.

Gelecek yılki festivale önerileriniz var mı?

Hasan Sağlam: Sanırım her sene aynı yerde yapılıyor. Önerim, daha değişik yerlerde yapılması ve farklı ülkelerden grupların katılmasıdır.

Grup KALAMU

Daha önce YDG'nin Kültür-Sanat festivaline katıldınız mı?

KALAMU: Evet, ikinci kez katıyoruz. Ayrıca 4 yıl önce ATİK'in bir gecesine katılmıştık, tekrar sizinle olmak çok güzel bir duygu.

Festival sizin için ne ifade ediyor?

KALAMU: Bizim için bu festival önem-

li, çünkü farklı kültürleri birleştiriyor. Biz Güney İtalya'dan geliyoruz. Bu festival farklı kültürlerden enternasyonal dayanışmayı geliştiriyor. İtalya'dan, Şili'den, Türkiye ve Kürdistan'dan bir çok farklı kültürleri birleştiriyor. YDG çok güzel bir festival örgütlemiş. Bizde burada yeni yeni arkadaşlarla tanışıyoruz. Ve daha önce tanıştığımız arkadaşlarımızı görüyoruz. Buda ayrı bir sevinç katıyor.

Buradan YDG'ye ve yoz kültüre karşı alternatif yaratan devrimci gençliğe mesajınız var mı?

KALAMU: Gençlik bir toplumun en dinamik parçasıdır. Gençler her zaman, her yerde birbiriyle kaynaşır, tanışır, sohbet etmenin yollarını bulur. Gençlik birleştiricidir. Bu yüzden bu mücadeleyi sürdürmek önemli. Bizde hep birlikte bu mücadeleyi geliştirmeli ve birlikte yoz kültüre karşı bir alternatif oluşturmalıyız, çünkü biz değiştirmek istiyoruz ve değiştireceğiz. Bu bağlamda: 'Un altro mondo e possibile' (başka bir dünya mümkün). Bunu başarmakta bizim elimizde. Bu yüzden gençlik mücadelesini büyütmeli ve geliştirmeliyiz.

Gelecek yılki festivale önerileriniz var mı?

KALAMU: Daha enternasyonal daha fazla kültürlerden, gruplarla tanışmak

istiyoruz. Örneğin Afrika, Amerika ve Avrupa'dan gruplarla birlikte sahnede olmak istiyoruz.

Momo Style

Festivale ilk katılışınız mı?

Aliyar Kınık: Bu ilk katılışım. Festivali çok beğendim. Çok iyi müzisyenlerle tanışma fırsatı buldum. Arkadaşlara bizleri buraya davet etiketleri için teşekkür ediyorum.

Festival sizin için ne ifade ediyor?

Aliyar Kınık: Bence festival katılım dalları üzerine yapılmalı. Sonrasında dereceye giren gruplarla ve katılımcılarla konser verilirse daha güzel olur.

YDG'yi tanıyormusunuz?

Evet, bir arkadaş üzerine tanıştım. Çok fazla hakkında birşey bilmiyorum. Ama bu festivalde biraz daha yakından YDG'yi tanıma fırsatım oldu.

Grup HAYKIRIŞ'dan Mansur Festival sizin için ne anlam ifade ediyor?

Mansur: Festival YDG ile tanışmama vesile oldu. Gençlik Kültür-Sanat Festi-

vali Avrupa'da yaşayan türkiyeli göçmen gençliğin sanatsal çalışmalarını sunabileceği ve bu bağlamda devrimci sanatla tanışması ve teşvik etmesi açısından oldukça önemlidir. Bugün festivale katılan yüzlerce genç arkadaşlar YDG ile tanışma olanağı yakaladı. Tabii ki bununla birlikte YDG'nin Kültür-Sanat'a yaklaşımını görmüş oldular.

Bu günün ayrıcalıklı olması 20. Yıl gibi oldukça önemli olan Gençlik örgütünün kutlanması demektir. Kurulduğu günden bu güne 20 yıldır kesintisiz düzenlenen kararlı ve iddali devam eden festivali ve YDG nin kararlı ve iddali duruşu bizler açısından da önemli, bunun için YDG'ye teşekkür ediyorum.

Buradan YDG'ye ve yoz kültüre karşı alternatif yaratan devrimci gençliğe mesajınız var mı?

YDG nin kurulduğu dönemde başta iltica eden gençler olmak üzere Türkiye'den yeni gelmiş genç arkadaşlardan oluşmaktadır. Bu süre içerisinde Avrupa'da doğmuş ve Kapitalist Emperyalist kültürün empoze edilen gençlikten oluşmaktadır. Bu gençliğe elbette günümüz koşullarında alternatif sunmak devrimci bir duruştur...

Festival komitesine önerileriniz var mı?

Ömüzdeki yıllarda kurumlarımız sanatsal çalışmalara önem vermelidir. Aksi taktirde Devrimci kültür sanat cephesini oluşturmak mümkün değildir. Festivallerimiz daha kaliteli ve geniş kitlelere ulaşması için sanatsal çalışmalarımızı önemsemeliyiz.

Umud Akar

Festival sizin için ne anlam ifade ediyor?

Umud Akar: Festival çok ilginç. Bir

çok konsere gittiğim halde buranın ayrı bir havası ve atmosferi var. Genç arkadaşlar tarafından düzenlenen festival, bu derece iyi olması sevindirici, arka planda eksiklikler olsada, bu hiç bir şekilde yansıtılmıyor bizlere. Dışarıya doğru gerçekten pozitif bir enerji veriliyor. Geçen yılki festival Yılmaz Güney'e atfedilmiş ve yarışma şeklinde olmuştu. Her sene aynı şekilde yapmaktansa, bazen değişikliğe gidilmesi olumludur, ben bunu güzel buluyorum.

Gençliğe bir mesajınız var mı?

Umud Akar: Bizler on, yirmi yıl önce bu işlerle uğraşırken, belki biraz daha kolaydı. Çünkü anne ve babalarımız, çevremiz bu işlerle uğraşıyordu, ve bizimde bu davranın içinde bulunmamız daha kolay oluyordu. Tabii şu dönem gençlerin üzerinde daha çok baskı var. Örneğin her taraftan reklamlar var; şöyle giyineceksin, şöyle yapacaksın, bu arabayı kullanacaksın vs. Ne yazık ki bu baskıya fazla karşılık veremiyoruz. Bizim gençlere vereceğimiz tek şey var, oda bizim fikirlerimizin, düşüncelerimizin boş olmadığını onlarla paylaşmak. Biz ne kadar gençlerimizle sohbet edebilirsek, konuşabilirsek, onlara bu tür etkinliklerde yapabilecek görevler vererek, ozaman gençliği desteklemiş oluruz. Dönem ve gençlik bir değişim içerisinde, bunu unutmamak lazımdır.

Festival komitesine önerileriniz var mı?

Umud Akar: İlk önerim böyle devam edilmesi. Yirminci yıl oluyor ve gerçekten bir hayretle izliyorum. Bu tür festivaller çok yapıldı. Ben Viyana'da yaşıyorum, orada da 3-4 yıl yapılıyor ondan sonra bırakıyorlar, ilgileri değişiyor gençlerin. Fakat burası bir kültür haline gelmiş. Bunu başkalarından devir almışlar ve gençler kendileri taşıyorlar festivali. Bu güzellik kedisini yüzlerinden ve davranışlarından belli ediyor. Eğer bizler bu gücü saygıyla karşılırsak, onlarda kazanımları bir sonraki generasyona taşıyabiliriz.

Grup Şiar

Festival sizin için ne anlam ifade ediyor?

İlkin şunu belirtmek istiyorum. Bizlerin Grup Şiar olarak sahneye çıkmamız,

YDG sayesinde gerçekleşti. Burda YDG'nin çok büyük bir önemi var. Bizi geliştirmede, kendi siyasi ve ideolojik düşüncesiyle ve duruşuyla güçlendiren ve sürekli bize ilham kaynağı olan bir YDG söz konusu. Bizler YDG festivallerinde de bir çok kez yer aldık, bu anlamıyla, yarışmalarada katıldık, bu yarışmada birinci olduktan sonra kendimizi sürekli geliştirdik. Bugün büyük bir onur ve gururla 20. Yıl festivalinde yer almaktayız. Gençlik Kültür-Sanat Festivali bugün yoz kültüre karşı ciddi bir duruş sergiliyor. Bunu yirmi yıldır yapıyor, bu devrimci duruş alkışlanmasını gerektirmektedir.

Bu yıl yarışma olmamasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yarışmaların olması gereken birşey. Ama biz burda burjuvazinin yaptığı bir şekilde yarışma yapmıyoruz. Genç sanat-

çı adaylarımızın gelişmeleri için, jüri üyelerinin eleştirileri üzerinde, bir yarışma düzenleniyordu her yıl. Bugün bir kutlama şeklinde gerçekleşiyor. Buda yirminci yıldönümünden kaynaklı olmasındandır. Bu yarışma, Avrupa'da kültür sanat ile ilgilenen gençliğe, sürekli bir ilham kaynağı olan bir yarışmadır. Bu formatı bozmamak gerekiyor. Ayrıca Avrupa'da devrimci demokrat gençler üzerinde çok ciddi bir etki bırakmıştır.

Gençliğe bir mesajınız var mı?

Devrimci sanatçının niteliğini pratiği belirler. Bu şu demektir: Sadece sahnede bir duruş sergilemek yeterli değil, hayatın her alanında mücadeleyi sürdürmektir ve kendi sanatını kendi duruşunu, sürekli geliştirmektir. Biz bunu yıllardır yapıyoruz ve bundan vaz geçmeyeceğiz.

Festival komitesine önerileriniz var mı?

Özellikle gençliğin üzerinde çok ciddi yozlaştırma ve saldırılar var. Onlar gençleri devrimci mücadeleden alı koyma gibi hedefleri var. Bu, medya, okul ve sistemin ulaştığı her alanlarda gerçekleşiyor. Dolayısıyla YDG komitesi bunun bilincinde olarak her yıl düzenli olarak, hiç pes etmeden bu festivali gerçekleştirmek zorundadır. Bu YDG'nin başta gelen görevlerinden birisidir. Tabii ki bu bağlamda genç olmayan arkadaşlarımızda destek sunmaları gerekiyor ki, bu mücadele gelişsin ve yeşersin. Böylece YDG'nin de mücadele alanı gelişsin.

Özden Özoğul

Festivaevi ilk kez mi katılıyorsunuz ve festivalimiz ile ilgili düşünceleriniz nelerdir?

Özden Özoğul: Ben üç dönemdir müzik jürisinde yer alıyorum. Bu yılda ilk kez müzisyen olarak katılıyorum. Sadece gençleri kapsayan böyle bir festivali ilk kez görüyorum. Türkiye'de böyle etkin-

likler oluyor fakat buranın koşulları açısından gördüğüm ikinci bir festival olsa, belki değerlendirme şansım daha iyi olacak. Avrupa'da yaşayan gençler açısından olumlu buluyorum. İhtiyaca cevap veriyormu vermiyormu, burası belki sorgulanabilir, ama gençleri bir araya getirmek, sahnede birşeyleri sergilemek, gençler için önemli. Birazda sıradanlaşan üretim gelmeye başladı, yani şiir ve öykü dışında, gençlerin kendi üretimi dışında, daha çok hazır eserler tercih ediliyor. Buda daha çok popüler kültürün etkisi bence.

Festival sizin için ne anlam ifade ediyor?

Özden Özoğul: Benim dikkatimi çeken şey, bu festival eğer alternatif ise, daha da üretici şeyler yapılmalıdır. Bu yönlü desteklenirse yarına daha çok getirisi olacaktır. Sadece tanınmış ezgileri söylemek yetmiyor. Gençlerde sanat taklitlen başlıyor ama bir süre sonra bundan sıyrılmak gerekiyor.

Bu yıl yarışma olmamasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Özden Özoğul: Festivalin bu şekilde gerçekleşmesi istisna olduğunu düşünüyorum, yirminci yıl vesilesiye böyle düzenlenmiş. Hatta geçen festivallerde birinci, ikinci veya üçüncü olanlar bu festivale çıkartılacaktı. Fakat bu böyle olmadığını görüyorum. Geline aşamada, kazanımları göstermek açısından daha iyi olurdu.

Gençliğe bir mesajınız var mı?

Özden Özoğul: Herkes birilerine tavsiyelerde bulunuyor ama biz bunları neka-

dar hayatımıza uyguluyoruz? Gençlerin ihtiyaçları iyi analiz edilmesi gerekiyor. Türkiye'deki gençlik ile buradaki gençlik çok farklı. Sanatın hayata ilişki kurması noktasında çok önemi var, gençlere bunu kavratmamız lazım. İyi bir bağ kurmak için iyi bir araçtır sanat. Gençlerin burada bulunması ve kendilerini ifade etmeleri çok iyidir.

Festival komitesine önerileriniz var mı?

Özden Özoğul: Önerilerimi bugüne kadar arkadaşlara ilettim. Festival iki güne bölünebilir. Hem katılımcılar hem dinleyiciler açısından çok yorucu oluyor. Bir önerim, sadece enstrümental icraatları sergilemek olabilir. Örneğin sadece bir piano dinlentisi niye olmasın. Bu yılki festival biraz daha kitlesel olabilirdi. Burada çok güzel başarılar elde edilmiş, fakat bunları daha iyisini yapma çabasına girmemiz gerekiyor.

Oğuz Akşaç

Festival hakkında düşüncelerinizi öğ-

renebilir miyiz?

Oğuz Akşaç: Festival bir fikir olarak düşünülebilir, bir şeylerin bütünlüğüdür. Onu üreten insanlarla birlikte bir coşkuya, bir şenliğe dönüşmesidir aslında. Var oluş biçimi kendiliğinden bir alternatif öge taşıyor. Yaşama karşı bir duruş var burada. Bazıları yiyeyim, içeyim, keyfime bakayım diye düşünebilir.

Hayatın böylede bir yanı vardır aslında, ama yaşamın bizden sonraki kuşaklara bir anlam vermesi için bizlerin yapma zorunda olduğumuz şeylerde var. Bizden sonraki kuşaklara yaşamı bilen, eğitilmiş kültürlü bir insan topluluğu bırakalım. O topluluk sadece oy vererek değil, oy verdiği bakış açısının içinde fikirler üretmesidir. Böyle dertlerimiz var. Çünkü biz hayatın geniş alanlarını kucaklayabilen bir toplum yaratmak istiyoruz. Bunun için bir festivalle kutluyoruz. Yani bir biçimin içerisinden olmaktan daha çok, bir biçimi oluşturma iddasında olan kişileriz. Temel olan bu aslında. Onun için festival nasıl olmalıdan daha çok, o coşkuyu nasıl yaşatabiliriz. Soruda kapitalizme karşı, emperyalizme karşı vs. kullanılıyor. Bizim birşeylere karşı olma ihtiyacımız yok. Bizim bulunduğumuz yer doğru, biz buna inanıyoruz, bundan kaynaklı biz sadece kendimizi ifade edelim.

Festival komitesine önerileriniz var mı?

Oğuz Akşaç: Çok kültürlerin içerisinde yaşıyoruz Avrupa'da. Her kültürün güzel yanlarını yaşamımıza katmamız gerekir. Bunu festivallerimizde katmalıyız. İnsanlarımız için Avrupa bir anlamda 'vatan' olmaya başladı. Ozaman bir vatan gibi sahiplenmesi gerekmektedir. Böyle olduğunda o çok kültürün içinde başka bir bakış açısı çıkacaktır. Tabii ki öz vatanını unutmadan.

Grup Zivana

Festivale ilk kez mi katılıyorsunuz ve festivalimiz hakkında düşünceleriniz nelerdir?

Grup Zivana: Ben festivale ilk kez katılıyorum. Fakat YDG bünyesinde gitar dersi verdiğim öğrencilerin festivale önceden katıldıklarını biliyorum. Festival

halkların toplandığı, fikir alışverişi yapıldığı, müziklerin dinlendiği bir buluşma

ve bunu güzel buluyorum açıkcası. Ben burayı tabii ki alternatif bir festival olarak değerlendiriyorum. Çok kültürlü bir festival. Katılımların daha fazla olmasını diliyoruz, çünkü böyle etkinlikler Almanya'da fazla yapılmadığını görüyorum.

Gençliğe bir mesajınız var mı?

Grup Zivana: Var. Ben kendimde Türkiye'de belli siyasi çevrelerden gelmekteyim. Bunları burada başarmak daha da zor. Avrupa kendisine daha demokratik desede, ben buna kişi olarak inanmıyorum. Daha fazla çalışmak gerekiyor. Bu iş kesinlikle örgütlü mücadeleden geçer.

Festival komitesine önerileriniz var mı?

Grup Zivana: Her zaman çeşitliliği savunuyorum, festival dahada enternasyonal olması gerekiyor. Maddi acidan zorluklar olsada, demokratik çevrelere yayılması bir ihtiyaç olarak görüyorum.

Gökkuşuğu Sanat Atölyesinden Mustafa

Festival hakkında düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Mustafa: Biz Gökkuşuğu sanat atölyesi olarak, bir çok grup gibi bu festivalin ürünüyüz. Neticede öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, böylesi sınıflı dünyada, emperyalist kapitalist yoz kültür ile cebeleşen bir gençlik ile karşı karşıyayız. Bu gençliğin yoz kültürden birazda olsa uzaklaşması kendi öz değer yargılarını tekrar topluma yansıtması muazzam bir çaba. YDG böylesi bir muazzam çalışmayı gençliğe sunuyor. Avrupa'da bunu yapan az kurum var ve YDG bunun içerisinde çok mütevazı bir yer alıyor.

Gençliğe bir mesajınız var mı?

Mustafa: Mesajdan öte bizim yapacaklarımız çok önemli. Kitlelerle karşı karşıya geldiğimizde şöyle söylemlerle karşılaşıyoruz: Uzun zamandır varlığını sürdüren bir kurum olarak daha da gelişebilirdi, daha çok sanat atölyeleri yaratabilirdi. Bunlar doğrudur. Burada asıl görev YDG ye düşüyor. YDG bundan sonra daha kalıcı sanatsal guruplar nasıl oluşturabilir. Bunun üzerinden nitelikli tartışmalar yürütülmesi gerekmektedir. Belkide gelecekte, 20 yıl yada 30 yıl sonraki gençlik bizlere emeklerimizden dolayı bizleri unutmayacaklarını düşünüyorum. Buradaki çağrımız şu: bütün YDG bünyesindeki gençliğin, halk geçliğini örgütlemesidir.

Festival komitesine önerileriniz var mı?

Mustafa: Şimdi bu sene yarışmanın olmaması, bir şölen şeklinde gelişmesi 20. yıla özgün bir olay. Ancak yarışmadan kastımız bizim dışımızdaki halk gençliğinin hünelerini, kitlelere sunması için önemli bir fırsat. Şu konuda ısrarcı olmamız gerekiyor. Halk gençliğinin tüm amatör çalışmalarını sahnede yansıtması gerekmektedir. Bu basit bir yarışma değildir. Buradaki amaç gençlerin kendi ürettiklerini sahnede yansıtmasıdır, yani üretime dayalı bir festivaldir aynı zamanda. Tabii ki festival alanlarda ciddi örgütlenmesi gerekiyor. Bizim dışımızdaki gençliği bu festivale katmaya çabalamalıyız. Festivalimiz anti-faşist anti-emperyalist mücadelede çok önemli bir mevzi.

Avusturya`da Tasarruf (Soygun) Paketi ve Getirileri

Avrupa`da burjuvazinin yarattığı mali krizin işçi ve emekçiler üzerinden somut olarak aşılması anlamına gelen 'Tasarruf' paketlerinin bir uygulanma ülkesi de Avus-

ken de, özellikle göçmenlere yönelik ırkçı ve ayrımcı düzenlemeler başta olmak üzere ırkçı ve faşizan söylemlerle Avusturya burjuvazisi kitleler içerisinde ağır bir ma-

etkileyecek olan uygulamalar yürürlüğe sokulmak istenmektedir. Bunlar tekel maddelerinde zam, devletin sosyal projelere ayırdığı ekonomik meblağda tasarruf, Vakıf vergilerinde artış gibi daha bir çok farklı alanlardaki uygulamaları hükümet yürürlüğe sokmayı hedeflemektedir. 2011 yılıyla birlikte uygulanmak istenen 'tasarruf' paketi düzenlemesi, 22 Aralık 2010 tarihinde federal meclisten geçmeyi beklemektedir. Hükümet bu şekilde 11 milyon avroyu işçi ve emekçilerin emeğinden çalarak 2014 yılına kadar 'tasarruf' etmeyi hedeflemektedir.

Avusturya`da ise sınıf mücadelesi bakımından değerlendirmek gerekirse, özellikle geçtiğimiz yıl öğrenci hareketinin yarattığı mücadele pratiği ile birlikte önemli bir karşı koyuş sürecinin olduğunu söylemek gerekmektedir. Sınıf mücadelesi bakımından, bu noktada henüz sınıfın öncü bir gücünün olamaması gerçekliğinden kaynaklı gelişen hareketin kendiliğinden bir biçim almasına neden olmaktadır. Tabii ki bu gerçeklik uluslararası devrimci hareketin, özelde ise Avrupa`daki devrimci mücadelenin somut gelişimi ve koşullarına bağlıdır.

'Tasarruf' paketi bağlamında son süreçte mücadelenin gelişimi anlamında örgütsel yapılanma düzeyine baktığımızda, 29.11.2010 tarihinde gerçekleşen ve önemli kitleli katılımın gerçekleştiği merkezi yürüyüş öncesinde oluşturulan ve işleyişleri devam eden yerel platformların bu anlamıyla çok önemli bir yerde durduğunu söylemek gerekir. Yerel platformlar, Viyana`da yaklaşık 13 bin kişinin katıldığı merkezi yürüyüş öncesinde ger-

çilerin, halk gençliğinin, memur ve emeklilerin sorunlarının birbirinden ayrı olmadığının propagandasını yapmak önemli bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Zira bu sorunların kapitalizmin bütünlüklü saldırıları olduğunu kavramak ve kavratmak devrimci bir görevdir.

Örneğin; ÖGB`nin (Avusturya Sendikalar Birliğinin) 'tasarruf' paketi sürecinde, sadece söylemde kalan esnek talepleri mücadelenin nasıl frenlenmek istediğini bizlere göstermektedir.

Bu anlamıyla Avusturya`da kurumlarımızın merkezinden yereline kadar, somut çalışmamızın ana merkezini 'tasarruf' paketi kapsamında, kapitalist sisteme karşı mücadele oluşturmalıdır. Doğal olarak taleplerimizin bu anlamıyla ilerici ve politik niteliği olmalıdır. Somut pratiğin bize bütünüyle gösterdiği gibi, sınıfın öz-örgütlülüklerinde örgütlenmek ertelenemez bir perspektif niteliğindedir. Bu anlamıyla, sendikal mücadele içerisinde olmak ve bizzat örgütsel pratikler oluşturmak taleplerimize uygunluk arz eden bir pratik olduğunu belirtelim. Bu süreç içerisinde Komintern, alternatif sendikal çalışmamızın ATIGF olarak Avusturya geneline yaygınlaştırılması hedefimiz olmalıdır.

Göçmen işçi ve emekçiler ile yerli işçi ve emekçilerin sömürü düzenine karşı mücadelesinin ortak olduğunu bu süreçte daha da fazla öne çıkarmak ve özelde`de göçmen kitlelerin sorunlarına politik biçimde sahip çıkılmalarını sağlamak bu konuda politik çalışmalar örgütlemeyi de gerektirmektedir.

Yürüyüşler sonucunda hükümetin belirli anlamda geri adım atması ve esnek

turya. Avusturya devleti, Avrupa Birliği'nin ve özelde`de Batı Avrupa emperyalist ülkelerinin yeni sömürü hedefi anlamına gelen tasarruf paketini uygulama sürecine girmekte. Avusturya burjuvazisinin, SPÖ-ÖVP (Avusturya Sosyal Demokrat Partisi - Avusturya Halk Partisi) koalisyon hükümeti üzerinden yaptığı açıklamalarda en dikkat çekici nokta ise krizin aşılması ve Avusturya Devleti olarak iktisadi ve ekonomik yapının temelini koruyabilmek için bu uygulamanın yasallaşması gerekiyor denmekte. Bu büyük yalana bir de kitleleri manüple etmek amacıyla başta devlet kurumları ve egemen medya üzerinden yaratmaya çalıştıkları bilinç bulanıklığı eklenmektedir. Uygulamaların sözde ekonomik ve iktisadi altyapıyı geliştireceği söyleminin hiç bir şekilde gerçeği yansıtmadığını geçmiş dönemlerde başta eğitim alanında sözde tasarruf anlamında uluslararası sermayenin hedef ve uygulamalarına bağlı olarak geliştirdikleri düzenlemelerle görüldüğünü söylemek gerekir. Avusturya`da tasarruf paketi sömürü düzenini azgınlaştırma ve Avrupa Birliği emperyalizminin uluslararası çıkarlarına ve tekelci burjuvazinin daha fazla kar üzerinden krizi Avrupa`da başta göçmen emekçiler olmak üzere genel olarak işçi ve emekçiler üzerine yığma ve sistemsel krizi geçici de olsa aşma girişimi olduğunu bilince çıkarmak gerekmektedir.

Avusturya`da ise 'tasarruf' paketi, özellikle Batı Avrupa emperyalist ülkelerinin krizi işçi ve emekçilerin üzerinden atlatma hedefinin bir parçası olarak düzenlenmektedir. Avusturya burjuvazisi, AB emperyalistlerinin sömürüyü azgınlaştırma ve özellikle işçi ve emekçilerin sosyal, ekonomik ve demokratik taleplerinin bütünlüklü gasp edilmesi anlamına gelen tasarruf (soygun) paketini kendi özgülünde ciddi saldırılarla geliştirmektedir. SPÖ-ÖVP hükümeti üzerinden gerçekleştirilen bu saldırılar esasta işçi ve emekçiler şahsında top-yekün bir saldırdır. Bu gerçekleştirilir-

nüpülasyon politikası izlemektedir. Devlet ırkçılığının Avusturya`daki somut bir yansıması olarak, toplumsal iç faşistleşmenin gelişmesi de bu anlamıyla bir tesadüf değildir. Örneğin; faşist FPÖ'nün (Avusturya Özgürlükçü Partisi) genel başkanı HC-Strache'nin 'tasarruf paketi' kapsamında yabancıların Avusturya`da olmayan çocuklarının para yardımını kesme talebi bu saldırının göçmenler üzerinden nasıl sürdürüldüğünü göstermektedir. Yine buna bağlı olarak da yukarı Avusturya eyalet hükümetindeki FPÖ'lü bakan Haimbuchner göçmenlere ev yardımı ve belediye evi verilmesinde almanca bilmeyi zorunlu koşul olarak getirmesi bu sürecin devamıdır. 40 yılı geçkin bir süredir toplumsal kesim olarak Avusturya`da yaşayan göçmen kökenli işçi ve emekçilerin bu süre içerisinde Avusturya`daki genel ekonomiye ve refaha katkıları egemen güçler tarafından görmezden gelinmektedir.

Göçmenler üzerindeki saldırının haricinde ise genel olarak bu saldırılara temelde aile yardımında kesintinin yapılması ve aile yardımı yaşınının 26`dan 24 yaşına indirilmesi.; eşlerden birinin herhangi bir geliri bulunmaması halinde emekli çiftlere ödenen tek başına geçimi temin etme vergi muafiyetinin (yılda 364.- Euro) kesilmesi. Engellilere ödenen bakım parasının verilmesinin zorlaştırılması ve yine öğrenci gençliğin temel haklarına yönelik saldırıların 'tasarruf' paketi kapsamında yapılması. Paketteki düzenlemelere bağlı olarak daha şimdiden halk gençliğine mensup öğrenci gençliğin %60`ı öğrenimini karşılayabilmek için çalışmak zorundadır. Bu gerçeklik ise özellikle ilk etapta öğrenci göçmen gençliği etkilemektedir. Buna bağlı olarak eğitim ve öğrenim önündeki zorlukların daha da fazlaştırılması ile eğitim ve öğrenimin önünde ciddi engeller yürürlüğe sokulmak istenmektedir.

Öne çıkan bu saldırı hedeflerinin dışında ise kısacası dar gelirli toplumsal düzeyde yaşam koşullarının bütününde

çekleştirdikleri eylemlerle bu sürecin temelini oluşturulmasını sağladılar. Yalnız, Avusturya`da özellikle neo-liberal politikaların bir yansıması olarak mücadelenin sosyal demokrasinin uzlaşıcı politikalarına bağlı olarak kendisini ilerici politik taleplerden koparması ve tek tek taleplere indirgenmesi doğal olarak hareketin daha da ileriye gitmesini engelleyebilmektedir.

Bu anlamıyla kadın-erkek işçi ve emek-

çilerin ve sokağın gücünü göstermektedir. Aile yardımı ve emeklilik düzenlemeleri noktasında devletin belirli anlamda geri adım atmış olması önem teşkil etmektedir. Yalnız bunun yeterli olmadığını ve somut pratiğin işçi ve emekçileri öz sorunları üzerinden örgütleyebilmek için geliştirilmesi gerektiğini unutmamalıyız ve bu objektif gerçekliği esas almalıyız.

AVUSTURYA HÜKÜMETİ 'TASARRUF' PAKETİ İLE SİSTEM KRİZİNİN FATURASINI EMEKÇİLERE ÇIKARMAK İSTİYOR

Avusturya Hükümeti ortaya çıkan krizin ardından, bankalara 100 milyar Euro'ya yakın para vererek onların yeni spekülasyonlara atılmalarını imkan sağlarken, 2010 da hazırladığı tasarruf paketiyle bu paraları yerli -göçmen emekçilerden, işsizlerden, emeklilerden geri almak istiyor. Gündeme getirilen tasarruf paketinin yürürlüğe girmesiyle, Avusturya'da dar ve orta gelirli emekçilerin yaşam koşulları daha da zorlaşacak.

Hükümetin ve onun arkasında duran büyük sermayenin bundan hedeflediği 2014 yılına kadar toplam 11 milyar Euro tasarruf edip gelir sağlamaktır. Böylece AB-içindeki % 3 lük Maastricht-Kriterine ulaşarak kendisini AB-içinde örnek öğrenci olarak lanse etmeyi planlamaktadırlar.

Avusturya hükümeti nasıl ve hangi

alanlarda tasarrufa gidip yeni gelirler sağlayacak?

Aile yardımında kısıntılar:

- Yüksek okul ve üniversite okuyan öğrencilerin aile yardımı alma süresi 26 yaştan 24 yaşa indirilecek.
- 18-21 yaş arasındaki İş Bulma Kurumuna kayıtlı iş arayan gençlerin aile yardımı tamamen kesilecek.
- Çırak eğitiminden sonra aile yardımı tamamen kesilecek.
- 3 çocuktan itibaren çok çocuklu ailelere ödenen ek aile yardımı tamamen kesilecek.
- 2008'de yürürlüğe konulan yasayla her yıl eylül ayında – okul başlarken – ödenen 13. aile yardımı tamamen kaldırılacak; bunun yerine sadece okula giden çocuklara (6-15 yaş arası) için bir seferliğine 100.- Euro verilecek.

Araç yakıt fiyatları daha fazla el / cep yakacak:

- 2011'den itibaren yakıt vergisi artacak.

- Böylelikle benzin fiyatı bir litrede 4 cent, mazotta ise bir litrede 5 cent artacak.

Konsolosluk, askeri alanlar ve siyasi partiler üzerinde tasarrufa gidilecek:

- Yurt dışındaki bir çok Avusturya konsoloslukları kapatılacak.
- Askeri alanda alınması planlanan askeri malzemenin alımı durdurulacak ve askeriye ait kimi panzerler satılarak tasarruf edilecek.
- Devlet bu yasa ile siyasi partilere ödenen yardımlarda da tasarruf edecek.

Emeklilik ve bakım parasında kesintiler olacak:

- Emeklilik için gerekli olan sigorta yıllarını erken dolduran kişileri kapsayan Hacklerpension (polisler de dahil olmak üzere ağır işlerde uzun yıllar – 35 - 40 – çalışanlar) anlaşmasında kısıtlamalar yapılacak.
- Erkeklerde 45 yıl, kadınlarda ise 40 yıl sosyal sigorta ödemiş kişilerin malulen / erken emekli olabilmeleri zorlaşacak.

- Eksik kalan sigorta yıllarını para ile kapatma olanağı bu yeni yasa ile daha da pahalılaşacak. (Aylığı 350.- Avro)

- 2011'den itibaren engelli bakım parası için yapılan başvuruların onayı daha da zorlaşacak. Özellikle 1. ve 2. basamak düzeyinde engelliler için bakım parası alanların denetimi arttırılacak. Bunun yerine 6. basamakta ödenen bakım parası 18,- Euro artacak.

Hukuk alanında tasarruflar:

- Mahkemelerde devlete ödenen ödeneklere zam gelecek.
- Hukuk okuyan öğrencilerin mecburi olan mahkeme içerisindeki staj yılları 9 aydan 5 aya düşürülecek.
- Bir çok mahkeme binasının giderlerinde tasarruf edilecek.
- İltica danıştayındaki dosyaların hızlı sonuçlandırılmasıyla birlikte 2013/2014 yılından itibaren çalışan memurlar ¼ azaltılacak.

- Devlet kurumlarının yeminli tercüman masraflarından tasarruf etmek amacıyla devlet kurumlarının tüymeyimli çevirmenlik hizmetleri özel bir şirkete devredilecek. Bu şirkette bu hizmetleri yeminli tercümanlık uzmanlığı aranmaksızın en ucuza çalışana yaptırılacak.

Okullardaki kesintiler:

- Tam gün okul sistemi için 80 Milyon Euro harcanacak, fakat bunun yerine diğer projelerde tasarrufa gidilecek.
- Okul inşa projeleri ertelenecek.
- Yüksek okullarda verilen ahlak dersi kalkacak.
- Sınıfı tekrarlayan öğrenci sayısını düşürmeyi hedefleyen projelerin maddi devlet kaynağı kesilecek.
- İki dilli okulların geliştirilmesinde tasarruf edilecek.
- Öğrenci sayısının gittikçe düşmesinden dolayı eğitim alanında 2014 yılına kadar 320 Milyon Euro daha tasarruf edilecek.

Devlet projelerinde tasarruf:

- Koralm-Tüneli ve Brennerbasis-Tüneli projeleri durdurulacak.
- Bu tasarruflar 527 Milyon Euro tutarındaki 4. Linz Köprü-Projesini ne kadar etkileyeceği henüz açık değil. Bununla ilgili önümüzdeki günlerde hükümet ayrıca açıklama yapacağını söyledi.

Tekel maddelerine zam:

- Tekel vergisi sigarada paket başına 25 ile 35 cent arası artacak.
- Devlet bu zamlarla 100 ile 150 Milyon Euro arası ek gelir sağlamış olacak.

Banka vergilerine zam:

- Banka vergileri bankanın büyüklüğüne göre 1 Milyar Euro cirodan itibaren

ren % 0,04 ile 0,08 arası artacak.

- Bankaustria, Erste, Raiffeisen, Bawag ve Hypo Bankaları 20 Milyar Euro bilanço büyüklüğüne göre daha fazla vergi ödeyecek.

Vakıf vergilerinde artış olacak:

- Vakıfların elde ettiği faiz gelirlerinin vergisi % 12,5 den % 25'e yükselecek.

Hava taşımacılığında tasarruf:

- Almanya modeli örnek alınarak Avrupa Birliği uçuşlarında 8 Euro; uzun ve diğer uçuşlarda ise 40 Euro'ya varan uçuş-bilet-vergisi alınacak.

Hükümet, gelecek yıl başından itibaren yürürlüğe sokmaya çalıştığı bu tasarruf paketini parlamentoya sundu. Bu paketini 22 Aralık 2010 tarihine kadar federal meclisten geçirmek istiyor.

Böylesi bir paketin çıkarılmak istendiği duyulur duyulmaz esas olarak yüksek öğrenim gençliği ve sivil toplum kurumları ve çalışanlarının başlattığı bir protesto hareketi tüm Avusturya'da başladı. Avusturya Sendikalar Birliği (ÖGB) yönetimi sadece bu 'tasarruf' paketindeki aşırılıkların düzeltilmesini laf düzeyinde talep etti.

VTİD'de eğitim ve sağlık toplantıları devam ediyor!

Faaliyetlerini ATİGF çatısı altında sürdüren derneklerden biri olan VTİD'de, Gülfidan Sarier'in moderatörlüğünü yaptığı; Reva Akkuş, Suna Köse ve Cengiz Tatlılıoğlu'nun konuşmacı olarak katıldığı eğitim paneli, katılımcılar tarafından ilgiyle izlendi.

MEHMET YALÇIN

Avusturya çapında faaliyet sürdüren Avusturya Türkiyeli İşçi Gençlik Federasyonu ATİGF'in Viyana'daki bağlı kurumu olan Viyana Türkiyeli İşçiler Derneği (VTİD), bugüne kadar sağlık, eğitim, politika gibi birçok değişik alanda güncel konuları içeren çok sayıda etkinliğe imza attı. VTİD bu etkinliklerine, 5 Aralık 2010 tarihinde bir yenisini daha ekleyerek, eğitimle ilgili bir tartışma organize etti. Bu çalışma, öncelikle öğrencileri ve ebeveynlerini ilgilendiriyordu. Geleneksel Pazar Kahvaltısı'ndan hemen sonra gerçekleştirilen panelde konuşmacı olarak rehber öğretmen ve

psikoterapist Reva Akkuş, sosyal danışman Suna Köse ve öğretmen Cengiz Tatlılıoğlu yer aldı. İnter Face adlı kurum çalışanlarından Gülfidan Sarier'in yönettiği panel, önemli konulara dikkat çekilen verimli bir çalışma oldu.

VTİD Yönetim Kurulu adına yapılan selamlama konuşmasından sonra moderatör Gülfidan Sarier, panelin gidişatı ve konusuyla ilgili kısa bir sunuş yapıp sözü panalistlere verdi. İlk konuşmacı Cengiz Tatlılıoğlu öncelikle veli-öğrenci, öğrenci-öğretmen, öğretmen-veli arasındaki iletişim ve birlikte çalışmanın önemine vurgu yaptı. Ardından, Avusturya'daki okul sisteminde izlenen aşamaları ve her bir aşamanın özelliklerini ayrıntılı olarak anlattı.

Daha sonra söz alan sosyal danışman Suna Köse, temel eğitimin içeriğine değindi, gençlerin lise ve dengi okullara yönlendirilmelerinin, onların geleceğinde oynayacağı rolün önemi-

ne değindi. Ebeveynlerin, çocuklarının motivasyonunu bozabilecek "yapamazsın", "başaramazsın" gibi sözlerden kaçınmaları gerektiğine dikkat çeken Köse, tam tersine onları şevklendirecek, daha ileriye taşıyabilecek tutum ve davranışlarda bulunulmasını önerdi. Konuyla ilgili çok sayıda olumlu ve olumsuz örnek sıralayarak konuşmasını detaylandırdı.

Son konuşmacı olarak söz alan psikoterapist Reva Akkuş, göçmen ailelerin yaşadıkları sorunların, çocuk ve gençler üzerindeki olumsuz etkileri üzerinde durdu. Özellikle özgüven kaybı, alt bir sınıfa ait olma ezikliği gibi birçok psikolojik travmanın yaşanmasını önlemede, ebeveynlere çok büyük görevler düştüğünü belirten Akkuş "Geldiğimiz ülke coğrafyasında yaşanan anadil politikası yanlış. Bunun, Türkiye kökenli göçmenlerde anadil öğrenmede yaşanan sıkıntılardaki etkisinin görülmesi gerekir", dedi. Ak-

kuş, anadili iyi konuşamayan birinin ikinci bir dili de iyi öğrenemeyeceği yanılığısına düşülmemesi gerektiğini de sözlerine ekledi. Çocukların, doğal içgüdülerinde varolan öğrenme isteğine uygun yönlendirilmesi gerektiğinin altını çizdi.

Panelistler konuşmalarını tamamladıktan sonra, dinleyicilerin konuyla ilgili soruları alındı. Yöneltilen çok sayıda soruyla, gündeme alınan konu daha da detaylandırıldı. Her panelistin kendisine yöneltilen sorulara verdiği ayrıntılı cevaplar, her bir katılımcının özellikle ilgilendiği konuda bilgilenmesine, öneri almasına yardımcı oldu.

Önümüzdeki dönemlerde bu gibi etkinliklerin daha iyi organize edilerek yapılmasında konusunda fikir birliği sağlandı. Gündeme alınacak konuların seçiminde katılımcıların önerileri alındıktan sonra, kısa veda konuşması ve materyallerin dağıtımı ile etkinlik son buldu.

Sarrazin Zehirinin Panzehiri Omuz-Omuza Mücadeleyi Yükseltmektir

Alman sermayesinin, hükümet kanalıyla krizin faturasını işçi ve emekçi kesime ödettirme amacında olduğunu artık herkes anlamış durumda. İşçi ve emek cephesi artık bu durumu daha net anlıyor. Sadece Almanya değil, Avrupa Birliği yeni 'tasarruf' paketlerini yasallaştırarak, bu yasaları Atina'dan Madrid'e, tüm AB hükümetleri üzerinden devreye sokuyor. Bu 'tasarruf' paketlerinin en can yakıcı uygulamalarından birisi Yunanistan, İspanya, İrlanda ve Portekiz oldu. Tüm kazanılan hakların geri alınması için yasalar devreye sokuldu. Tüm sektörlerde devreye giren 'tasarruf' paketleri sayesinde Avrupa Madenleri kapatılmaya sevk edildi, emekçiler daha fazla sağlık harcamaları yapma durumuna getirildi, taşeronlaştırma ile birlikte iş güvencesi büyük oranda tehlikeye girdi; işçiler daha fazla çalışarak daha az paraya mecbur bırakıldılar.

Emek cephesi bu saldırılarla karşı karşıya kalırken kendi iç birliğini sağlamış görünmüyor. Sendikal mücadelenin sarı sendikalar tarafından köreltildiği bir süreci yaşamaktayız. Mücadeleci, sınıfsal temelde bir sendikal çalışma yerine, işyerlerini kaybetmemek için kaybedilen haklara razı gelen, taşeronlaştırmaya seyirci kalan, devrimci yapıları düşman olan, sınıf bilincini deforme ederek içini boşaltan bir sendikal anlayış hakimdir sendikalarda. Tüm bunlara rağmen işçi ve emekçiler düzenden hoşnut olmadıklarını, krizin

faturasını ödemeyeceklerini haykırma başladılar bile.

Sadece bugüne değil, geleceğe de saldıran egemenler, gençliğin en temel hakları olan eğitim hakkını gasp etmeye ve egemen sınıfa uşak bir gençlik yaratma projesini geliştirmeye yeltendiler. Bologna projesi ile tüm Avrupa gençliği tek merkezden yönlendiriliyor ve hayat boyu öğrenim adı altında uşaklık süreklileştiriliyor. Meslek eğitimi gün be gün zora sokuluyor. Meslek gören gençler, sömürünün daha da üst seviyesini yaşıyorlar. Aldıkları mesleki eğitim günden güne kalitesizleşiyor.

Yukarıda değindiğimiz hak gasplarından en fazla etkilenen göçmen ve göçmenlerin çocuklarıdır. Bu gerçek burjuva medya tarafından dahi saklanılmayacak bir hal aldı. Yoksulluk sınırının altında yaşayanların büyük bir oranını göçmenler oluşturuyor. Almanya'da göçmen gençleri kriminal olarak lanse edenler, dönüp Alman eğitim sistemine bir göz atmaları yeterlidir. Alman eğitim sistemi göçmen çocukları için engellerle doludur. Uyum sorunu, iki kültür arasında kalmışlığın verdiği içe kapanıklığın yanı sıra, toplumsal olarak göçmen kökenli gençlik bir ayrımcılığa tabi tutuluyor.

Doğası gereği egemenlerin yaşadıkları sorunları çözme diye bir amaçları olamaz. Olası bir tepkinin önünü almak için işçi ve emekçiler arasındaki birliğin, beraberliğin önüne geçmenin

hesaplarını yapmaktadırlar. Aynı durum gençlik içinde geçerlidir. Birlik ve beraberliğin önüne geçmenin en klasik yolu ırkçılığı geliştirmekten geçer. Burada klasik bir yöntem olarak ırkçı partiler yasaklanmaz, demeçler 'düşünce özgürlüğü' adı altında serbest bırakılır. Almanya Federal Bankası YK üyesi olan Sarrazin çok rahatlıkla göçmenleri aşağılayabilmekte, 'gen' teorisi ile ırkçılık yapabilmektedir. Durumun daha vahim olanı ise tüm bunları yapan kişinin 'sosyal demokrat parti' olan SPD'nin bir üyesi olarak kalabilmesidir. Açıklamalara Alman Bild gazetesi 'düşünce özgürlüğü' adı altında sahip çıkarken, toplumda Sarrazin'in bir etki yarattığı

sürekli gündeme getirilmektedir. Belli ki Sarrazin bu demeçleri can sıkıntısından gündeme getirmedi. Burada

planlı bir sürecin ayrıntıları yaşanıyor. Yerli ve göçmenler arasında gelişebilecek çelişkiler daha da derinleştirilerek, gündem sapıtılmakta ve işçiler ve gençlik arasında birlik ve beraberlik darbelenmeye çalışılıyor. Burada özellikle gençlik hedef alınıyor. Sarrazin'in söylemlerinden en fazla etkilenen gençlik olacaktır. 'Almanların gelecekte kendi soylarını yok edecekleri' söylemi geleceği ve dolayısıyla gençliği bağlamaktadır. Bu durumdan olumsuz etkilenen yerli gençlik, göçmen gençlik ile arasına mesafe koyacak, süreç içinde göçmen kökenli genci kendi 'Alman soyunu yok eden düşman' olarak bilinçaltına kazıyacaktır. Oysa ki, gençliğin kaderi ile oynayanlar, sermaye sahipleri ve onların ayak işlerine koşan hükümetlerdir.

Sarrazin'in açıklamalarının toplumda etki yaratması tesadüfi değildir. Bu bir devlet politikasıdır. Çok yönlü olarak devreye giren bu konseptin amacı, yazının başında belirtilen kapsamlı saldırılara karşı yükselecek tepkilerin yönünü saptırmak, işçi sınıfı ve gençlik içinde ki birliği parçalamaktır. Göçmen gençlik grupları, yerli gençlik ile ortaklaşa mücadelenin yürütülmesi noktasında daha fazla çaba harcamalıdır. Ancak bu yeterli değildir. Yerli devrimci-demokrat geçlik kurumları da, göçmen gençliğin öz örgütlülüklerinin önemini farkına varmalı ve yerli gençliği bu konuda bilinçlendirmelidir.

Frankfurt'tan bir YDG'li

Gerçekler inatçıdır

MEVCUT KRİZ SİSTEMİN KÖKLÜ SORUNUDUR

En gelişmiş emperyalist devletlerde oluşan dünya çapındaki mevcut kriz giderek daha da derinleşerek varlığını devam ettiriyor. Bağımlı ülkelerde yapıları gereği sürekli var olan kriz, tüm haşmetiyle varlığını sürdürüyor. Uluslar arası alanda oluşan bu yapısal kriz tüm dünya çapında sistemin çelişkilerinin nasıl da derinleştiğini gösteriyor. Uluslar arası mali sermaye girdiği bu krizin üstesinden gelememektedir. "1973 Petrol Krizi" olarak lanse edilen bir önceki kriz sonrası, uluslar arası mali sermayenin giderek yoğunlaştığı rantiyeye piyasaların günümüzde oluşturduğu bu mali krize müdahale edilememektedir. Uluslar arası tekeli burjuvazi ve devletleri sürece müdahale etmekten uzak günün birlik politikalar ötesinde adım atamamıştır henüz...

Geçmiş yüzyılın son çeyreğinde patlak veren 1973 krizi aşırı üretime tekabül eden ve hızla mali piyasalara da yansıyan krizdi. Girilen kriz sürecinin yarattığı tahribatlar atlatılmamıştır. Atlatılmadığı gibi işsizliğin daha artması, sosyal hakların gaspı, nispi artı-değer ve mutlak artı-değer sömürü tarzının da daha artması, emekçi kitlelerin ürettikleri metalleri sınırlı tüketebildikleri sürece sokulmaları; uluslar arası mali sermayenin geçmişine kıyasla giderek çok daha hızlı bir şekilde spekülasyon piyasalara kaymasını beraberinde getirmiştir. Her kriz sonrası girilen bir sonraki devre sürecinde, üretilen politikalar ve oluşturulan kurumlar istikrarlı sürece tekabül eder. Ama tüm dünya çapında 1970'li yılların sonlarına doğru gündeme gelen politika, daha çok üretim dışına taşınan sermayenin konumuna göre oluşturulur. Emperyalist ülkelerin üretim süreci ve dolaşım sürecinin girdiği tıkanıklık sonucu, aşırı sermaye birikimi tekeli bankalar üzerinden hisse senetleri, bono ve tahvillerin alım satımı, önceki sürece kıyasla daha hızlı ve daha yoğun tarzda borsa piyasalarına kaymıştır. Artık "İthal İkameci Model" in mevcut sürece ters düşmesi, gündeme gelen "Neo liberalizm" yaftasıyla uluslar arası mali sermayenin giderek üretimden koptuğu ve kendi borsalarıyla birlikte geri ülkelerin de spekülasyon piyasalara kaydığı süreçtir... Kendileri için çıkartılan yasalar ile dünya çapındaki rantiyeler, ellerinde birikmiş likidite fazlalığını emperyalist borsalarla birlikte bağımlı ülkelerin borsalarına da sürmüştür. Uluslar arası mali sermayenin önemli bölümü iyice bu piyasalara kaymıştır.

Tüm bu gelişmeler sonucu hızla yer değiştiren sermayenin önemli bir bölümü giderek üretimden kopuk borsa piyasalarında yoğunlaşmış ve rantiyeye karakteri daha gelişmiştir. Sermaye bu piyasalarda yer aldıkça hisse senetleri, özel ve devlet tahvillerinin alım satımı da önceleri hız kazanmıştır. Üretimden kopuk spekülasyon bankalar ve tekeller giderek bu piyasalarda kar üstüne kar elde etmişlerdir. Ama üretim piyasasından iyice kopan bu sermaye ve elde ettiği kar, tefeci karakteriyle giderek sanal sermaye halini almıştır. Yani balon gibi giderek şişen bu piyasanın eninde sonunda patlaması ve sanal sermayenin önemli bölümünün buharlaşması da kaçınılmazdı... Nitekim 2007'de Amerika'da patlak veren Mortgage krizi hızla diğer piyasalara da yansımıştır. Bunun sonucu olarak da sanal sermayenin önemli bir miktarını oluşturan 60 trilyon dolar sabun köpüğü gibi sönüp yok olmuştur.

Dünyanın tüm pazarlarına giren finans kapitalin yoğun sömürü sonrası oluşan aşırı birikimi giderek, üretim sürecinden büyük ölçüde kaydığı borsalara da artık sığmaz olmuştur. Kapitalizmin yasası sermayenin yer aldığı tüm alanlarda devamlı hareket halinde olmasını ön şart koşar. Bu yasa spekülasyon piyasalar için de geçerlidir. Aksi halde menkul ve gayri menkul hisse senetlerinden oluşan likiditeler elde kalır. Nitekim banka kasaları hisse senetleri, özel ve devlet tahvilleriyle iyice dolup taşmıştır. Alıcı bulamayan bankalar peş peşe iflas etmektedir. Onların imdadına devletleri yetişmiştir. Devletler tarafından karşılıksız basılan paralar ile kapitalizmin normlarına göre bile hiçbir değeri kalmayan tahviller satın alınmıştır. Sadece Amerika'nın merkez bankası FED tarafından karşılıksız 2.5 trilyon dolar basılarak tekeli mali sermayeye ödenmiştir. Ayrıca Seul'de olan son G-20 zirvesinde ödenmesi Çin ve Avrupalı devletler tarafından kaygıyla karşılanan 600 milyar dolar da, ABD tarafından tüm risklerine karşın basılarak elde kalan ve hiçbir değeri olmayan -tahvil denilen- kağıt parçaları satın alınmıştır. ABD'nin kontrolsüz para basımına karşı çıkan Avrupa devletleri de ABD kadar hızlı olmasa da onlar da bastıkları paraıyla kendi bankalarına ve burjuvazilerine para aktarmışlardır. Artık giden bu paraların gelmesi mümkün değildir. Malum emperyalist devletler doğaları gereği iktidardaki tekeli burjuvaziye hizmet etmektedirler.

Burjuvazi kendi geçmişinde kendi çıkarları doğrultusunda sistem içi "çözüm"ler oluşturarak istikrarlı yeni devrevi süreçlere girişmiştir. Mevcut tarihsel süreçte böyle bir "çözüm"e gidebilecek midir? Bunu ileride daha net göreceğiz. Lakin, bunun ön koşulu borsa piyasalarında iyice sanallaşmış aşırı birikmiş sermayenin önemli bir bölümünün üretken piyasalarda yer almasından geçer.

Görüldüğü gibi kriz depresyon boyutlarında tüm haşmetiyle devam etmektedir. Mevcut devletler de bir avuç tefecilemiş burjuvazinin ihtiyaçlarını nasıl da karşılıyor. Bunu da işçi sınıfı ve devlet dairelerinde çalışan emekçi kesimlerin geçmişte kazandığı sosyal hakları gaspetme ve kemer sıkma politikası yaftasıyla yeni ekonomik yaptırımlar yüklemekle yapıyor. Onlardan gaspedilen hakları da burjuvaziye aktarıyor. Bunun sonucu sistemin yarattığı sınıf çelişkileri giderek daha uç boyutlara tırmanıyor. Bu sınıf çelişkileri giderek yeni mücadele biçimlerini getirecektir. Bu durum sosyal pratiğe yansımaya başlamıştır.

Pisa sonuçları açıklandı, şaşırma tiyatroları sürüyor!

Uzun yıllardan beri tartışması süren temel eğitim sistemi önümüzdeki yıllarda da devam edeceğe benziyor. Uluslararası öğrenci başarılarını değerlendiren projesi olan PISA kesin sonuçları 07 Aralık 2010 tarihinde Berlin'de açıklandı.

Araştırma kısa adı OECD olarak adlandırılan Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü 34 kurucu ülkesi ve 31 OECD'ye ortak ülkede yapıldı. Araştırma Programme for International Student Assessment yada Uluslararası Öğrenci Değerlendirme Programı/Projesi kısa adıyla PISA olarak adlandırılmakta olan yapılanma tarafından yapılıyor. PISA "öğrencinin bilgi düzeyini ölçmekten çok, 'öğrencilerin bilgilerini günlük yaşama uygulama, yazılı materyali anlama, yorumlama ve kullanma, düşüncelerini analiz edebilme, akıl yürütme, karşılaştırma ve değerlendirme yapma, bilimsel bilgiyi kullanma, bilimsel soruları tanımlama, doğayı anlama ve gözlemleri hakkında karar alma' gibi yeteneklerini ölçmekte" olduğu bilinir. Her üç yıllık periyotlar halinde yapılan araştırma, üç dalı kapsamakta. Bu dallar fen(doğa)bilimleri, matematik, okuma ve anlama. Her yapılan araştırmada bu üç daldan birine ağırlık verilmekte. 2009 araştırmasında "okuma ve anlama" alanına ağırlık verildi. Önümüzdeki yıllarda 2012 Matematik, 2015 yılında ise Fen (Doğa) bilimleri dalına ağırlık verilecek. 2009 araştırması rastgele seçilen 15 yaşındaki ve yaklaşık olarak 470 bin öğrenciyi kapsadı. Okuma ve anlama alanında ilk beş sırada Güney Kore, Finlandiya, Kanada, Yeni Zelanda ve Japonya'daki öğrenciler yer aldı. Avusturya ise ayrı ayrı 280 okuldan

rusu rollerini gayet iyi oynuyorlar. Bırakın kapitalist düzenin temel eğitimdeki rolünü, hükümetinin ayrıntılarını, nasıl bir insan yetiştirme isteğini, sadece çiblak gözle bakıldığında dahi görülecek kadar ayen-beyan olan gerçeği görmemek yada görmemezlikten gelerek hayretler içine düşmüş rolü yapmak, paylarına düşeni açıklamada ki korkunun büyüklüğünde yatıyor. Aslına bakarsanız PISA sonuçlarının ne düzlemde olduğundan çok özellikle bu sistemin nasıl bir insan yetiştirme uğraşı, ön plana çıkıyor. Soru sormayan, sorgulamayan, toplumsal değil 'ben' eksenli düşünen, bir kişilik yaratmaya yönelik bir çabadır.

Eğitim sistemindeki sonuçların negatifliğinin - gerilemişliğinin, sistemle ilişkisi, yönelimi, öğrenme ve öğretme yol ve yöntemleri, beklentiler, pedagojik yaklaşımlar, ayrılan bütçe ve verilen değer üzerinden çok, tartışmaların bazı toplumsal kesimlerin suçlanması üzerinden yürütülüyor olması, rahatsız edici pozisyonda sürüyor. Tartışmalar sorunlara açıklık getirme değil, neden ve niçinlerini ortaya çıkarma yöneliminden çok (ki özellikle üst düzey yetkililer tarafından) özellikle göçmen çocuklarının suçlu olarak gösterilme çaba ve uğraşları masumane bir yanlış olmadığı bilinmeli. Her fırsatta yabancı düşmanlığını körükleyen, milliyetçi, şöven, kafatascı zihniyetlerin, bu konuda da faturayı göçmen öğrencilere kesmek istemesi çokta beklenmeyen bir durum değil.

"Göçmen öğrenciler orantısı çok" yada "Göçmen çocukları almanca bilmiyor" yada bir internet sayfasında gözümü takılmıştı "Türken ziehen Pisa-Ergebnisse nach unten" yani serbest çeviriyle "Pisa

alınan 6590 öğrenci test yapıldı.

Dünyada 65 ülkede yapılan araştırma ve yapılan testler sonucu Avusturya hayli gerileyerek arka sıralarda ancak konaklaya bildi. Yapılan test sonuçları, fen bilimlerinde 17 derece gerileme, matematikte 9 derece gerileme ve en vahim olanı ise okuma ve anlamada 20 derece gerileyerek 31. sıraya düşmüş olması.

Fakat, kesin sonuçlar açıklanmadan, muhtemel sonuçların tahminleri üzerinden, özellikle Avusturya da daha önceden tartışması süren, temel eğitim/resmi eğitim/okul sistemi, tekrardan gündemin birinci sırasına oturdu. Belirli aralıklarla yapılan PISA test sonuçları sanki daha önceden hiç bilinmeyen yada çok saf bir niyetle söyleyeyim ki, tahmin edilemeyen sonuçlar gibi hayli şaşırma benziyorlar, daha doğ-

sonuçlarını Türkler aşağıya çekiyor" gibi değerlendirmeler.

Gözardı edilemeyecek durum, PISA testleri çoğunlukla anadili almanca olan çocuklarda yapıldı. Diğer taraftan göçmen çocukları almanca ahrenleri kadar biliyorlar ve eğitimlerine bu ülkede başladıkları gibi, bu ülkede de devam ediyorlar. Eğer suçlu aranacaksa özellikle bu sistem ve sistemin yarattığı eğitimde aranmalı.

Bu konuda herkesin mutlaka söyleyecek bir sözü vardır. Bunda hiç şüphe yok. Fakat, daha da öne çıkarılması gereken karşı hareket ve etkinliklerdir. Asgari müşterek sorunlar üzerinde birliktelik yapılacak çok şeylerin olduğu gerçeği. Çocuklarımız üzerinden dünyanın felakete sürüklenmesine izin vermeyelim.

Mehmet Yalçın

Avrupa'da 10. Yılında 19 Aralık Katliamı Protesto Edildi

DEKÖP-Avrupa 19 Aralık Cezaevi Katliamını Protesto Etti

10. Yıldönümünde devrimci tutsakların kahramanca direnişlerini düzenlediği bir kampanyayla selamladı. Çıkarılan bildiri, çağrı, afiş ve broşür ile katliamcı Türk devletini teşhir eden DEKÖP-A, cezaevi sorunlarına ve tutsakların taleplerine duyarlılık çağrısı yaptı.

Londra, Paris, Basel, Nürnberg, Ulm, Stuttgart'ta ortak etkinlikler örgütleyen DEKÖP-A merkezi olarak da Almanya'nın Köln ve Hamburg şehirlerinde paneller düzenledi. Panellere konuşmacı olarak Türkiye'den İHD MYK üyesi Av. Gülseren Yoleri, Rote Hilfe (Kızıl Yardım Örgütü), DEKÖP-A temsilcisi katıldı.

Saygı duruşu ve sinevizyon gösterimi ile başlayan etkinliklerde, katliam görüntüleri duygulu anların yaşanmasına yol açtı. Konuşmasını devletin hukuksuzluğunu en bariz alanlardan birisi cezaevleridir diye başlayan Gülseren Yoleri 19 Aralık operasyonu esnasında yaşadığı tanıklıkları aktardı. Yoleri tutsak aileleri ile birlikte süreci birebir yaşadıklarını ailelerin duygularını, acılarını aktarmanın, tanımlamanın imkânsız olduğunu, bir ay boyunca birçok tutsağın nerede olduğunun bilinmediğini, ailelere kömürleşmiş cesetlerin teşhis ettirildiğini belirtti. Saldırının sadece tutsaklara değil bütün topluma olduğunu, F tipi tecrit ve direninin hala sürdüğünü söyleyen Yoleri, F

tiplerinde yaşanan tecrit uygulamalarının işkence, disiplin cezaları, sağlık sorunları,

hak ihlalleri ile ilgili örnekler verdi. Dayanışma ve sahiplenmenin somut projeler ekseninde yürütülürse sonuç alınabileceğini belirten Yoleri tecritte karşı mücadelenin sadece tutsakların değil bütün toplumun sorunu olduğunu vurguladı.

F tipi cezaevlerinin sadece Türkiye'de değil Avrupa'da da uygulanıyor diyen Rote Hilfe temsilcisi Stammheim'in RAF tutsakları için yapılan özel cezaevi olduğunu belirtti. 129 a,b ve terörle mücadele yasaları adı altında tutuklama ve tecrit politikasının yaygınlaştırılmak istendiğini buna karşı mücadele edilmesi gerektiğini vurguladı.

Bir inancın yüceliğinde, bir kavganın güzelliğini devrimimiz tarihine nakşeden ateşin ve güneşin çocuklarını selamlayarak konuşmasına başlayan DEKÖP-A temsilcisi faşist Türk devletinin katliamcı saldırısına karşı devrimci tutsakların bir direniş destanı yaratıldığını söyledi. Konuşmasına "19 Aralık saldırısıyla devrimci kadroları katletmenin yanında devrimci sosyalist harekete ideolojik örgütsel tasfiye dayatıldı. Siper yoldaşlığı ruhuyla tarihin eşsiz tanık olduğu bir direniş sürdüren tutsaklar diktatörlüğün bu saldırısı karşısında bedenleriyle barikat oldular. Sokakta gerekli yanıtın verilmemesi önemli bir zaftı. F tipi tecrit ve direnişi hala devam ediyor. F tiplerinde örülen duvarlar sadece tutsaklara değil, Türk ve Kürt emekçi halklarıdır. Avrupa'da tutsakların sorunlarına karşı duyarlılığın geliştirilmesi gerekiyor, bu anlamda her birimizin yapabileceği bir şeyler vardır." diye devam eden DEKÖP-A temsilcisi son olarak birleşik örgütlü mücadele ile devrimci tutsakların sorunlarına sahip çıkılmalı onların dışardaki sesi soluğu olunmalıdır çağrısını yaptı. Hamburg'daki etkinliğe 50, Köln'deki etkinli-

ğe ise 100'ü aşkın kitle katıldı. Erdoğan Egemenoğlu'nun şiir dinletisi ile etkinlik sona erdi.

Hannover'de 19 Aralık Katliamı Bir Kez Daha Lanetlendi

Partizan ve Devrimci Demokrasi dergisi tarafından ortaklaşa düzenlenen, "19 Aralık Katliamında Yaşamını Yitirenleri Anma" etkinliği, Hannover'de yapıldı. Dernek lokalinde yapılan etkinliğe ilgi çoktu; yaklaşık 60 kişi katıldı.

Moderatörlüğü UPOTUDAK tarafından yapılan etkinliğe Partizan Dergisi ve Devrimci Demokrasi Dergisi adına birer kişi katıldı. Ayrıca, faşist Türk devletinin 19 Aralık 2000 yılında devrimci ve komünist tutsaklara karşı başlattığı katliamda o sırada cezaevlerinde olan iki tanıkta konuşmacı olarak katıldılar.

Etkinlik önce 19 Aralık katliamında yaşamlarını yitirenlerin şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Peşinden ise katliamla ilgili DETUDAK tarafından hazırlanan video gösterimi sunuldu.

Partizan Dergisi temsilcisi, 19 Aralık katliamının nedenlerini sırladı. Faşist Türk devletinin bu vahşetini, emperyalist sistemden ayrı ele alınamayacağına vurgu yapan konuşmacı, AB emperyalistlerinde bu katliamı desteklediklerini söyledi.

Devrimci Demokrasi dergisi Temsilcisi'nde, ilk konuşmacının egemen sınıfların neden böyle bir katliama giriştiklerine ilişkin anlatımlara katıldığını belirttikten sonra, devrimcilerinde Ölüm Orucu sırasında yanlış taktikler uyguladıklarını ve sektirime düşüklerini dile getirdi. "Üç Anahtar Üç Kapı" meselesine sol sektör yaklaşımıyla, daha ağır kayıplara neden olduğunu vurguladı.

Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi her iki tanıkta, o günkü olaylara kısaca değindikten sonra, o sırada cezaevinde bulunan devrimci ve komünistlerin onurlu direnişlerine vurgu yaptılar.

MLPD'de toplantıya katılarak, bir bildiri sundu ve katliamı kınayarak, yoldaşça dayanışmalarını bildirdiler.

Katılımcıların konuşmaları bittikten sonra soru bölümüne geçildi ve temsilciler dinleyicilerin yoğun ilgi dolu sorularıyla karşılaştılar.

Etkinliğin kültür bölümünde ise bir müzik grubunun Türkçe ve Kürtçe ezgiyle dinleyicilere 19 Aralıkın unutulmaması ve unutulmayacağı bir kere daha yaşatıldı.

Regensburg'da „Katliamları Unutma, Unutursan Hatırlatılır“ Başlıklı 19-22 Aralık Anması

Aralık ayı katliamlarla dolu bir ay; 19-22 Aralık, Maraş ve Kerbela. Regensburg'da diğer Devrimci-Demokrat güçlerle birlikte, yaşanan katliamların bir daha gerçekleşmemesi için **Aralık ayı süreci** tekrar bilince çıkarıldı.

Toplantıya 19 Aralık ve Maraş katliamlarının anlatıldığı yarım saatlik bir video gösterimi ile başlandı. Arkasından 19 Aralık ve günümüzdeki cezaevleri gerçekleri üzerine UPOTUDAK ve DEKÖP-A'nın hazırlanmış olduğu broşürlerden yararlanılarak hazırlanan sunum yapıldı. Sunum katliamın tanımı yapılarak başlandı: **Katliamlar**, egemen güçlerin toplumun bütününe kucaklayacak mantıklı ve sağlıklı politikalar üretmedikleri zaman varlıkları tehlikeye düşüğünde buna karşı oluşan tepkiyi ortadan kaldırmak için zaman zaman başvurdukları bir yöntemdir. Ve her zaman yerel bir kitle tabanı ve meşruluğu vardır. Toplumu organize etme yeteneğinden yoksun yönetimler, bunu; sorumlu oldukları toplumu **şiddet ve açıklıkla terbiye etme** gibi insan bilincinin daha ilkel yanlarına denk düşen yöntemlerin kolaylığı ve bayağılığı ile yaparlar'.

Daha sonra 19 Aralık sürecinin politik ve ekonomik arka planı tartışıldı. Güncel

yönetimin, katliam sürecinde yer alan **global yönetimin Türkiye ayağındaki yöneticilerini** ve uzlaşmaz tavırlarını Devlet Üstün Hizmet Madalyasıyla ödüllendirerek, efendilerine sadakatte kusur etmediklerine de dikkat çekildi. Bu süreçte yer alan kendi halinde Türkiyeli yöneticileri bile hayrete düşüren orantısız güç kullanımının, **gücün kötüye kullanımının** (P-90, Fosfor bombaları ve kimyasal silahlar) boyutları ortaya kondu. İsrail'in Gazze katliamında kullandığı silahları Türkiye, kendi genç, dinamik, yalnız kendi sorumluluğunu değil toplumun sorumluluğunda hiç bir karşılık beklemeden alma cesaretini gösteren kişiliklerini yok etmede kullandı. Bu teknoloji harikası silahlarla yok edilen bir ülkenin onurlu ve gururlu geleceği idi.

Aslında Ulucanlar ve 19 Aralık katliamları ile genç kuşakların önüne **veni**

insan tipi de konmuş oldu. "Her koyun kendi bacağından asılır. Buna karşı çıkan koyunların bacaklarını birbirine bağlar asarız" işine git özveriyle çalış. Evlen aile ne bak. Ayaklar başı yönetemez. Onların nasıl yönetildiği seni ilgilendirmez. Hem üretip hem yönetemezsiniz zor iş. Halimizi görüyorsunuz. Sen Kürt değilsin alevi değilsin, yoksul değilsin, kadın değilsin, çocuğun yok. Sana ne onların hakkından. Buna harcadığın enerjiyi kendine harca saydın şimdiye yatların katların olmuştu. Enayi....Don Kışot, Dinazor, Eski Tüfek, Yel değirmenleri geçmişte kaldı. Kimse sana bunu söylemedi mi? **Artık Post-modern çağa ayak uydurun...** Çağ dışılar. Gençler! bu tehlikeli kişiliklerden uzak durun! yoksula....Biliyorsunuz...."

Ulucanlar ve 19 Aralıkta ortaya konan direnişin boyutları insan aklının ve Psikoloji biliminin sınırlarını zorladı. Birsen Kars'ın ambulandan inerken ki duruşu, yaşadığı dehşet dolu anlara ve yanık bedeninin acısına rağmen **'6 kadını diri diri yaktılar'** derken, ses tonunda en ufak bir kendine güvensizlik ve aman dileme belirtisinin olmamasını da insanın akli almıyor. Katliamın ortasında Bayrampaşa'daki devrimcilerin baş vurduğu ve çatıdakilerin ne yapacağını şaşırıldığı, **'havalandırma da halay çekme'** de bizim devrimci geleneğe özgü bir psikolojik savaş yöntemi olmalı. Ölüm korkusunu yenmiş, aşmış bu insanlara kapılarda kayda değer bir barikat olmadığı halde, korkaklar ancak çatılardan saldırabildiler.

Sunu da cezaevleri gerçeğinin anlatıldığı bölümün başlığı **'Her köye bir cezaevi ve haydin gençler cezaevine'** idi. Başbakanın Diyarbakır konuşmasında yeni cezaevi haberini bir müjde gibi sevinç ve gururla Diyarbakırlılara vermesi ve son **8 yıllık AKP döneminde, 12 Eylül'de 72 bin olan** hapisanelerdeki yatak kapasitesinin **120 bine** çıkarılması bu başlığı seçmemize neden oldu. Bir cezaevi toplumu olmamız için Milli Eğitim Bakanlığının yeni yasama döneminde meclisin müfredat programına Thomas More'un **Ütopyasını** ders kitabı olarak acilen koymas gerekiyor.

Direnişi kim sahiplendi? Devlet, medya aracılığı ile toplumsal desteği yanına çektiğine ve direnişi marjinalleştirdiğine emin olduktan sonra vurmuştur. Katliam sonrası işçi sınıfının kitlesel eylemleri olmadı. Kimse kepenk kapatmadı ve genel greve gitmedi. Dersleri boykot etmedi. Maraş katliamına gösterilen kitlesel tepki burada yoktu. Bu da düzen güçlerinin saldırı zamanlamasını iyi yaptığını ve katliamın TV'den naklen verilme pervasızlığını açıklamaktadır... Operasyonun hemen ardından dönemin İçişleri Bakanı Sadettin TANTAN operasyonun bir yıl öncesinden en ince ayrıntısına kadar planlandığını açıkladı.

Ne yapmalı? Bu bölümü broşürden olduğu gibi aktardık: "Sınıf mücadelesinin bu özgün alanında süregelen mücadeleye kayıtsız kalmak bir yana, 19 Aralık tarihini baz alarak, direnişte bayraklaşan tutsakların anısını, mücadelemizde de bayraklaştırıp, karşı devrimci sınıfların katliam düzenlerine karşı ortak mücadele hattını büyüterek güçlendirmemiz gerekmektedir. 19-22 Aralık katliamını 10.yıl

dönümünde sınıf kinimizle lanetlerken, bizlere düşen güncel görevin, devrimci tutsakları kendi koşullarında yalnız bırakmayarak onların dışardaki sesi ve soluğu olduğumuzu unutmadan **mücadeleyi yükseltmek** olduğunu bilmeliyiz.

Faşist Türk Devletin Gerçekleştirdiği 19 Aralık Katliamını Unutmadık, Unutmayacağız!

Faşist TC'nin 19 Aralık 2000 tarihin de gerçekleştirdiği ve 28 devrimci tutsağı katlettiği hapsedenler katliamının 10. yıldönümünü Villingen-Schwenningen de protesto ettik.

Villingen'de böyle bir etkinlik yapma kararını aldığımızda ilk iş olarak, bölge de bulunan diğer devrimci dostlarla görüştük ve bu etkinliği birlikte örgütlemeyi önerdik., Ancak bu protesto etkinliğini tek örgütlemek durumunda kaldık .

18 Aralık günü 13.30 – 15.30 arasında Schwenningen Muslenplatz da bu etkinliği gerçekleştirdik. Kurduğumuz etkinlik çadırında, kastedilen devrimci tutsakların resimlerini astık.

Katliamı teşhir eden pankartlarımızı da kullandık. Etkinlik boyunca DEKÖP- A nin hazırladığı Türkçe ve Almanca bildirimleri dağıttık. Etkinlikte İstanbul Tohum Kültür Merkezi'nin çektiği "SU DAMLA-SINA SIĞDIRILAN YAŞAM" adlı belgeseli, göstermeyi plânlamıştık. Tüm teknik hazırlıklarını yapmamıza rağmen, hava koşulları ve kurduğumuz etkinlik çadırının yeterli olmamasından dolayı gösterimi gerçekleştiremedik., Bu eksikliğimize rağmen yıllar sonra bölgemizde böyle bir protesto etkinliğinin gerçekleştirilmesini önemli bir adım olarak görüyoruz, Bölgemizdeki çalışmalarımızı kalıcılaştırma ve yaygınlaştırma noktasında üzerimize düşen adımlarımıza devam edeceğiz.

Nürnberg'de 19 Aralık Katliamında Yitirdiklerimiz Anıldı

Nürnberg'de AGİF'e bağlı Yenigün Kültür Merkezinde, DEKÖP-A bileşenlerinden ATİK ve Aveg-Kon taraftarlarının ortak çabasıyla gerçekleştirilen anmaya 30 civarında katılım oldu.

19 Aralık 2000 tarihinde faşist devletin kolluk güçlerince eş zamanlı olarak cezaevlerine yapılan baskın ve saldırılarda yaşamını yitiren, katledilen 28 devrimci sosyalist ve tüm dünya devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başlayan anmada, DEKÖP-A'nın yayımladığı açıklama okundu.

Cezaevlerindeki politik tutsaklarla dayanışma ve onların sesini Avrupa kamuoyuna duyurmanın önemine dikkat çekildi. Direnişin sahiplenilmesi kadar, cezaevlerinde ölüm oruçları öncesi ve sonrasında bugüne kadar etkileri devam eden yanlış politik ve taktik yaklaşımların da irdelenerek dersler

house kentinde ATİK, ADHK, AVEG-KON, AKM, DİDF ve KKM tarafından, 26 Aralık tarihinde ise Strasbourg'da ATİK, ADHK, DİDF ve MKM tarafından düzenlenen etkinliklerde 19 Aralık cezaevi katliamları ve 24 Aralık Maraş katliamı bir kez daha lanetlendi.

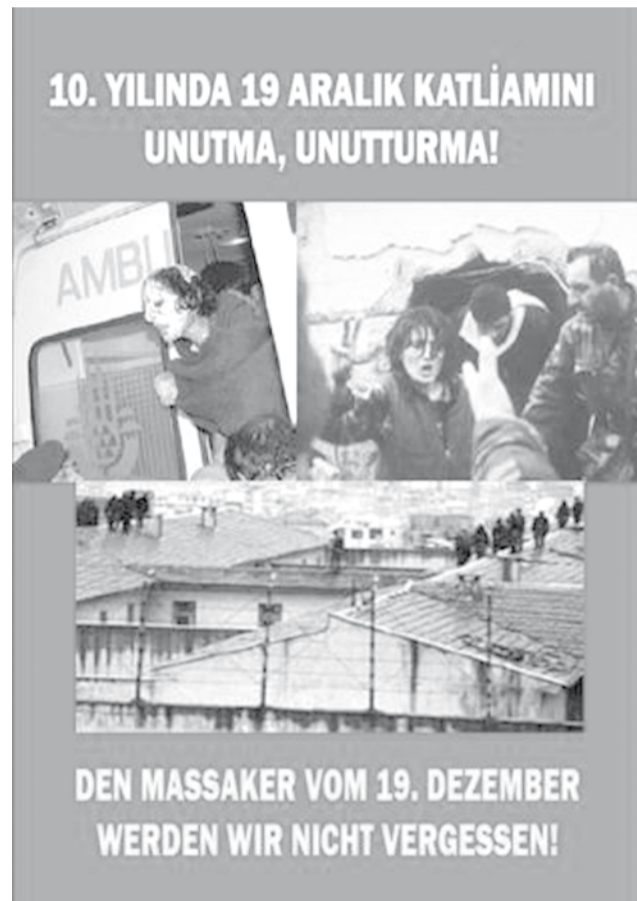
Başta 19 ve 24 Aralık'ta katledilenler olmak üzere tüm devrim ve demokrasi şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlayan etkinliklere katılım oranı yüksekti. Programda kurum temsilcilerinin yanı sıra, katliamları yaşayan insanların anlatımı da dinlendi. Ayrıca ATİK'in 19 Aralık katliamı için hazırladığı sinevizyon gösterimi büyük bir ilgiyle izlendi. Kültürel bölümde ise Türkçe ve Kürtçe ezgilerle katliamların unutulmayacağı ve sorumluların hesap vermesi gerektiği bir kez daha tekrarlanarak etkinlikler son buldu.

İsviçre'de 19 Aralık Şehitleri Unutulmadı!

9 Aralık 2000 tarihinde tüm Cezaevlerine yönelik katliam saldırısında şehit düşen 28 devrimci, İsviçre Demokratik Kitle Örgütleri Platformu ve BİR-Kar tarafından anıldı. 19 Aralık günü İGİF, İDHF, İTİF ve Yaşanacak Dünya'nın oluşturduğu DEKÖP-İ ve Bir-Kar tarafından ortak organize edilen etkinliğe 150 kişi katıldı.

Basel şehrinde UNİON binasında yapılan etkinlik 19 Aralık saldırısında şehit düşenler şahsında saygı duruşuyla başladı. Salonu süsleyen pankartlar ve 28'lerin denetleyici bakışları altından gerçekleşen anma etkinliğinde organize eden platform adına yapılan konuşmada Türkiye cezaevleri tarihi anlatılarak tutsakların sorunlarına dikkat çekildi.

19 Aralık saldırısı öncesinde bir çok cezaevlerine yaptıkları prova saldırılarıyla 19 Aralık katliamının hazırlandığı vurgulanan konuşmada tutsaklarla dayanışmanın önemine dikkat çekildi. Konuşmada Cezaevlerinde tutsaklara yönelik her dönem olduğu gibi bugünde hala saldırılarının olduğuna dikkat çekilirken tutsaklarla dayanışma içinde olmanın insan onuruna sahip çıkmak anlamına geldiği ifade edildi. Daha sonra sinevizyon gösterimi yapıldı. Akabinde 19 Aralık sürecini yaşayanlar bölümü oluşturuldu. Bu bölümde MKP – MLKP – TKP/ML – TİKB davasından tutuklu olan siperdaşlar katliam saldırısında yaşadıklarını anlattılar. Duygulu ve hüzünlü anların yaşandığı anlatımlardan sonra sürecin görevlerine dikkat çekildi. Daha sonra salonda bulunan diğer süreci yaşayanlar anons edilirken tüm kitle ayakta tutsaklara ve süreci yaşayanlara alkışlarla selam göndererek bitirildi.

çıkartılması gerektiğine vurgu yapıldı.

Saldırı anını dışardaki yapılan dayanışma gösterilerini ve şehit düşen devrimcilerin anan etkinliklerin görüntülerinin yer aldığı sinevizyon gösterimiyle etkinlik son buldu.

Strasbourg ve Mulhouse'da 19 ve 24 Aralık Katliamları Anması Gerçekleştirildi

23 Aralık tarihinde Fransa'nın Mul-

ATİK PROGRAM TASLAĞI ÖNERİSİ

E. Yağmur

ATİK konseyi, ATİK program tartışmasının geniş kesimlerle yapılması, programa ilişkin yazınsal katkı sunacakların yazılarının yayınlaması ve bu yazıların geniş kitlelere ulaştırılması konusunda aldığı karar doğrultusunda, E. Yağmur'un program önerisi ve program tartışmasına ilişkin önceden yayınlanan program tartışma broşüründeki yazılara ilişkin eleştirilerini kapsayan yazısını yayınlıyoruz. Bu yazılar program tartışmamıza katkı sunacaktır. Tüm dostlarımız, kendi düşüncelerini yazarak, tartışmaya katkı sunmalıdır. E. Yağmur dostumuza sunduğu bu katkıdan dolayı teşekkür ederiz.

Mücadele Yazı Kurulu

Basta Federal Almanya Cumhuriyeti (FAC) gelmek üzere Avrupa kıtası bir çok ulustan işçilerin, emekçilerin, öğrencilerin vb. yaşadığı çok kültürlü bir mozaik görünümündedir. Bu gerçek yalnızca bugüne ait olan bir olgu değil, tersine yüzyılımızın başından itibaren artarak devam eden (kesintilere uğrasa da) bir süreçtir. Bu olgunun bugün ulaştığı boyut Avrupa'nın bir göçmenler kıtası olduğu gerçeğidir.

Türkiyeli göçmenlerin özellikle FAC başta olmak üzere Avrupa ülkelerine göçleri 1960'lardan itibaren kimi zaman artarak, kimi zaman azalarak da olsa sürdü. Bu göçün amacı göçmenler için daha iyi bir yaşam, kısa süreli çalışıp, gerekli birikimi sağladıktan sonra dönmek, Avrupalı tekeller içinse işgücü ihtiyacını karşılamaktır. Göçmen iş gücü Avrupa tekellerine önemli kolaylıklar sağladı. Bu kolaylıklar işçilerin bölünüp parçalanıp, birbirine düşürülmesi olanağının eldesinden ucuz iş gücüne, oradan krizlerin sorumlusu ve hedef olarak gösterilmesine, belirli politik hesapların bir ayağı olarak kullanılmasına vb. vb. değin uzanıyor.

Diğer Avrupa ülkelerinin örnek aldığı FAC dünden buyana ekonomik ve politik çıkarları ereği getirdiği göçmenleri Almanya toplumunun dışında tutma politikası özellikle izledi. Üstelik bu konuda azımsanmayacak bir deneyime de sahip. Alman tekelleri ve politikacıları hakını vermek gerekirse, dünden buyana bu deneyimi gerektiği gibi kullanmasını bildiler. 1910'ların ilk yarısında çıkartılan Polis Yetkileri Yasası, 1930'ların ikinci yarısında çıkartılan, 1960'larda düzeltilip 1991'de son şekli verilen Yabancılar Yasası, bunun ilk akla gelen örnekleri. Bu ve benzeri yasalar hiç kuşkusuz ki ihtiyaç duyulduğunda yeniden revize ediliyor, koşullara uyarlanıyor. Burada kural Avrupa tekellerinin ekonomik ve politik çıkarlarının gerekleridir.

Genel olarak Avrupa'da hükümetler

kendi ihtiyaçlarını gidermek için getirdiği göçmenleri bir yandan yerli topluluktan uzak tutmaya çalışırken öte yandan da özel yasalar çıkartarak göçmenleri politik yaşamın dışına itmeye çalıştı. Bunda özellikle başlangıçta başarılı oldu da. Ancak son yıllarda sürdürülen mücadele bu durumu kırma konusunda atılan olumlu adımlara da şahit oluyor.

Hiç kuşkusuz ki bu durum yaşlı kıtanın ne kadar demokratik olduğunun önemli bir göstergesidir. Çeşitli uluslardan devrimciler, demokratlar bu durumun bilincindedirler. En azından önemli bir kesiminde özellikle son dönemde olumlu sayılabilecek gelişmeler yaşanıyor. Umutlu olmamız için pek çok nedenimiz var. Sorunun bilincine erdikçe hak arama, alma mücadelesi de hızlanacaktır.

-I-

1) Göç olgusu insanlığın ilk çağlarından buyana değişik biçimlerde süren, belirli bir toprak parçasında yaşayan nüfusun şu yada bu nedenden dolayı bir başka toprak parçasına taşınmasıdır. İlk çağlarda göç, savaşlar, doğal afetler, ya da başka bir toprak parçası bulma gibi nedenlere dayanıyordu. İnsanlığın gelişmesiyle birlikte göç de değişti. Emperyalizm aşamasında göç savaşlar, karşılıklı ya da tek yanlı politik çıkar gibi nedenlere dayansa da temel neden aşırı kârdır. Bu aşamada göç ağırlıklı olarak az gelişmiş ülkelerden gelişmiş kapitalist ülkelere ya da az gelişmiş bölgelerden gelişmiş bölgelere göç biçimine büründü.

2) İkinci Dünya Savaşı sonrasında Avrupa'ya artarak süren göç değişiklikler/farklılıklar gösterse de Avrupa'nın göçmen ülkeler kıtası biçimine bürünmesine yol açtı. Göçmenler artık bir çok ülkeden nüfusun önemli bir bölümünü oluşturur duruma gelmiştir. Bu günkü koşullarda uğruna mücadele edilmesi gereken en önemli taleplerden birisi özellikle bazı Batı Avrupa ülkelerinin kendilerinin göçmen ülkesi olduğu gerçeğinin kabulü ve buna uygun yasal düzenlemelerin yapılmasıdır.

3) Avrupa'ya özellikle ekonomik nedenlerden dolayı göç eden farklı uluslardan insanlar göçmendiler. Onlar daha iyi bir yaşam umuduyla kendi ülkesinden daha gelişmiş olan bir başka ülkeye göç etmek zorunda kalmıştır. Ancak henüz kendi ulusal özelliklerini taşıyan göçmenlerdir.

Farklı uluslardan göçmenler kendi içinde kategorik olarak ayrıştırılmalıdır. Bu onlara yaklaşımda, politika oluşturmada vb. vb. gereklidir. En genel haliyle söylenecek olunursa: Özellikle Türkiyelilerin ezici çoğunluğunu kırsal kesimden gelen göçmenler oluşturmaktadır. Daha

sonradan gelen özellikle 12 Eylül sonrası gelenlerin önemli bir bölümü de bu kategoriye dahil edilmeli. Bunlara yarı proleter demek daha doğru olacaktır. Burada iş gücünü satarak geçimini sağladığı için proleterdir. Öyle de olsa önemli bir bölümü işçi sınıfı içerisinde sayılmalıdır.

Salt bir teorik önerme değil ama pratik olarak da binlerce kez doğrulanan bir gerçek vardır. Ali, Mehmet ya da Ayşe değişik uluslardan işçilerle birlikte aynı fabrikada çalışmada, ya da aynı mahallede, binada, kayda değer bir sorun olmadan bir arada yaşamaktadır. İşçilerin çıkarları geldikleri yere bakmaksızın birdir. Dolayısıyla hak arama, alma, geliştirme mücadelesi de bir olacaktır. Her düzeyde ve yerde birlikte mücadele ATİK'in temel vazgeçilmez ilkelerinden birisidir.

ATİK'e yön veren temel ilke enternasyonalizmdir.

4) Göçmenlerin burada diğer uluslardan işçi ve emekçilerle birlikte çalışmaları, yaşamaları kendi ülkesiyle olan bağlarını unutmamamız, bunu hesaba katmamamız anlamına gelmemelidir. Göç veren ülkeyle bin bir bağla bağlı (akraba, mülk, yatırım, eş, dost vb.) olan göçmenin bir yanı Avrupa'da, diğer yanı geldiği topraklardadır. Bu sorunun bir yanını oluşturuyor. Vatandaşı olduğu ülkeyle, yaşadığı ülke arasında yapılan ve yapılmayan ikili antlaşmalar, sorunun bu ayağının bir değer yanını oluşturuyor. ATİK yapılan ikili anlaşmaların aheniyet içerisinde ve göçmenlerin gerçek temsilcileri olan demokratik kitle örgütleriyle birlikte gözden geçirilmesini ve göçmenlerin lehine yeniden düzenlenmesini talep eder. Bunun için gerekli ilişki ve örgütlenmeleri yaratmak için çaba gösterir.

5) Yaşlı kıtanın hemen her ülkesinde bulunan göçmenler yasal olarak ikinci, bazen üçüncü sınıf insan muamelesi görmektedirler. Hükümetler göçmenleri yerli toplumda ve birlikte yaşamda ayrı tutmak için özel yasalar çıkartmışlardır. Bu yasaların adı "Yabancılar Yasası"dır. ATİK'in önemli hedeflerinden birisi, Avrupa'nın bir göçmen kıtası olması gerçeğinin kabulüne bağlı olarak, Yabancılar Yasaları'nın iptali, göçmenlerin, yerlilerle aynı hakka sahip eşit yurttaşlar olduklarının kabulüdür. Dahası toplumda yerleştirilmiş bulunan önyargıları, pratik davranışları kırmak için "İrkçiliğin suç olduğu" nun kabulü ve bunun çıkarılacak yasalarla (Antidiskriminierungsgesetz) güvence altına alınmasıdır.

İlk hedef "her alanda eşit sosyal ve siyasal haklar"dır.

6) Son 2. Dünya Savaşı'nın gösterdiği gibi faşizm, ırkçılık, ayrımcılık ve onun

türevleri insanlığa düşmandır. Oysa bugün sanki bütün bunlar yaşanmamış, 2. Dünya Savaşı'nda 50 milyon insan öldürülmemiş, toplama kampları kurulmamış, insanlar yakılmamış, ülkeler işgal edilmemiş vb. gibi davranılmakta, tersine ırkçı faşist parti ve örgütler korunmakta, açık, gizli desteklenmekte, propagandaya izin verilmekte, saldırılarına göz yumulmakta, bir biçimde gelişmelerine izin verilmektedir. Kuşkusuz ki bu bilinçli bir tutumdur.

ATİK ulusuna bakmasızın faşizmi ve ırkçılığı insanlığın düşmanı kabul eder. İrkçi ve faşist propagandanın sözde değil gerçekte yasaklanmasını, parti ve örgütlerin kapatılmasını, sorumluların cezalandırılmasını talep eder.

7) ATİK resmi yetkililerin ağızlarında sakız ettikleri entegrasyonunun bu koşullarda mümkün olmayacağını bilmektedir. Resmi ağızların söyledikleri entegrasyon zorla Almanlaştırma, Fransızlaştırma, İngilizleştirme vb. dir. Oysa entegrasyondan en aştan anlaşılması gereken şey eşit haklardır. Herkes kendisini herhangi bir kısıtlama olmaksızın ifade etmesi, var olan haklardan birlikte yararlanmasıdır. Yerli ve göçmenler eşit haklara sahip olmadıkları koşullarda bu mümkün olmayacaktır. Yabancılar Yasası'nın yürürlükte olduğu, ırkçı-faşist parti ve örgütlerin ve onların propagandalarının yasaklanmadığı, ırkçılık karşıtı yasanın çıkartılıp kararlılıkla uygulanmadığı koşullarda bu sözcük güzel ama içi boş bir sözcüktü olarak kalacaktır. ATİK içi boş, yığınları aldatmaya yönelik bir ajitasyon sözcüğü olarak kullanılan entegrasyonu "herkese eşit sosyal-siyasal haklar" sloganıyla birlikte, iç içe talep eder, savunur.

8) Hemen her "demokratım" diyen ülkelerin, insan hakları kuruluşlarının, Birleşmiş Milletlerin vb. kabul ettiği temel haklardan birisi toplumun bir parçası olan bireyin kendisini, ülkenin vb. yönetilmesi için alınan karar süreçlerine katılmasıdır. Bunun temel unsuru insanın politika yapma hakkını kullanmasıdır. Politika bireyin kendisinin de bir parçası olduğu devletin yönetme, karar alma, karar verme süreçlerine katılmasıdır. Seçme hakkı bunun bir unsurudur, seçilme hakkı da. Bir kürsüde, toplantıda konuşma, basını, yayını kullanma, fikrini söyleme, tartışma, tartıştırma, toplantı yapma vb. vb. haklarını kullanmasıdır. Oysa bu haklar göçmenler için ya yoktur, ya birbirine koşula bağlı, ya da kuşa çevrilmiş haliyle verilmiştir. Yerel düzeyde FAC'nda tanınan ve hiçbir yatırım gücü bulunmayan yerel düzeydeki seçimler bunun örneği durumundadır. Bu diğer Avrupa ülkelerinde çok da farklı değildir. Oysa göçmenler tıpkı yerliler

gibi çalışmakta, vergisini ödemekte, topluma karşı diğer ödevlerini yerine getirmektedir.

ATİK göçmenlerin çeşitli yasalarla gasp edilmiş, özgürce politika yapma hakkının bunu özel bir biçimi olan seçme seçilme hakkının tanınmasını, bu konuda konulmuş olan yasal engellerin kaldırılmasını talep eder.

9) ATİK insanı koşullara sahip bir yerde yaşam hakkının ulusuna bakmaksızın tüm insanlığın hakkı olduğunu savunur. Hangi nedenden dolayı olursa olsun bir insan, aile, grup, topluluk vb. kendi yurdunu torunlu olmadığı sürece terk etmez. Bu terk edişin nedeni ekonomik, politik vb. olabilir. Ancak burada isterse bir başka bölgeye, isterse bir başka ülkeye göç biçiminde olsun sorumlusu söz konusu ülkenin kendisidir. Örneğin ülkemizde yakılan köylerin sayısı 3000'lere dayanmaktadır. Yada 12 Eylül darbesi sonrası Batı Avrupa'ya göç bir zorunluluk halini almıştır. Aynı şey Balkanlar'ın birbirine kırıdırılmaya çalışılmasında, Yugoslavya'nın parçalanmasında, Romanya'da darbe yaptırılmasında, Filistinlilerin yerlerinden yurtlarından edilmesinde, Irak'ta vb. vb. görülmüştür. Ancak bu insanlık suçunun sorumluları Amerika, Avrupa, diğer büyük devletler ve söz konusu ülkelerin yöneticileri, hükümetleri vb. vb. olmasına karşın cezayı çekenler göç edenler, özellikle de kadın ve çocuklar olmaktadır.

Bir insanlık dramıdır göç.

Batı Avrupa'ya özellikle 2. Dünya Savaşı ve sonrası yoğun bir göç yaşanmıştır. Savaş döneminde savaştan kaçan milyonlarca insan bunun bedelini çok ağır biçimde ödemiş, buradan kaynaklı "iltica yasa"ları çıkartılmış, ancak bu yakalar daha sonra bizzat yasaları imzalayanlar tarafından işlevsiz kılınmış, Batı Avrupa'ya yapılan göç neredeyse imkansız hale getirilmiştir. Göç edenler FAC örneğinde görüldüğü gibi yakılmış, sürülmüş, dövülmüş ve kovulmuşlardır. Yada Fransa'da son dönemde Sarkozy hükümetinin yaptığı gibi toplu halde ve yaka paça ülkeden kovulmaya başlanmıştır. Avrupa hükümetleri ilticacıları topluma hedef göstermiş ve bunun meyvelerini yakma, yıkma, katletme olarak almışlardır. Bugünkü tablo dünden de kötüdür.

ATİK iltica hakkının bedeli çok ağır bedellerle ödenmiş bir insanlık hakkı olduğunu kabil eder, savunur. İltica hakkı, BM, Avrupa'da Cenevre Konvansiyonu gibi kuruluşlarda yasalarla kabul edilmiştir. Biradan olarak yeni bir İltica Yasası'nın uluslar arası insan hakları kuruluşlarının çıkarmış olduğu yasalar ve haklar göz önünde alınarak çıkartılmasını, ilticacıların şu anki dışlanmışlığını önlemek, daha insanca yaşamasını sağlamak, çalışmak, eş ve ailesini yanına almak vb. vb. için acil önlemler alınmasını savunur.

10) Ana dil bireyin doğduğu yerde anasının, toplumunu konuştuğu dildir. Dil, bireyin kendisini ifade etmesi için en önemli unsurdur. ATİK en temel in-

san hakkı olan ana dilde eğitim hakkını savunur, pratikleştirilmesi için çalışır. Bunun için gerekli yasaların bir an önce çıkartılmasını talep eder.

11) Dini inanç ve onun gereklerini yerine getirme hakkı bireyin en doğal hakkıdır. Ancak bu bugün Avrupa'da farklı bir konuma kaymış durumdadır. Türkiyeli göçmenlerin temsilcisi olduğu ittiasında bulunan kurumlar, Türkiyeli parti ve cemiyetlerin, farklı tarikatların propaganda şubelerine ve ticari dayanaklarına dönüşmüş durumdadırlar. Bu kurumlar birer ticari kurum, söz konusu partilerin para kasaları gibi davranmaktadırlar. Üstelik bu konuda FAC'nden destek ve katkı aldıkları herkesin bildiği bir sırdır. Son Deniz Feneri davası bunun çürütülmez kanıtlarından birisidir. Bu dava söz konusu kurumların insanların dini ihtiyaçlarını karşılayan, gideren kurumlar değil nasıl birer ticari holding durumuna dönüştüklerini, ülkeye bağlantılarını vb göstermesi bakımından tipik bir örnektir.

Parti, cemiyet, tarikat vb. kesimler Türkiyeli göçmenler üzerinde belirleyici bir etkiye sahiptirler. Bu kurumlar göçmenleri bir pandan makbuz, teberru, bağış, ortaklık vb. yöntemlerle soyarken, öte yandan da günlük alışverişlerini bile kontrol eder duruma gelmişlerdir. Dahası belli tarikat, cemiyet temsilcilerince verilen dini eğitim, bilinç diğer dinlere karşı hoşgörüyü değil, hoşgörüsüzlüğü aşılama, Türkiyelileri geri bırakmakta, kendi içine kapatmakta, yerli toplumla kaynaşmasını ve kendi hakları için mücadelelerini de engellemektedir.

ATİK din konusunda herkese eşit mesafededir. Ancak ülkemizde olduğu gibi Avrupa'da da bir dini inanca serbestlik tanıma, olarak sunma, diğerlerin dışlama vb. biçimindeki uygulamaların, örneğin Alevilere ve diğer inanç topluluklarına karşı yapılan haksızlıkların karşısındadır. ATİK insanların dini inançlarında özgür olmalarını, inancın, bireyle tanrı arasında bir sorun olduğunu, kimsenin bu ilişkiye karışamayacağını, kimsenin bireylere nasıl ibadet edeceğini söyleyemeyeceğini, buradan olarak "insanca olanak" yaratmanın bireyle tanrı ilişkisine karışmak olacağını, dahası "olanak"ın karşılıksız olmayacağını, olanak sunanın bunun karşılığını isteyeceğini bilir. ATİK bu nedenlerden dolayı dini inancı bir ticari araç, bir baskı aracı olarak, siyasal hedeflerini ve istemlerini kollamak yada gerçekleştirmek için kullanılmasına karşıdır.

İnanç sorunu bireyin kendi sorunudur.

12) Gerek Yabancılar Yasaları ve onun türevleri, gerekse çıkartılan diğer özel yasalar göçmenleri yerli toplumdan uzaklaştırmakta, ama öte yandan onları en insani haklardan bile yoksun bırakmakta, ya da ayrımcılığa uğratmaktadır.

Konut alanında var olan ve sürdürülen ırkçı ayrımcı uygulamalar, Avrupa'da belirli bölgelerde gettolar oluşturmuştur. Göçmenlere bilinçli bir biçimde ko-

nut verilmemekte, ev arayan göçmenler sadece farklı ulustan oldukları için ev bulamamakta ya da son derece sağlıksız konutlarda oturmaya zorlanmaktadır. Bu tamamıyla bilinçli ama bir o kadar da ırkçı bir politikadır.

Göçmen çocuklarının daha Ana okulundan başlayan sorunları süreç içinde katlanarak büyümektedir. Yeterli sayıda açılmamış olan Ana okulların çocuk kabülünde başlayan ayrımcılık ilk, orta ve lisede de devam etmektedir. Buralarda yeterli eğitim alamayan göçmen çocukları, belirli okullara ya gidememekte, ya alınmamakta, altyapıdaki yetersizlikler nedeniyle belli bir seviyeye gelen göçmen çocukları öğrenimlerini bırakmaktadırlar. Yüksek öğrenime giden göçmen çocuğu sayısı git gide düşmektedir. Göçmen çocukları bin bir zorlukla yüksek öğrenime gitse bile buradaki şartlar son derece zor olmaktadır. Eğitimin paralı hale getirilmesi çabaları genelin olduğu kadar göçmenlerin de bir sorunu durumdadır.

Sağlık alanında var olan sorunlar göçmenler açısından ayrı ama ek bir sorun durumundadır. Gerek hükümetlerin, gerekse her biri bir tekel durumuna gelmiş olan hastalık sigortalarının her geçen gün yeni bir hak gasbetmeleri göçmenleri daha fazla etkilemektedir. Bu alanda dil sorunu başlı başına ele alınması gereken bir sorun durumundadır. Dil sorunu nedeniyle kendisini ifade edemeyen, sorununu anlatamayan göçmenlerde bu durum ayrı sağlık sorunları çıkartmaktadır.

ATİK konut, eğitim, sağlık alanlarında var olan bu sorunların her birinin kendi alanında uzman, içinde göçmen temsilcilerinin de bulunduğu kuruluşlarca yeniden değerlendirilmesini ve göçmenler aleyhine var olan yasaların ortadan kaldırılmasını, resmi kurumlarda, hastahanelerde vb. yeterli tercüman bulundurulmasını talep eder.

ATİK göçmenlerin ulundukları ülke dilini öğrenmelerin teşvik amacıyla özendirici projeler hazırlanmasını ve uygulanmasını talep eder.

ATİK yazışmaların, özellikle önem taşıyan yazışmaların göçmenin geldiği ülke dilinden yapılmasını ister.

13) Gökyüzünün yarısını oluşturan ya da cennetin ayaklarının altına alıp çiğneyecek kadar yüce ve cesur olan kadınların, özel olarak göçmen kadınların durumları Avrupa'nın sefaletinin, antidemokratlığının bir aynası durumundadır. Medeniyetin beşikleri burada medeniyetin mezarlarına dönüşmüştür.

Sayıları göçmen erkeklerle neredeyse yarı yarıya olan göçmen kadınların yerilerle ortak olan pek çok sorunu var. Ama bunlara ek olarak göçmen olmalarından dolayı eklenen diğer sorunlar göçmen kadınları daha fazla etilen, horlanan, aşağılanan bir cins durumuna dönüştürmüştür.

Öncelikle evde başlayan ve temelini kapitalist toplumda alan kendinin ikinci sınıf bir insan olarak görülmesi

anlayış ve pratiği meselenin derinliğini göstermektedir. Sorun daha aile içinde başlamakta, dalga dalga yayılarak ilerlemekte, ama sonuçta kadının ikinci sınıf bir insan olarak yaşamasında somutlaşmaktadır.

Aile içindeki ayrımcılıklı durum sadece burada kalmamakta, dışarıda da devam etmektedir. Kadın olmaktan kaynaklanan eşitsizlik kendisini örneğin çalışma hayatında göstermekte, kadınlar belli dallarda çalışmamakta, ücretleri daha düşük tutulmakta, en erken kovulan grup içinde yer almakta, dolayısıyla daha kolay işsiz olmakta, bedenini satmakta zorlanmaktadır, vb. Bunların üzerine göçmen olmaktan kaynaklanan ve bizzat yasalar tarafından garanti alınan, çalışma izni, eşlerden bağımsız oturma ve çalışma izni, "evde çocuklara bakmak" zorunda kaldığı için evin içine hapsedilmek izni, özellikle Türkiyeli erkekler arasında yayın olan şiddet, namus (!) bekliliği vb. vb. sorunlar eklendiğinde, bunlar Avrupa'da genel olarak kadın, özel olarak göçmen kadın sorununun yakıcılığını göstermektedir.

ATİK kadın sorununun kaynağını gözü kârdan başka bir şey görmeyen, iğneden ipliğe her şeyin ticari bir meta olarak alınıp satıldığı kapitalizm olduğunu kabul eder. Üyelerine, geniş emekçi yığınlara bu gerçekleri her zaman açıklar, anlatır.

ATİK kadın sorununda duyarlı görünen ama ciddi yetersizlikler içerisinde olan, bir biçimde egemen erkek anlayışını taşıyan, uygulayan üyelerine karşı eğitici ve kazanıcı davranır.

ATİK kadın ve erkek üyelerinin ortak çalışmasına önem vermekle birlikte, kadın çalışmasına özel bir önem verir. Yönetici organlar içerisinde kadın arkadaşlara pozitif ayrıcalık kuralına bağlı kalarak davranır ve öncelik tanır.

14) Yurtdışında bulunan göçmenlerin bir diğer önemli sorunu göçmen gençliğin gitgide artan kendine özgü sorunlarıdır. İster öğrenci, ister mesleki, ister ilticacı, isterse işsiz olsun, var olan gerçek gençlerin sayısının her geçen gün büyümesidir.

İlk elden söylenebilecek olan şey göçmen kuşak çatışması biçiminde, ya da iki kültür, iki yaşam biçiminde kendini gösteren sorunlardır. Türkiye'de, özellikle de kırsal kesimden gelmiş olan göçmenlerde içe kapanmanın yarattığı insan tipi, gençleri belli kalıplar içerisinde tutmak isterken, yerleşik, katı aile yapısı ve geleneklerine karşı gelen gençler aileleriyle çatışmak zorunda kalmaktadır. Gençlik ne tam olarak Türk, Kürt vb. kültürü yetişme tarzıyla ne de kabul edilmek istenilmeyen Alman kültür ve gelenekleriyle yetişmekte, karmaşık, iki arada bir derede gidip gelen bir kuşak olarak yetişmektedir.

Ele almamız, çözmeye çalışmamız gereken sorun budur.

Eğitim alanında daha ana okullardan başlayan ayrımcılık, yukarılara doğru çıktıkça artmakta, çeşitlenmektedir. Belli bölgelerde adeta sade göçmen

öğrencilerin bulunduğu gettolar yaratılmakta, devletin olanakları buralara pek ulaşmamaktadır. Sosyal haklarda yapılan ve son dönemde artan kısıtlamalar kreşlerin ve belli okulların kapatılmasını beraberinde getirmekte, varolanlarda ki öğretmen açığı büyümektedir.

Buralarda yeterli eğitimi alamayan göçmen çocukları yukarılara doğru çıkıkça elenmekte, yüksek öğrenim gören göçmen gençlerin sayısı git gide azalmaktadır. Okuyanlarda git gide daha bir pahalılaştıran, olanakları kısılan yüksek okullarda ya okulu uzun sürede bitirmekte ya da bitirememektedir.

Aynı şey mesleki eğitimler için de geçerlidir. Yeterli mesleki eğitim elemanı ve yeri bulunmamakta, olanlar da git gide azalmakta, bundan ise en fazla göçmen gençlik etkilenmektedir.

İlticacı ailelerin gençleri ise durumu en kötü olanlardır. İlticacı ailelerin çocukları zaten durumları belli olmadıkları için sürekli diken üstünde duruyorlar. Belli okullara gidemiyorlar. Maddi durumun kötülüğü nedeniyle olan olanakları ise yeterince kullanamıyorlar.

Gerek yerli, gerek göçmen gençliğin ortak bir sorunu, pratik yaptırma adına gençleri son derece düşük ücretlerle çalıştırılmalarıdır. ATİK gençlerin insani koşullara uygun yapabilecekleri işlerde normal ücretle pratik yapmaları sağlanması için uğraş verir.

15) ATİK göçmen kitası durumuna dönüşmüş olan Avrupa'da çifte vatandaşlık hakkının özel koşullara bağlanmasına karşıdır. Bir ülkede 6 aydan fazla kalan her göçmenin istediği koşullarda o ülkenin vatandaşı olarak kabul edilmesini kabul eder, savunur.

16) ATİK kendi ülkesinde muhalif olmasından dolayı kovuşturmaya uğramış, ülkesini terk etmek zorunda kalmış olan sanatçıların özlük haklarını korumaları, sanat çalışmalarına bulunduğu ülkede devam etmeleri için gerekli şartların ve örgütlerin yaratılmasını savunur, bu uğurda mücadele eder.

17) ATİK insanlığın doğanın nimetlerinden yararlanmasını savunurken, bunun doğanın doğal dengesini bozmasına karşıdır. Büyük tekel ve ülkelerin sırf kâr için insanlığın bir felakete sürükleyecek olan nükleer denemelere, fazla gaz salımı nedeniyle doğal ozon deliğinin büyümesine, havanın kirlenmesine, iklimin değiştirilmesine vb. karşıdır.

ATİK insanın tabiatla iç içe ama onun doğal dengelerini hesaba katarak, insanlığın daha iyi bir yaşamı için yapılan her türlü bilimsel araştırma, bulgu ve doğa dostu bir pratik için katkı sunar.

18) ATİK Avrupa'da bulunan göçmen kitlesinin önemli kısmının kendi yaşamını devam ettirmek için, biraz da zorunluluktan dolayı küçük ve orta düzeyde esnafılık yapmaya çalıştığını bilmektedir. Bu kesimin sayısı göçmen kitlesinin sayısına göre az olmakla birlikte etkileri nispeten geniştir. Ancak bu kesim azımsanmayacak bir kitleyi istihdam etmektedir. Küçük ve orta işletmeler özellikle

son ekonomik krizde en fazla etkilenen kesimlerdir. Küçük ve orta işletmeler, kendi haklarını korumak için örgütlenmelere gitmeye çalışmaktadır. Avrupa'nın değişik şehirlerinde bulunan Türkiyeli iş adamları dernekleri bunun örnekleri durumundadırlar. ATİK bu örgütlenmeler içerisinde, ATİK'in programını ve tüzüğünü kabul eden derneklerin kendisine üye olmasını ister.

Belirli bir meslek sahibi olan kesimlerin genellikle Alman kurumlarında örgütlendiklerini görüyoruz. Fakat belli bir süreden beri kendi örgütlenmelerini yaratmak için çaba içerisindeyiz. Bu daha çok gastronomi, hukuk gibi alanlarda görülüyor. ATİK bu mesleki örgütlenmelerin olabildiği ölçüde kendi içerisinde örgütlenmesi için çalışır.

19) ATİK birer ticari kuruma dönüşmüş olan konsolosluklarda göçmenlerin aşağılanmasına, horlanmasına dahası paraları bizzat göçmenler tarafından ödenmesine karşı görevlilerin işlemleri paralı yapmasına, harç, bağış vb. Biçimlerde göçmenlerde para alınmasına, Türki'ye de olduğu gibi "bugün git yarın gel" uygulamasına karşıdır. Konsolosluklardaki işlemler için yeterli sayıda ve uzman eleman buldurulmalı, işlemler için para alınmamalıdır.

20) ATİK bedelli askerlik vb. Biçimlerde göçmenlerde para alınmasına karşıdır. ATİK gönüllü askerliği savunur. Askere gitmek istemeyen göçmenler için işlem yapılmamasını talep eder.

21) ATİK demokratik bir kitle örgütü olarak tarafsız değildir. O, ezilenlerin, sömürülenlerin, hakları ellerinden alınanların, demokratik güçlerin yanındadır. Buradan olarak geldiği ülkedeki mücadelede tarafsız olamaz. ATİK ülkemizdeki anti demokratik güçlerin karşısında kararlılıkla dururken, işçi ve emekçilerin, memurların, küçük üreticilerin vb. Haklı mücadelesine sahip çıkar, onu destekler, uluslararası planda destek bulmaya çalışır.

ATİK ülkemizdeki Kürt ve Ermenilere ve diğerlerine karşı yıllardır hiç bir kurala dayanmadan yürütülen kirliliğe, köylerin yakılıp, yıkılmasına, insanların yerinden, yurdundan sürülmesine, ölüm timleri tarafından katledilmesine vb. vb. karşıdır.

Buradan olarak, Kürtlerin, Ermenilerin ve diğer azınlıkların barış içinde birlikte yaşama ve diğer demokratik mücadele ve taleplerini destekler.

22) ATİK Türkiyeli göçmenler açısından kültürün onun unsurlarının ne denli önemli olduğunu bilincindedir. ATİK sadece Türkiyeli göçmenlerin kültürlerine değil, ulusuna bakmaksızın diğer ülke kültürlerinin ilerici unsurlarını sahiplenir ve bun insanlığın bir parçası sayar.

ATİK Avrupa'da kültürel yıla kendi ifade etme, haklı düşüncelerini yayma, yaşatma faaliyetlerinde bulunur, bulunanları destekler.

ATİK kültür deren her ülkenin kendi özgüllüğünü hesaba katar, o tarihin ilerici unsurlarına sahiplenir.

23) Avrupa'da bugün görünüşte sınırlar kaldırıldı. Ama bu sınırlar AB ülkeleri dışında gelen ülke vatandaşları için daha bir kalın hale getirildi. Bugün AB ülke vatandaşı bir göçmen (çeşitli engeller olmasına karşın) herhangi Avrupa ülkesine serbestçe gidebilmekte, dalaşabilmekte, iş bulursa çalışabilmektedir. AB üyesi ülke vatandaşları serbest yerleşim, dolaşım ve çalışma haklarının kullanabilirken, Türkiye gibi AB üyesi olmayan ülke vatandaşı bu haklardan yararlanamamakta, vize kuyruklarında çile doldurmaktadır.

ATİK bu anti-demokratik uygulamanın karşısındadır.

ATİK sadece AB üyesi ülke vatandaşları için değil ama onun dışında gelen ülke vatandaşları için de serbest dolaşım, yerleşim ve çalışma hakkını savunur, bunun yasalarca güvenceye alınmasını ister.

-II-

Yayınlanmış olan tasarımları okumaya çalıştım. Hem bu iki tasarıma ilişkin he de bu vesileyle yönteme ilişkin bir kaç şey söylemek istiyorum.

Sizlere sunulan bu program taslağı diğer tasarımlar gibi elbette eleştirilmeli, eksiklikleri tamamlanmalı, daha ileriye taşınmalıdır. Buradan olarak ilk elden söylenmesi gereken şeyin geliştirici, ilerletici eleştiri ve önerilere gerçekten de ihtiyaç var.

Okuyucuya bir diğer önemli not şudur; yazmamız, düşüncelerimizi paylaşmamız gerek. Tekrar pahasına da olsa bu yolu izlemeliyiz. Birilerinin bizim adımıza yazması, politika oluşturması alıştığımız ve kolay kolay bırakamayacağımız bir alışkanlık ama artık bu işin böyle gitmeyeceği de bir o kadar gerçek. İnsanları kendi güçlerine güvenmeleri gerekiyor.

Kanımcı tartışmanın, taslağın ya da daha geniş anlamda göçmenler politikasının, göçmenlerin burada kalıcı hale gelmesi tezi üzerine oturtulması yanlıştır. Göçmenler kalıcı olun, ya da olmasın göçmen olarak, insan olarak uluslararası antlaşmalarla da güvence altına alınmış (pek çoğu alınmamız) haklara sahiptir. Zaten sorun da buradadır. Kaldı ki Avrupa tekelleri ihtiyaçları oranında göçmene her zaman ihtiyaç duyacaktır. Avrupa'nın herhangi bir ülkesine gelen göçmen, kalıcı ya gidici olmasından bağımsız olarak bu haklara sahiptir. Bu hak vazgeçilmez, devredilmez, dahası paradan başka bir şey düşünmeyen büyük, küçük işletmemelerin, sosyal demokrat ya da muhafazakar hükümetlerin insafına terkedilemez.

Taslakta dikkat etmemiz gereken ikinci nokta şu olmalıdır:

Avrupa'da yaşayan her göçmen programı okuduğunda orada kendisine ilişkin ir şey bulabilmelidir. Sorunlarını burada görebilmeli, dahası çözüm için önerileri anlayabilmelidir. Öyle ki yarın bir eylem olduğunda, çağrılar yapıldığında, "bu çağrı benim şu sorunumun çözümü içindir" düşüncesine varabilmelidir. Örneğin "bedelli askerlik kaldırılmalı, askerlik

gönüllülük esasına göre düzenlensin" çağrısı gençlerde yanıt bulmalı, eylemlere katmanın alt yapısı olabilmelidir. Program taslağı ajitasyon yazısı değildir. Dolayısıyla sade basit, anlaşılır tarzda olmasına özel bir dikkat gösterilmelidir.

Program; yapılmak istenen işlerin, taleplerin kısa ve uzun hedefler gözetilerek özetlenmiş bir tarzda yazılmasıdır. Evet program kısa ve öz olabildiği kadar sade olmalı, okuyan hemen onu anlayabilmelidir. İstemler, talepler, çözümleriyle birlikte ortaya konulmalıdır.

Her iki yazıda da ortak yanlardan birisi, ortada bir taslak değil, ona hazırlık niteliğinde taleplerin bulunmasıdır. Üstelik bunlar bir plan dahilinde değil rastgele serpiştirilmiş bir tarzda yazılmış.

Örneğin; "ATİK Program Tartışma Tasarımları Broşürü -I-"in ilk yazısının başlıklarına bakın bunu görürsünüz.

Başlıklar şöyle:

"Batı Avrupa'da ki Çalışmalarımıza Kısa Bir Bakış", "her değişim yeni söyleme işaret eder", "Kadın çalışması", "Bugünkü durum ve görevlerimiz", "Ülkedeki çalışmalara katkılarımızı yoğunlaştırmalıyız".

İkinci yazının diğerinden çok da fazla bir farkı yok. Başlıklar şöyle: "Özel olarak Türkiyeli göçmenler, genel olarak da Avrupa'da ki göçmenlerin durumu, geleceğe bakışları, ve ATİK'in yeni çalışma programı".

Üçüncü yazı ise çok daha ilginç: "ATİK programı, çalışma prensipleri, temel ilke ve taktikleri üzerine bir yaklaşım ve öneriler".

Arkadaşlar burada pek çok şey söylenebilir. Örneğin ikinci yazı bir "Çalışma Programı" olarak belirlemiş. Ortada bütünlüklü bir şey yok, fikirler sağa sola serpiştirilmiş, bir "Program" da olması gerekmeyen bir yığın ayrıntı/detay sayılmış. Üçüncü yazıda bu daha belirgin.

İkinci olarak kafaların yeterince net olmaması, bazı anlayışlarda yanlışlıklar, görevlerin tanımı, çözümler ve çözümünü gerçekleştirmede motor rolünü oynayacak olan güçlerin birbirine karıştırılması sonucunu getirmiş. Bu konu önemli, dolayısıyla üzerinde durmak gerekiyor.

Yukarıda ki sorulardan birisi olan demokratik bir kitle örgütü nedir? Sorusunu sorarak ve yanıtlayarak başlayalım.

Örgüt eylem ve irade birliğidir. Belirlenmiş amaç ya da amaçları gerçekleştirmek için bir araya gelmiş olan istikrarlı topluluktur örgüt. Program, gerçekleştirilmek istenen amacı kısa ve öz olarak tanımlar, tüzük ise bu amaca varırken uyulması gerekli olan kurallar bütünüdür, hak ve yetkileri, kurumlar arasındaki ilişkileri, sınırları vb. gösterir. Program ile tüzük arasında doğrudan bir ilişki vardır, tüzük programa göre şekillenir.

Bütün örgütün niteliğini tayin eden tek ve gerçek ölçüt o örgütün yaptığı işin, ya da bilinen deyimle eyleminin içeriğidir. Kilise bir dini kurumdur, örgüttür. Onun eyleminin içeriği dinselidir. Ya da bir spor kulübünün eyleminin içeriği

spor olduğu için bu kulüp spor kulübüdür.

Demokratik kitle örgütü, demokratiktir. Bu onun siyasal niteliğidir. Demokratikliğin iki boyutu vardır. İlki bu örgütün programıdır. Bu program, hedef kitlenin taleplerinin demokratik bir tarzda formüle edilmesi ve bu uğurda mücadele edilmesidir. Bu program söz konusu toplumsal kesimlerin olabildiğince geniş bir kesiminin taleplerini içerir/içermelidir.

Genel bir özellik olarak söylenebilir ve söylenmelidir. Bu programlar söz konusu kesimlerin yaşamlarında iyileştirmeler sağlayacak talepleri kapsarlar. Bundan dolayı da reformcudurlar.

İkinci olarak demokratik bir kitle örgütünün yapılışı demokratiktir. Bu her düzeydeki görevlerin seçimle işbaşına gelmesi en azından önemli kararlarda tabanın söz ve karar sahibi olması demektir. Seçimle iş başına gelmiş olan yönetimin taban tarafından tam bir denetimi, tartışma ve eleştiri özgürlüğüdür.

Her yerde olduğu gibi demokratik bir kitle örgütünde de disiplin olmak zorundadır. Bu disiplinin olmadığı yerde örgütten bahsedilemez.

Demokratik bir kitle örgütü demokratikliğinin bir gereği olarak tarafsız değildir, olamaz. Genel olarak söyleyecek olursak, o program edindiği kesimlerin yaşam koşullarını iyileştirmesi için çalıştığı için bu hakları talep ettiği kesimlerin karşısındadır. Örgütün niteliği akıldan çıkartılmadan söylenmelidir ki demokratiktir, DKÖ ezilen sınıfların yanındadır.

Demokratik kitle örgütlerin talepleri reformcudur dedik. Bu programın sınırlarının kesin sınır ve çizgilerle çizilmemiş olması, katı olmaması, sistem sınırları içerisinde elde edilebilir olması vb. demektir. **Dahası programda ideolojik saflık, netlik yoktur. Buradan olarak üyelerde ideolojik birliktelik aranmaz.** Ölçüt açıktır, tüzük ve programın kabulü, üye olmak isterseniz tek ölçüttür bu.

Demokratik bir kitle örgütü doğrudan politik mücadele yürüten kurum değildir. Ya da diğer bir deyişle mesleki örgütlenmeler, örneğin sendikalar, öğrenci dernekleri vb. **ekonomik mücadelenin başlıca ama politik mücadelenin yardımcı araçlarıdır.** Öğrenci dernekleri öğrencilerin okuldaki sorunlarıyla (hiç kuşkusuz sadece bununla değil) sendikalar ise işçi sınıfının ekonomik yaşam koşullarını iyileştirmek için uğraş (elbette sadece bunun için değil) verirler.

Demokratik bir kitle örgütünde herhangi bir politik partinin taraftarları çoğunluğu oluşturabilir. Bu hiç de anormal değildir. Anormal sayılması gereken şey burada benim adımların var, o halde ben istediğimi yaparım anlayışı ve pratiğidir. Demokratik bir kitle örgütünde farklı fikirler bulunabilir, bulunmalıdır da. Farklı fikirlere tahammül ve birlikte çalışabilme becerisini göstermek gerekiyor. Böyle bir durumda da tek kural tüzük ve programa uyumdur.

Peki bu genel açımdan ne sonuçlar çıkar:

ATİK'in demokratik bir kitle örgütü olduğu,

ATİK'in programının demokratik karakterde olduğu,

ATİK'in yapılışının demokratik olduğu,

ATİK'in tüzüğünün demokratik karakterde olması gerektiği,

ATİK'in tarafsız olmadığı, olamayacağı. Ezilen sınıfların saflarında olması gerektiği,

ATİK'in politik bir kurum değil, türdeş olmayan sınıfların, tabakaların (göçmen işçiler, yâri işçiler, öğrenciler, ilticacılar, kadınlar, küçük üretici ve esnaflar, Türkiye'deki mücadele talepleri, enternasyonal görevler vb.) taleplerini istemek ve elde etmek için kurulduğu.

ATİK'in niteliği bakımından, politik bir kurum olmamakla birlikte, politik mücadelenin yardımcı kurumu olduğu, programında belirtildiği gibi politik taleplerde bulunup, bu uğrunda kararlılıkla mücadele etmesi gerektiği, ancak bunların reformcu karakterde talepler olacağı vb. vb. sonuçları çıkartabiliriz.

ATİK sosyalist politik bir kurum değildir. Bu eylemlerinin reformcu olması, ATİK'i oluşturan türdeş olmayan sınıf ve tabakaların bulunması ve ideolojik çokluğun bulunması, bu kurumların taleplerinin sınırlarının belli demokratik reformcu taleplerle sınırlı olması vb. bakımlarından böyledir. Her kim ki (ki en fazla yapılan yanılgılardan birisidir bu) ATİK'in sosyalist bir kurum olduğunu söylüyor ve bu niteliğe uygun görevler yüklüyorsa, o çok büyük bir hata yapıyor demektir. O, nitelikleri farklı kurumları birbirine karıştırıyor, birini reformlar için mücadele eden, ama bu sınırdan kalan kurum durumuna düşürüyor demektir.

Ülkemiz sol hareketinin en büyük yenilgilerinden birisidir bu. Taslakların yanılgılarında birisi de budur. Örneğin; **"Sömürülen bütün dünya işçilerinin ve ezilen ulusların/halkların ortak çıkarları uğruna demokrasi, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi yürütmek asli görevlerimizdir. Dünya işçilerinin ve emekçilerinin enternasyonal birliğini ve halkların kardeşliğini savunmadan bu mücadele hiç bir zaman doğru bir hatta yürütülemez"** (taslak, sf 39) Yazıda/yazılarda benzer alıntılar bulmak zor değil.

Sizce acaba ATİK nasıl bir kurum? Bir politik parti mi, yoksa bir demokratik kitle örgütü mü?

Burada dikkat çeken bir değer husus ATİK'in yukarıda sayılan görevlerin destekçisi bile değil, "yürütücüsü" "asli görevi" olduğunu kabul etmesidir. O, "demokrasi, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi yürütücüsüdür". ATİK, Almanya'da hangi bağımsızlık, hangi özgürlük mücadelesi yürütüyor. Bunu birilerinin izah etmesi gerekiyor.

Aslında burada olup biten şey şu: ATİK kendisini hiç bir zaman olamayacağı KP yerine koyuyor. Çünkü yukarıda sayılan görevlerin yürütücüsü olsa olsa bir

KP olabilir, reformcu bir örgüt değil. Bu durum da ya da siz bunları reformcu bir örgütte yapabilir diyeceksiniz (ki diyor-sunuz). O zaman de reformcu bir örgütü KP yerine koyacaksınız. Her iki durumda da yol çıkmazdadır. Gerçek parti anlayışının bozulmasıdır.

Burada yeri gelmişken üçüncü noktayı açmaya çalışalım.

Eyleminin içeriği politik olan politik bir partinin programı (veya ona denk düşen görüşleri) politik karakterdedir. Onun istemleri, sadece reformları değil, esasta bunu değil, bununla birlikte keskin dönüşümleri, kesin alt üst oluşları kapsar. O, örneğin programının birinci bölümünde, asgari programında birilerini yıkmayı, yerine yenilerini koymayı, vb. hedefler. Burada dikkat edilmesi gereken nokta şudur, iktidar hedefine, oradan bir başka hedefe bağlanmış mücadeleyi kimlerle nasıl, hangi noktaya kadar yürüteceği acık seçik belirlenmiş olan bir güçle, bir yapı ile, reformlar için mücadeleyi program edinmiş, sınırları orada biten, bitmesi gereken yapıyı birbirine karıştırmamak. Diğer bir deyişle, demokratik karakterde ama sadece bununla sınırlı, (sınırlı olmak zorunda olan) mücadeleyle, demokratik, sosyalist karakterde mücadeleyi, bunların içeriklerini, yürütücülerini birbirine karıştırmamak.

Peki sosyalist karakterde bir talep, istem ya da programın genel özelliği nedir? Demokratik bir istemde nasıl ayırt edilir. **Bu konuda tek ve yanılmaz ölçüt bu talebin özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasını hedeflemesi, bunun ancak ve ancak proletarya diktatörlüğünün kabulü yoluyla ama sadece bu kadarla değil, oradan sınıfsız topluma yürüme-yi kabul etmesiyle.** Evet tek ölçüt budur. Sosyalizmi hedeflemek, savunmak, özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasını istemek savunmaktır. Peki bunun yürütücüsü, öncüsü kimdir? Bu soruya verilecek yanıt akla karayı ayırt etmemizi sağlıyor. Sosyalist nitelikte istemleri, talepleri öne süren, gerçekleştirilmesi için öncülük ve mücadele eden tek güç vardır. O güç, reformlar uğruna mücadeleyi de mücadelesinin bir parçası yapan, onu faaliyetlerinin olmazsa olmaz bir ayağı gören KP'dir. Peki bu görevi görevleri bir DKÖ yapabilir mi? Elbette hayır. Ama evet "ama" ları duyar gibi oluyoruz. Peki o zaman **"Sömürülen bütün dünya işçilerinin ve ezilen ulusların/halkların ortak çıkarları uğruna demokrasi, bağımsızlık ve özgürlük. Mücadelesi yürütmek asli görevimizdir"** ne oluyor? Kendini neyin yerine koyuyor ATİK. ATİK ne? Demokratik bir kitle örgütü mü? Yoksa bir KP mi?

Demokratik bir kitle örgütü sosyalist taleplere yer ve koşulları hesaba katarak sahiplenir, destekte bulunur, ama asla onun yürütücüsü olamaz.

Sosyalist nitelikteki görevleri ileri sürebilen, dahası bu uğurda mücadele edebilen tek bir güç vardır, ama bu güç hiç bir zaman bir demokratik kitle örgütü

tü değildir.

Evet bizdeki temel yanılgılardan birisidir bu. Ve bunu iyi kavramamız gerekiyor.

Biz demokratik görevleri, reformlardan öteye geçmeyen, geçemeyen görevleri bu talepleri ileri sürenleri sosyalist görevlerle, bu görevleri ileri sürenlerle yürütücülerini birbirine karıştırır, sonra da niye ileri gitmiyoruz diye yakınırız. Elmalarla armutları karıştırıp niye "erik olmadı" diye soruyoruz.

Bizde bazı arkadaşlar kalemi eline aldı mı durmak bilmiyor. Bulduğu yeri, platformu, platformun niteliğinin vb. unutupuyor. Bu sol oportünizmdir, bu darlıktır. Bu çözümsüzlük, kolaylıktır.

Buradan dördüncü noktaya varmak gerekiyor. Biz görevleri, görevlerin niteliğini, yürütücülerini birbirine karıştırıyoruz. Peki bunda ne sonuç çıkar? Öncelikle ATİK'in yerinin ne olduğunun bilince, ama gerçek anlamda bilince çıkartmak sonucu. ATİK demokratik bir kitle örgütüdür. Onun niteliği demokrattır, programı, örgütlenmesi, işleyişi demokrattır. ATİK bir parti değildir. Onun görevleri ATİK'e yüklenemez, yaptırılamaz.

ATİK kendisini var eden, varlık sebebi saydığı göçmenlerin sorunlarını sahiplenilmesi, çözümünü, bunun için öncülük yapılması iddiasıyla kurulmuştur.

ATİK kendisini var eden kitlenin ülkeyle var olan bin bir bağına bilmektedir. Bu bağları, ülkeler arasında yapılan ikili anlaşmaları, göçmenlerin kullanılacak birer para makinesi, oy deposu vb. vb. olarak görülmesine muhalefet ettiği için vardır. ATİK dincilerin, onların bağlaşıklarının göçmenlerin dini inançları kullanarak elde tutmasına karşı olduğu için, onların soyulmasına karşı olduğu için, Müslüman, Hristiyan ayırımı yapılarak kardeşçe bir arada yaşamalarına engel olduğu için vardır. Dahası basta konsolosluklar gelmek üzere tüm bu güderin doğru, göçmenler yararına çözümler üretmediği, üretmediği için, gerçek sorun çözücü mevki olduğu için vardır.

ATİK ülkemizdeki mücadelede taraftır. O ulusuna bakmaksızın nerede olursa olsun ezilenlerin yanında olduğu için vardır.

ATİK ile bir KP'nin birbirine karıştırılması, birebirinden nitelik olarak farklı olan iki ayrı olgunun birbirine karıştırılması, birinin görevinin, görevlerinin diğerine yüklenmesi kuskusunki ciddi bir yanılgıdır ve üzerinden atlanıp geçecek bir yenilgi de değildir. Ancak bu yanılgı sadece ATİK'e özgü değil belki de fazlasıyla AvEG-KON'a, ADHK'ya da özgüdür.

Yapması gereken görevlerin dışında görevler yüklenen DKÖ'ler daralıyor, küçülüyor, zamanla işlevini yitirip, göçmenlerin değil, kuranların ve onların çeperinin gelip gitti yerler durumuna dönüşüyor. Bunda daha doğal ne olabilir?

Durumun daha iyi anlaşılması için söyle bir hayal kuralım ATİK, AvEG-KON, ya da ADHK'yi kuran siyasal yoğunlukların ellerini buralarda çektiklerini, fa-

aliyet sürdürmediklerini, toplantılar, seminerler vb. yapmadıklarını yani buralardan ellerini eteklerini çektiklerini varsayalım. Böyle bir şey olamaz ama hayal bu ya bir an için böyle olduğunu varsayalım. Sizce geride ne kalır? Dedik ya hayal bu. Mantığımızı zorlayalım ne kalır geride? Kuruluş amaçlarına, yazıp, çizdikleri programlara göre ne kalır?

Galiba ya hiç bir şey ya da göçmenleri doğrudan ilgilendiren çok az şey. Ve alında herhalde yapmamız gereken şeyler bu "hiçbir şey kalmayan" alandır.

Kendimizden başlamalıyız. Bizi derneklere götüren olgular nelerdir? Niye başka bir derneğe değildi, sadece kendi(!) derneğimize gidiyoruz? Bizi diğer insanlarla birlikte aynı derneğe götüren olgu göçmenler konusundaki ortaklıklarımız mı, yoksa başka alandaki ortaklıklarımız mı? Niye farklı siyasal düşünceleri olan derneklere değil de aynı siyasal düşünceleri paylaştığımız derneklere. Kim ne derse desin, hiç kem küm etmeye gerek yok. Bizi bu alanda bir araya getiren ortaklıkların göçmenler konusunda ortaklıklarımızın olmadığı kesin.

25-30 yıldır mücadele ediyoruz. Ama daha bir yol haritamız (programımız) bile yok. Bu neyi gösterir. Konuya verdiğimiz önemi. Bu güne kadar üyelerimize verdiğimiz bilinci.

Neyse ki bu alanda umut verici gelişmeler var.

Hem nerede başlamamız gerekir sorusuna yanıt olması, hem de çözümün nerede olduğunun anlaşılması açısından bir örnek vermek istiyorum.

Fazla uzun olmadı bir kaç sene önce FAC'nde bir yerde yerel düzeyde DKÖ'lerin oluşturduğu bir platform vardı. Çok uzun ömürlü olmayan bu platform bir karar alarak, yerel düzeyde bir kampanya yürüttü. Bu kampanyanın konusu yaşadığımız şehirde bulunan Rathaus'da göçmenlere iyi davranılması, tercüman bulundurulmaması, yardımcı olunmaması, "bugün git yârin gel" taktiklerinin uygulanmasıydı. Kampanyanın bir ayağı da imza toplanmasıydı. Ne oldu dersiniz, dincisinden tutun gericisine, oradan sosyal demokratına kadar herkes "bundan bir şey çıkmaz, siz işin peşini bırakırsınız" dese de inanılmaz bir katılım oldu. Normal işlerde 100 imza toplanıyorsa, burada 1,000'ni aşkın imza sadece bir bölgede toplandı. "Yürüyüş yaparsanız geliriz, iyi yoldasınız devam edin" vb. vb. bir yığın olumlu öneri aldık. Sonuç ne oldu biliyor musunuz? Bu platform topladığı imzaları yetkili makamlara bile ulaştırmadı. Çünkü platformu oluşturanların daha önemli işleri (!) vardı. "Bu tür işlerle de uğraşılır mıydı canım", imzalar bize yöneltilen eleştirileri haklı çıkartarak çöpe atıldı.

Bu örnek izlememiz gereken yolu gösteriyor. Temel, acil sorunlarımızı anlayıp, bilince çıkartmak, zamanlamaya iyi organize olmaya dikkat ederek kampanyalar biçiminde belli bir plan dahilinde yürütmek. Çıkartına ilişkileri derneklerimize çekebilmek. Ya da derneklerimize

davet edebilmek. Ama öyle olmalı ki derneklerimiz herkesin gelip, gidebileceği yerler durumuna getirilerek. Sağda Lenin'in, solda Marx'ın önümüzde Mao Zedung'un bulunduğu derneklere değil. Buralar bu halleriyle zaten birer parti bürosu biçiminde. Ve buraya bu güne kadar kimlerin geldiği ortaya çıkmış. Bu yanlış yolda daha fazla ısrar etmenin yararı yoktur.

-III-

Nereden başlamalıyız? Hangi adımları önce hangilerini onun peşinden atmamız. Aslında bu sorunun yaniti sadece ATİK'in değil, onunla birlikte bir biçimde bu mücadelenin ortasında yaşayan diğer Federasyon veya Konfederasyonların tarihinde gizlidir. Bu tarih incelenmelidir.

Mücadele ve mücadeleyi yürüten kalıcı veya geçici örgütler kafadan icat edilmez. O yaşanan bu tarih içinde gizlidir. Ya da daha geniş anlamda söylemek gerekirse sınıf mücadelesinin içindedir. Sorun toplumsal mücadele yasalarını bilerek, kullanarak bunları bulup çıkartmak, ona yön vermektir.

Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz. Bu özlü deyiş tarihimize uygulanmalıdır. Öncelikle yolumuzu aydınlatacak fener olacak olan, programı tartışıp sonuçlandırmalıyız. Söylemeye bile gerek yok ki programımız bizim yol haritamızdır. Programımız ne yapacağımızı, ne yapmayacağımızı ortaya koyacaktır.

İlk olarak programımızın, yeni yönelimimizin federasyonlara, oradan derneklere kavratılması için esaslı bir kampanya düzenlemek gerekiyor, işlerin yürütücüleri bunlar olacağına göre yönelimi, yönelimin anlamını vb. en başta kavraması gereken yerler öncelikle federasyonlar ve derneklerdir.

Gerek yerel, gerekse genel çalışmalarımıza katılabilecek devrimci, demokrat, avukat, doktor, vb. vb. uzman elemanları saptayıp, bunlarla konuşulması, çalışmalarımıza katılmaları veya en azından destekte bulunmasının sağlanması bugünkü pratiğimizden çıkartılması gereken sonuçlardan birisi olmalıdır.

Programın kavratılması kampanyasının bilinenin bir tekrarı "değil, geçmiş çalışmaların olumlu yanlarının basamak yapılacağı, olumsuzlarının atılacağı bir pratik olacağı" akıldan çıkartılmamalıdır. Hiç bir şey eskisi gibi olmamalı, bu derneklere gösterilmelidir. Bizde en sık görülen hastalıklardan birisi olan konuşulanın konuşulduğu yerde kalması zaafına gücü vuruşlar yapmak zorundayız.

Derneklerimizin görünüşlerinin düzeltilmesi, buralara her göçmenin rahat gelip gidebileceği bir görünümün verilmesi gerekiyor. Arada yürütülecek irili ufaklı çalışmalar, kampanyalar bir yana bırakılırsa kısa sürede yapabileceklerimize ilişkin bir plan çıkartmalıyız. Bu plan yerel olandan derneğe oradan federasyona, oradan konfederasyona değin tartışılmalı ve tartışmanın sonucunda oluşturulmalıdır.

Bu çalışma tamamıyla ve kesin olarak belli bir süreye yayılmış, bilinçli, planlı ve koordineli bir çalışma olmak zorundadır. Bunun için özellikle medyanın iyi kullanılması gerek. Gazetesinden, TV'nuna, oradan bildirisine, afisine kadar tüm olanaklardan yararlanmak zorundayız.

Mevcut partilerden bazılarıyla ortak çalışma, iş yapma elbette gerekli. Yerel veya genel seçimlerde adaylarımız çıkmalı, sorunlarımızı en geniş kitleye duyurmalıdır. Belki de en fazla bizim hakkettiğimiz olanaklardan elbette yararlanmalıyız. Ama tüm bunların kurum çalışması, uzmanlık çalışması olduğunu bilmek zorundayız. Eğer kurumlaşmamış isek, yeterli sayıda uzman elemanımız yoksa bunun acılarını çekeceğiz. Bu durumda varsa faydalanabileceğimiz devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever kimseleri koşulu olarak desteklemeliyiz.

Ama bu olup bitenlerden çıkartılması gereken ilk ve son sonuç su olmalıdır. Kendi gücümüze güven, ona dayan, eğer yoksa yarat. Yoksa arada kaynar gideriz. Olan da bu zaten.

ATİK ya da benzer kurumların hâlihazırda yeni, farklı bir çalışma yapabilecek denli gelişkin, uzman kadrosu yoktur. Olanakları sınırlıdır. Bunların süreç içerisinde yaratılması önemli bir hedef olmalıdır. Örneğin hukuk alanında göçmenlerin ikili anlaşmalardan dolayı hangi haklara sahip oldukları, hangilerini kaybettikleri, ya da sağlık alanında haklarını kaybedip, hangilerini kazandıkları, ya da oturma izinlerinde, aile birleşiminde, konut alanında, politika yapmada, partilere üye olmada, vatandaşlık hakkının elde edilmesinde, ya da kaybedilmesinde, bedelli askerlikte sorunları yasaları bilerek çözecek ya da çözüm önerisinde bulunacak uzman kadrosu yoktur. Ama ilişkide olacağı yığınla birey kurum-kuruluş vardır. Bunlardan faydalanmak elbette öncelikle ATİK'in hakkıdır. Çünkü göçmenlerin haklarının gerçek savunucusu ATİK'tir.

Özellikle belli alanlarda birlikte çalışabilecek kurum ve kişiler mutlaka vardır. Bunlarla konuşmak, görüşmek, birlikte çalışmak hedefimizdir, ama ATİK kendi gücüne güvenmeli ve uygun örgütlenmeler yaratmalıdır. Ve saptanmış olan alanlarda kurumlaşmanın ön hazırlıkları mutlaka ama mutlaka yapılmalıdır. Örneğin hukuk, gastronomi, basın-yayın medya, vb. alanları ilk elden düşünülecek alanlar olarak sayılabilir. Hedef belli alanlar üzerinde yoğunlaşarak uzman ve kalıcı örgütlenmeler yaratabilmektir.

Bir önceki sayfada "ATİK türdeş olmayan sınıf ve tabakaların taleplerinin öncüsü olacaktır. Burada bir diğer unutulmaması gereken nokta, ATİK'in göçmenlerin sorunlarına sahip çıkan tek kurum olmadığıdır" dedik. Bunu açmaya çalışalım.

ATİK yurtdışından yaşayan göçmenlerin sorunlarını çözümlenmesine aday olan tek kuruluş değildir. ATİK'in dışında ADHK, AVEG-KON, DİDİF gibi demokratik

kitle örgütleri de var. Bu kurumların da göçmenler için öne sürdükleri talepler, görüşler bulunuyor. Üzerinde durmamız gereken konulardan birisi bu alandır. Başlangıçta da az ama son yıllarda içe kapanmanın, daralmanın yarattığı sonuçlar nedeniyle ciddi ölçüde geriye savrulmalar olsa da ileri sürülen teorik tezlerde önemli benzerlikler var. En azından ortak noktalar üzerinde bir tartışma organize etmek, bunu mümkün olan en geniş taraftarlar kitlesi huzurunda yapmak gerekiyor. Bu tartışma sadece derneklere yapılacak olan toplantılarla sınırlı olmamalı, herkes kendi teorik görüşlerini/tezlerini ortaya koymalı burada ayrılıklar ve ortak yanlar daha net bir biçimde ortaya çıkmalıdır. Ama öte yandan var olan ortaklıklar üzerinde ortak eylemlilikler yapılması, bunun kalıcılaştırılması, yaygınlaştırılması bir diğer görev olarak karşımızda duruyor.

Bu günkü koşullarda, bu parçalanmışlık ve arka, planın farklı olduğu koşullarda bir arada bulunmayı "önermek ya da" tek bir demokratik kitle örgütünde birleşmeyi önermek havanda su dövmektir. Kuskusuz ki bu istenilen ve alında kesifi denecek ölçüde dimisi gereken bir şeydir. Ama bu bilinde, bu pratikle mümkün değildir. Bu koşullarda yapılacak birliktelikler demokratik kitle örgütleri arasında yapılan birliktelikler değildir. Adı öyledir ama arkası öyle değildir. Çünkü bu derneklere sadece ve sadece belli çevrelerin insanları gelip gidiyorlar. Acıdır ama ne yazık ki gerçekliğimiz de budur. Dahası bu durumun değişmesi öyle pek de kolay olmayacaktır. Neden daraldığımızı, küçüldüğümüze ilişkin bir diğer yanıt bu.

Fakat bu sadece kangrenleşmiş bir yara değil, aynı zamanda arka planın çapıdır, ezilenlerin temsilcisi iddiasının bu alandaki iflasıdır. Arka planın güvenilirliğini yitirmesi, güvenilmezliğini kanıtlanması, basit, küçük şeylerin peşinde koşulduğunun, koşulacağının kanıtıdır. Göçmenler politikasında bile birleşemeyen, ortak hareket etme cesareti ve iradesi gösteremeyen arka planın daha büyük iddialarda bulunması gerçekten de komiktir.

Üzerinde durmak istediğim noktalardan birisi de sendikal çalışmaya ilişkin öne sürülen görüşlerdir. Bu günkü koşullarda, bu kadro potansiyeli ile, bu güçle böyle bir çalışma yürütebileceğimiz bir çalışma değildir. Bazı yerlerde üyelerin işyeri temsilcisi olması, sendikal olması kuskusuz ki iyi bir durum, ama bu bizim son derece geniş, farklı uzman kadro çalışması isteyen bir alan olan sendikal alana hemen girmemiz, pratik olarak örgütlenmemiz gerektiği anlamına gelemez. Gerçekliğimiz, olana yetişemediğimizdir. Bu alanı şimdilik tartışılıp, netleşecek bir alan olarak düşünmek ve bir sonraki Kongreye bırakmak bence doğru olanıdır.

YDG Merkezi Kongresi Central - Congress/ 21. Kongress /Congrès

Yeni Demokratik Gençlik 21. Kongre Siyasi Perspektif Taslağı

Ülke Kurultay ve Toplantıları

Almanya	29 Ocak 2011	Köln
Avusturya	29 Ocak 2011	Innsbruck
İsviçre	06 Şubat 2011	Zürich
Hollanda	04 Şubat 2011	Den Haag
Fransa	06 Şubat 2011	Paris
	09 Ocak 2011	Mulhouse
İngiltere	06 Şubat 2011	Londra

**Kapitalist – Emperyalist Saldırlara Karşı Her Alanda
Anti-faşist, Anti-emperyalist Mücadeleyi Büyütelim;
YDG'yi Güçlendirelim!**

19- 20 Şubat 2011 , 11:00h

Haus der Jugend, Deutschherrnufer 12, 60594 Frankfurt

20. MÜCADELE YILIMIZDA

**İSSİZLİĞE, YOKSULLUĞA, EMEĞİMİZİN YOK
SAYILMASINA KARŞI**

ÖRGÜTÜMÜZÜ GÜÇLENDİRELİM!

Tarih: 15/16 OCAK

(C.tesi Pazar) 2011

Saat: 14.00

Adres: Jugendherberge 1

65385 RÜDESHEIM

Yeni

Tel: 067 22 27 11

Kadın